

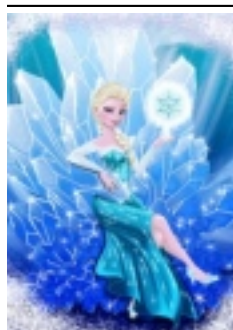
Sự Trả Thù Của Tuyết

Contents

Sự Trả Thù Của Tuyết	2
1. Chương 1 - Season 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	13
7. Chương 7	15
8. Chương 8	16
9. Chương 9	19
10. Chương 10	20
11. Chương 11	22
12. Chương 12	24
13. Chương 13	25
14. Chương 14	28
15. Chương 15	31
16. Chương 16	34
17. Chương 17	36
18. Chương 18	38
19. Chương 19	39
20. Chương 20	41
21. Chương 21	43
22. Chương 22	45
23. Chương 23	47
24. Chương 24 - Season 2	50
25. Chương 25	52
26. Chương Gia Đình 'kì Quái'	55
27. Chương 26	56
28. Chương 27	59
29. Chương 28	61
30. Chương 29	63
31. Chương 30	64
32. Chương 31	66
33. Chương 32	68
34. Chương 33	70
35. Chương 34	72
36. Chương Gia Đình 'tử Thần' - Noah	75
37. Chương 35	76
38. Chương 36	78
39. Chương 36	80
40. Chương 38	81
41. Chương 39	83

42. Chương 40 ~ Số Đặc Biệt	86
43. Chương 41	88
44. Chương 42	90
45. Chương 43	92
46. Chương 44	94
47. Chương 45 - Thành Phố E.n.d	96
48. Chương 46	98
49. Chương 47	101
50. Chương 48	103
51. Chương 49	105
52. Chương 50	107
53. Chương 51	109
54. Chương 52	111

Sự Trả Thù Của Tuyết

Giới thiệu

Hắn-một ác quỷ trong thế giới đêm nổi tiếng là lạnh lùng, ra tay tàn bạo. Hắn là người đứng trên vạ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/su-tra-thu-cua-tuyet>

1. Chương 1 - Season 1

- Không.....không được, tóm lại là không được.....

Mới sáng sớm ra mà tiếng ‘hót’ lạnh lốt rất chi là êm tai của nó vang lên khắp cả gian phòng khách rộng lớn và sang trọng. Nó nhìn người đàn ông trung niên rất phong độ đang ngồi uống trà kia và nhìn ông thắc mắc.

- Tại sao? Tại sao con phải đi học chứ? Con không muốn, con không muốn đi học.

Nó vẫn vờn volume hết sức có thể, nhưng người đàn ông kia vẫn bình thản ngồi uống trà như không. Người đó đặt tách trà xuống mỉm cười nhìn nó.

- Tiểu Tuyết đây không phải chuyện muốn đi học hay là không muốn. Cho dù con đã tốt nghiệp và lấy được bằng đại học ở Mỹ thì đối với Noah con chẳng là gì cả.

- Con không muốn đi học, đi học chán lắm bác ơi.

Nó giả trò ăn vạ ra đó và nhất quyết không chịu đi. Bác nó - người đàn ông trung niên đó nhìn nó thở dài ngao ngán.

- Haizzz đáng lẽ ta không nên để con đi sang Mỹ từ nhỏ làm gì.

- Huhu...con chỉ muốn ở nhà, con chỉ muốn ở nhà thôi. Con không đi học đâu.

- Ở nhà này.....

Một bàn tay thon nhỏ ngọc ngà không thương tiếc cho nó một phát đập làm nó ngồi ôm đầu khóc lóc quay ra nhìn ‘thủ phạm’.

- Lin ‘yêu quái’ cậu định ám sát tôi đó à?

- Thích cãi lại người lớn không hả? Mi tưởng ai cũng có thể vinh dự, may mắn mà được vào Noah à? Bác của mi đã phải rất khó khăn nhờ vả mọi chỗ để giúp mi vào Noah với ta đó.

Lin-cô bạn thân của nó khoanh tay trước ngực, lên giọng nói với nó. Nó chỉ bĩu môi rồi lại nhìn bác nó tiếp tục nỉ non nhưng mà lần này thì nó hết cơ hội rồi. Lin túm nó lôi ra xe không thương tiếc.

Cũng phải thôi, nó phải ngoan ngoãn nghe lời Lin mặc dù rất bức xúc vì con nhỏ này nó võ giỏi hơn nó và nếu như nhỏ ra tay thì nó chỉ có nước nuốt nước mắt chảy ngược vào trong.

[Lin tên thật là Lưu Thiên Hương, năm nay 16 tuổi, là học sinh vip cấp King. Cô là con gái cưng của ông chủ dầu khí và bà hoàng đá quý nổi tiếng trên thế giới. Ngay từ nhỏ Lin được học rất nhiều loại võ vì ba mẹ cô muốn công chúa của mình không thua kém ai, luôn tự bảo vệ được bản thân. Bên cạnh đó Lin chơi đàn violin rất là hay.]

Ngồi trên chiếc ô tô sang trọng cả hai được tài xế riêng đưa đến Noah.

Noah là một học viện hoàng gia chỉ dành cho con nhà quý tộc và có địa vị trong xã hội. Một khi bạn mất đi địa vị đang có tức bạn sẽ bị cuốn gói khỏi học viện hoàng gia này.

Đứng đầu Noah là hắc vì học viện này do ông nội của hắc xây dựng dành riêng cho hắc. Ở đây được chia ra thành nhiều cấp bậc như cấp vip, quý tộc,...ngoài ra có dân đặc biệt vì hằng năm học viện luôn dành ra một đến hai suất cho những học sinh rất giỏi nhưng không có đủ tiền để học ở đây.

Bên cạnh chia cấp bậc thì họ còn có những đồng hồ đeo tay điện tử hàng cao cấp theo màu sắc. Đó là quà tặng của học viện dành cho các học viên.

Nhìn vào những chiếc đồng hồ đó người ta có thể phân rõ cấp bậc của nhau. Như cấp vip thường là đồng hồ màu đỏ và màu xanh dương, quý tộc thì màu xanh lá và màu vàng, dân nhận học bổng thì có màu nâu và màu tím.

Còn màu đen và trắng dành cho những người đặc biệt được hắc tin tưởng giao nhiệm vụ cai quản học viện giúp hắc.

Về khuôn viên thì khỏi nói, học viện rất rộng, có đến ba khu đó là khu vip, quý tộc, có địa vị và dân đặc biệt. Ngoài ra có một khu để học những môn khác riêng cùng đó là một canteen cao cấp cũng được chia khu và cả phòng nghỉ ngơi.

Học viện còn xây dựng thêm những dãy KTX cho học viên nghỉ ngơi vì quá trình học ở đây sẽ không về nhà, học viên ở lại học viện học tập và nghỉ ngơi luôn.

- Woa....

Nó chỉ thốt lên một từ khi nhìn thấy cái học viện nổi tiếng khắp nơi nơi nằm ngay trơ giữa một đảo nhỏ gần ngay đất liền.

Lin kéo nó đi vào trong học viện, mọi người nhìn Lin chỉ cúi đầu không nói gì nhưng thấy nó thì chỉ trỏ thì thâm to nhỏ với nhau. Nó không có biểu hiện gì chỉ mỉm cười nhìn chung quanh và ngó nghiêng xem có chỗ nào vượt rào được không.

- Đừng có hòng mà trốn được ra ngoài. An ninh ở đây là bậc nhất đấy miễn thoát.

- Hả? Vậy khác gì ở tù?

Nó bất bình nhìn Lin, khuôn mặt méo máo nhìn mà vừa buồn cười vừa tội cho nó. Lin biết nó là đứa ưa tự do không muốn bị giam cầm như tù nhân nhưng biết phải sao đây vì nó phải tiếp tục học, kẻ thù của nó đầy rẫy đây và để đánh bại tất cả thì nó phải là người giỏi nhất.

Noah không những dạy những kiến thức trên sách vở mà còn dạy cả bắn súng, nấp súng, chế tạo vũ khí, thuốc nổ. Đào tạo các hacker, các lập trình viên,.....Nói chung chẳng khác nào nơi tập luyện đào tạo quân đội cho các quốc gia vậy(mèo cũng muốn học ở đây quá ^^)

- Lin đi đâu vậy?

Nó thấy Lin cứ đi làm nó thấy mỏi quá, nó rửa thầm thằng cha nào thiết kế cái học viện này, rộng gì mà zũ làm nó mỏi chân chết lên được ấy. “Ta mà gặp được mi nhất định cho ra bã thằng cha dở hơi.” (bó tay với chị ấy quá .=”)

- Yên lặng và đi theo đi. Chúng ta cần lên điền vào hồ sơ và nhận lớp i nữa. Có điều nếu không cùng lớp thì chịu đấy.

- Học đâu chẳng được.

Nó chạy lên chỗ Lin và đi theo cô. Nó không biết học viện này sẽ như thế nào đây? Có thú vị như những trường trước đây nó học vên Mỹ chứ? “Được rồi, đã bị bắt vô thì phải đổ mồ hôi tìm tòi thôi. Không thể để tay không bị cho ra đảo được. Dù sao cũng còn nhiệm vụ phía trước mà haha.”

2. Chương 2

Sau một hồi cuộc bộ mệt nhọc thì nó và Lin đã lên được phòng của thầy hiệu trưởng. Lin gõ nhẹ cửa, bên trong phòng một tiếng nói của người phụ nữ vang lên trầm ấm.

- Mời vào.

Thấy vậy nó và Lin đi vào trong phòng. Lin chỉ khẽ cúi đầu rồi ngồi xuống ghế sofa trong phòng, còn nó thì cúi đầu góc 60 độ với tuyệt chiêu nụ cười tươi rói như ánh mặt trời.

- Em chào cô hiệu trưởng xinh đẹp ạ.

- Mời em ngồi.

Cô vẫn dịu dàng mời nó ngồi xuống. Nó nhìn cô thầm đánh giá. “Ồ, trẻ đẹp mà xinh lại còn giọng ấm nữa. Hiệu trưởng ở đây không tồi. Xem ra mình có thể sống sót qua mấy trò nghịch ngợm, bao đồng rồi. hehe” nó lại bắt đầu rồi. Lin nhìn cô hiệu trưởng rồi nên tiếng.

- Ông Hàn đã đăng ký giấy nhập học rồi chứ?

- Cô xin lỗi nhé Lin nhưng phía cô chưa có nhận được giấy nhập học nào cả nhưng sáng nay bên cấp trên có gửi đến một bộ hồ sơ.

- Cho em xem.

Lin lên tiếng, nó nhìn cô bạn nói chuyện ngang hàng với hiệu trưởng luôn mà mắt không chớp. Cô đưa cho Lin một tập hồ sơ vẫn nằm trong túi hồ sơ. Lin mở ra rồi nhìn vào bộ hồ sơ đó cô lướt một lượt.

- Hàn Tuyết, 17 tuổi, học sinh lớp đặc biệt sao?

Nhìn thấy dòng chữ học sinh lớp đặc biệt to đùng dòng này làm cho Lin suýt nữa thì há hốc mồm, cô nghĩ nó thế nào cũng phải học lớp có chút địa vị chứ? Cô như hiểu được sự kinh ngạc của nó thì lên tiếng.

- Xem ra họ chỉ nói giúp chứ chưa bảo giúp vào ban nào.

- Vậy là em được vào lớp đặc biệt hả cô xinh đẹp?

Mắt nó sáng long lanh nhìn cô thì cô gật đầu, nó hét lên sung sướng.

- Oye được vào lớp đặc biệt. Còn tưởng phải vô mấy cái lớp nhảm chán kia chứ.

- Ye cái đầu nhà mi.

Lin thẳng tay cho cô ăn một phát đập, Lin nắm chặt bộ hồ sơ trong tay và đứng dậy. Cô hiệu trưởng đưa cho nó một cái hộp, nó nhanh chóng nhận lấy và lại bị Lin lôi đi không thương tiếc. Lần này nó không biết cô bạn lại lôi nó đi đâu đây. Cô hiệu trưởng nở nụ cười khi cả hai vừa rời khỏi phòng.

- Cuối cùng cũng gặp. Công chúa sẽ làm gì để trốn trong cái chiến trường ác liệt này đây?

Câu nói khó hiểu của cô thật kì lạ.

PHÒNG NGHỈ BAN VIP-VIP.

“Rầm” cánh cửa bị đẩy mạnh một cách không thương tiếc và thủ phạm không ai khác chính là Lin nhà ta. Mắt cô sát khí đi vào trong phòng nghỉ vip này. Trong phòng lúc này có hai người con trai đang ngồi, một thì uống trà đọc sách, một thì đang nằm trên ghế và úp quyển sách lên mặt để ngủ. Người đọc sách kia thấy Lin chỉ mỉm cười thay lời chào rồi tiếp tục đọc sách. Lin không nói gì, cô tiến thẳng đến chỗ người còn lại và hất tung quyển sách ra đập ột trận không thương tiếc.

- Có dậy không thì bảo.

Lin hét lên giận giữ, người con trai kia mở mắt ra nhăn nhó nhìn cô. Mỗi lần thấy khuôn mặt Lin và độ bạo lực như vậy thì đúng y rằng có chuyện không hay đã xảy ra rồi.

- Có chuyện gì vậy Lin? Em định ám sát anh trai mình à?

Nghe đến từ ‘anh trai’ bỗng đôi mắt của nó sáng hơn đèn pha ô tô. Nó thò đầu vào trong nhìn người con trai kia thì bỗng người đó nhìn thấy nó. Một nụ cười nở trên môi anh bạn vừa bị Lin đánh thức kia và ngay lập tức cậu nhẩy đến ôm chầm lấy nó.

- Bà xã, anh nhớ bà xã lắm luôn.

- Hihi, lâu không gặp Len.

Nó mỉm cười ôm người tên Len kia. Len thì buông nó ra, xoay nó như chong chóng xem xét từng chút một.

- Bà xã hình như gầy đi thì phải. Uả cơ mà sao bà xã đến đây?

- Thì.....

- LƯU THIÊN VŨ.....

Tiếng hét của Lin làm cho Len giật mình đứng ngay sau nó. Nó chỉ mỉm cười không nói gì. [Lưu Thiên Vũ biệt danh là Len, tuổi 18 là anh trai của Lin, hay gọi nó là ‘bà xã’ và rất yêu thương nó với Lin. Cũng biết võ nhưng không bằng Lin. Là bạn thân của hắn đồng thời là một hacker chuyển giúp hắn trong việc thu thập, ăn cắp dữ liệu, thông tin.

- Tại sao Snow lại học lớp đặc biệt hả?

Lin điên tiết lên, người con trai đang đọc sách kia ngược lên nhìn cô đưa tay lên làm ám hiệu hãy nhỏ tiếng.

- King đang ngủ.

- Cái đó làm sao anh biết được.

Len gãi đầu ái ngại, anh chàng kia lại nói tiếp.

- Nếu là chuyện học viên mới ở lớp đặc biệt thì chính chủ tịch chỉ thị đấy.

- Cái gì? Ông của anh Wind sao?

Lin căng tròn mắt ngạc nhiên thì anh chàng kia gật đầu. Len nhìn em gái mình.

- Đúng là chưa biết gì đã đổ hết tội lên đầu anh mày rồi. Chứ nghĩ sao anh lại để bà xã của mình học lớp đặc biệt. Mà, aaaaaaaa bà xã học lớp đặc biệt á?

Len nói một lèo rồi chợt nhớ ra và hét toáng lên (bó tay với anh này quá ^^) Anh chàng kai lắc đầu ngán ngẩm, nó miệng cười tươi rồi.

- Không sao, tớ muốn học ở lớp đặc biệt mà. Dù sao đâu phải con nhà quý tộc gì.

- Không được, tuyệt đối không được.

- Anh cũng phản đối.

Hiếm khi thấy anh em nhà họ Lưu đồng lòng cùng chung một ý kiến. Nó nhìn cả hai rồi chợt mỉm cười thật gian.

- Đã có quyết định rồi thì sao thay đổi được. Với lại có phải sống cách nhau hàng ki-lô-mét đâu cơ chứ?

- Nhưng bác của mi đã nhờ ta chăm sóc i rồi. Nếu học ở lớp đặc biệt không chắc có thể theo dõi được hay không.

- Lo gì chứ? Cậu thấy tôi có bao giờ gây chuyện mà không thể giải quyết chưa?

Nó vẫn cãi lí và Lin phải chịu thua nó. Vậy là họ phải chấp thuận để nó một mình xông pha lớp đặc biệt. Lin quay qua anh chàng ngồi kia.

- Sun anh đưa Snow lên lớp đặc biệt đi.

- Để anh đưa bà xã đi.

Len nhanh nhẩu nhưng nhận được cái lườm cháy áo của Lin nhà ta. Anh chàng Leo kia gật đầu rồi đặt quyển sách xuống bàn và đưa nó đến lớp học của nó. [Sun - Triệu Minh Dương, tuổi 18, là người thừa kế của Triệu gia - một gia tộc danh giá trên thế giới. Cậu là bạn thân của Len và hần, rất lịch sự và luôn bình tĩnh trong mọi trường hợp. Là quân sư của hần.]

3. Chương 3

Trong phòng nghỉ, Lin với Len ngồi đó nói chuyện với nhau.

- Em muốn hỏi gì sao?

- Tại sao ông của Wind lại chỉ thị vậy? Từ trước đến nay đều do anh và Sun làm mà?

- Ai mà biết?

Len chỉ cười mỉm vẻ nhản nhở, vừa lúc đó một người con trai cao trên mét 8 từ trong phòng ngủ phía trong bước ra. Lin dơ tay chào, Len chỉ mỉm cười. Đó chính là hần. Hần ngồi xuống ngay cạnh Lin.

- Vừa nãy làm gì mà ầm vậy?

- Hơ hơ, cậu phải hỏi con nhóc đang ngồi cạnh cậu kìa Wind.

- Không có gì. Chỉ là chút chuyện nhỏ thôi.

Lin uống trà rồi chẳng nói gì cả. Hần nhìn hai anh em nhà này và cũng không muốn hỏi thêm. Lúc này trên đường đến lớp đặc biệt, nó nhìn Sun.

- Cảm ơn đã đưa em đi.

- Không có gì.

- Chào, em tên là Hàn Tuyết, cứ gọi em là Snow.

- Ủ, Sun.

Sun trả lời nó nhưng mắt hướng về phía trước mà không thèm nhìn nó chút nào. Nó cũng không bận tâm lắm rồi bước đi nhanh hơn để ngang hàng với Sun. Nó mở cái hộp cô hiệu trưởng đưa cho lúc trước rồi xem bên trong là cái gì. Cửa nó là đồng hồ màu tím, nó cầm lên rồi đeo vào tay.

- Hay nhỉ đồng hồ tím.

- Có chuyện gì sao? Nó thì sao ạ?

- Đồng hồ tím là cấp bậc thấp nhất trong học viện này.

Sun trả lời nó nhưng cậu thấy nó mỉm cười tươi rói, dường như nó không hề bận tâm. Cuối cùng đưa được nó đến lớp đặc biệt. Cả một học viện lớn mênh mông cũng chỉ có một lớp đặc biệt, không khi trong lớp này luôn rất yên ắng. Do không thể chịu được và tự bỏ cuộc hết nên lớp này bây giờ chỉ còn lại có hai người.

- Giáo viên lớp đặc biệt đâu rồi?

Sun nhìn hai người đang ngồi đọc sách kia lên tiếng hỏi, cô gái đang đọc sách ngồi ngay gần cửa ngược lên nhìn cậu rồi lại nhìn vào cuốn sách và trả lời gằn gọn.

- Lớp tự học.

- Thầy cô không dạy sao?

- Tự học.

Vẫn tiếp tục gằn gọn, không hỏi nữa vì biết câu trả lời vẫn vậy. Sun ra hiệu cho nó bước vào lớp. Cả phòng học khá rộng có đúng hai cái bàn cho hai người, một bảng điện tử cho giáo viên và một kệ sách khá lớn ở cuối lớp cùng với vài cái bàn cũ. Sun lên tiếng.

- Đây là học sinh đặc biệt mới sẽ học ở đây. Tự làm quen nhau đi, về việc giáo viên tôi sẽ kêu người đến dạy.

- Thế nào cũng được.

Cô gái đó lại tiếp tục trả lời nhưng mắt dán vào quyển sách. Sun rời khỏi lớp, nó nhìn quanh rồi kiểm cái bàn trong đồng bàn cũ ở cuối lớp đó và kéo lên chỗ hai người kia, nó nở nụ cười.

- Chào tôi là Snow rất vui làm quen.

- Trọ được bao nhiêu ngày?

Cô gái bên cạnh nó đã gấp sách lại nhìn nó và hỏi thì nó mỉm cười gãi đầu khiêm tốn nói.

- Cho đến khi tốt nghiệp.

- Cũng hay nhỉ, chắc có người quen ở đây.

- Ủ, mình có vài người quen ở ban Vip.

Nó thành thật trả lời cô gái kia lại hỏi tiếp.

- Vậy tại sao không học ở đó? Chỉ ít cũng phải lớp địa vị chứ?

- Ai mà biết. Dù sao học ở đây vui hơn mà, không có giáo viên dạy nè, tha hồ làm gì mình thích nè.

Nó đưa bàn tay ra đếm rồi mỉm cười. Cô bạn kia đưa tay ra trước mặt nó.

- Tiêu Hà Phương Thảo, năm nay 16 tuổi, kia là tiền bối khóa trên Trần Minh Khoa.

- Ủ, rất vui làm quen.

Nó mỉm cười tươi rói. Buổi học diễn ra khá thú vị ở lớp đặc biệt vì họ toàn tự học, sách có hết dưới tủ rồi. Căn bản lớp tự học vì thầy cô thấy ít thầy cô nên chẳng ai buồn dạy, với lại họ cũng cảm thấy khinh lớp đặc biệt.

Tại phòng nghỉ vip.

- Sun sao rồi?

Lin hỏi đầu tiên, Sun ngồi xuống ghế sofa rồi lên tiếng.

- Giáo viên không thêm dạy. Lớp vẫn vậy còn có hai học viên, nay thêm một học viên nữa.

- Ngày chiều nay là học bắn súng đúng không?

Lin đột nhiên hỏi thì Len gật đầu, cô nhìn cả ba người kia rồi hơi ngạc nhiên xịu. Len lo lắng hỏi.

- Có chuyện gì sao?

- À không, chỉ sợ Snow sẽ kéo đến đó học cùng mất.

- Bà xã sẽ đến sao?

Nghe đến nó là mắt Len sáng quắc lên rồi. Hắn chẳng thèm bận tâm rồi nhìn Sun.

- Đi ăn trưa đã rồi tính.

- Để anh qua kêu bà xã đi cùng.

Len sốt sắng rồi chạy mất tiêu, nhưng khi cậu đến lớp đặc biệt thì ba cái bàn sách vở vẫn còn nhưng người mất tiêu. Len ủ rũ xuống canteen, cậu thấy một đám đứng đó xôn xao không chịu đi ăn thì cũng lại gần. Thấy Len bọn con gái mắt sáng lấp lánh hình trái tim tránh sang hai bên. Len ngạc nhiên nhìn thấy nó và hai người nữa đang ngồi đúng cái bàn trung tâm để ăn trưa. Bên cạnh đó còn có rất nhiều tiếng bàn tán.

- Sao đột nhiên bọn lớp đặc biệt lại xuống canteen ăn nhỉ?

- Có bao giờ chúng nó thèm xuống đây đâu.

- Mà hình như có thêm đứa nữa thì phải.

Tiếng bàn tán cứ thế bay đến tai Len, cậu nhú mày rồi tiến đến bàn nó đang cười nói với hai người kia.

- Sao lại ở đây?

- Len?

- Ra đây.

Nói rồi Len kéo nó đi trong bao nhiêu sự ngạc nhiên của mọi người và cả Thảo với Khoa. Thấy nó đi mất cả Thảo và Khoa đều thấy khó chịu nên về lớp trước. Còn về phần nó bị Len kéo đến tận lên tầng trên cùng của dãy nhà canteen nơi ban vip ăn trưa và nghỉ ngơi.

4. Chương 4

- Buông em ra đi.

Nó cố gắng gỡ tay Len ra nhưng vô vọng. Vừa lúc đó Lin nhìn thấy, cô ngạc nhiên rồi tiến đến chỗ họ. Len kéo cả nó đi vào chỗ bàn của bốn người này. Các học viên vip khác thấy nó đeo đồng hồ tím thì tỏ ra khinh bỉ nhưng chẳng ai nói gì. Ban vip không đông lắm, cũng chỉ có vài lớp nên trong canteen chỗ thì rộng mà người thì ít.

Lôi được nó vào trong Len ấn nó ngồi xuống ghế cạnh mình, lúc này nó khó chịu nhìn cậu.

- Anh kéo em lên đây làm gì? Đau chết nên được đấy.

- Bà xã ngồi ăn ở đó mà thấy ổn sao?

Len quay qua hỏi, Lin nhìn cả hai thở dài. Hắn và Sun tiếp tục ăn chẳng quan tâm chuyện bao đồng.

- Em còn bạn ở đó mà. Với lại đừng gọi em là bà xã này nọ nữa. Thôi em đi đây.

Nó đứng dậy định đi mất thì Lin túm tay nó lại, cô nở nụ cười đe dọa rồi giọng nói đều đều phát ra.

- Ai cho đi mà đi hả?

- Lin....Lin à mình còn bạn.....bạn mình đang chờ.

- Tụi này không phải bạn hả?

Lin tiếp tục hỏi, nó toát cả mồ hôi vì con bạn này mất. Nó mỉm cười.

- Hơ hơ, là bạn nhưng chỉ có cậu với anh Len thôi. Với lại bị anh Len kéo lên đây chưa kịp.

- Cứ thử bước khỏi xem.

Lin lên tiếng cảnh cáo làm nó sợ thót tim đành ngồi yên vị trí không dám nhúc nhích. Len nhìn em gái mình nở nụ cười thật tươi. Nó ngồi ăn cùng anh em nhà này nhưng có thêm Sun và hấn làm nó không mấy thoải mái. Nó nghĩ không biết hai người bạn kia thế nào nữa.

- À hôm nay có học bắn súng đấy, mi đến đó học cùng đi Snow.

- Cả hai người kia nữa nhé?

Nó nhìn Lin khuôn mặt dễ thương vô đối, nó lại sài chiêu dụ dỗ rồi. Lin suy nghĩ rồi gật đầu. Nó rất thích bắn súng vì nó thấy cái này hay hay nè, tiếng súng nghe lại rất vui tai nữa chứ.

- Vậy làm một trận đi Lin, lâu rồi không đấu với nhau.

- OK, để xem tay nghề của mi có sụt đi không.

- Không có đâu, ở bên Mỹ học bắn súng suốt đấy, có học cả lớp súng nữa cơ.

Nó khoe luôn một lèo rồi tai nó bắt đầu bắt sóng vài tiếng nói không hay về mình trong mấy cái đám tụ tập đăng kia. Lin và Len giới thiệu cho nó làm quen với Sun và hấn. Sun thì nó còn tươi cười chào hỏi chứ hấn thì nó không nói gì. Bởi mới nghe tên thật của hấn thôi làm nó thêm ghét rồi. Nó ghét người nhà họ Lâm

Sau khi ăn trưa nó được trả tự do, phóng như tên lửa về lớp nó nhìn hai người bạn.

- Xin lỗi vì bỏ mọi người lại nhé.

Nó chấp hai tay rồi vẽ mặt rồi rít. Thảo mỉm cười cốc đầu nó.

- Có lỗi gì mà phải xin chứ? Dù sao đâu trách Snow được, là tại người đó lòi bạn đi mà.

- Hì hì, Thảo là tuyệt nhất.

Nó mỉm cười tươi rói như ánh mặt trời khê làm Thảo đỏ mặt. Bỗng nó sực nhớ đến vấn đề đã nói với Lin rồi nhìn hai người này.

- À đúng rồi, chiều nay đến học bắn súng cùng lớp vip nhá.

- Tại sao?

Thảo hỏi, Khoa cũng ngược lên nhìn nó thì nó chỉ gãi đầu mỉm cười.

- Họ mời lớp đặc biệt đến tí thôi chút.

- Thế nào cũng được, lâu lắm cũng không bắn súng rồi.

Thảo vươn vai rồi bẻ tay bẻ chân, xắn quần áo như xông trận làm nó và Khoa phì cười. Chiều hôm đó, tại lớp học bắn súng, lớp vip của bốn vị kia đang khởi động chuẩn bị thì ba đứa nó, Khoa, Thảo bước vào làm họ ngạc nhiên. Thầy giáo được thông báo trước nên không nói gì cả.

- Thưa thầy sao ba đứa lớp đặc biệt lại ở đây.

- Là tôi mời đấy.

Lin lên tiếng, cô cầm kính và cái headphone vất cho nó. Nó nhanh chóng bắt được rồi chuẩn bị mọi thứ ỉnh. Nó không đeo headphone mà cũng chẳng kính làm gì, nó nhìn khẩu súng rồi rạc mọi thứ ra rồi quay sang Lin.

- Cả cái này hả?

- Mi kêu là biết lắp súng còn gì.

Lin nở nụ cười thách thức, nó không nói gì rồi bắt đầu lắp súng. Mọi người đứng đó nhìn nó và Lin đấu với nhau. Nó như dân chuyên vậy mất chưa đầy 1 phút đã xong rồi. Cả hai bắt đầu bắn, Lin bắn trước, cô bắn ba phát liên tiếp, một phát 10 điểm, hai phát 9 điểm. Nó đưa súng lên rồi nhìn về phía hồng tâm điểm 10, cách nó ngắm như kiểu nó đang tập trung tại một điểm vậy. Và nó đã bóp cò bắn ngất quãng vài giây. Tổng cộng nó bắn 3 phát, thầy nhìn vào chỉ thấy trúng có một phát số 10 thôi. Nó mỉm cười gãi đầu.

- Ô, tó thua mất rồi.

Nụ cười của nó rất tươi, nó đúng là cao thủ che dấu cảm xúc bậc nhất. Tuy nhiên trong căn phòng này có đến 7 người biết nó thắng chứ không phải Lin vì 3 phát bắn của nó đều trúng ngay điểm đó. Sau đó lớp đặc biệt vẫn tiếp tục học súng ngay tại phòng này cùng lớp vip. Nó không tập mà chỉ ngồi yên một chỗ nhìn Thảo với Khoa tập với nhau. Ngồi hàng ghế trên nó là hấn đang nhìn nó một cách kì lạ. “Hàn Tuyết sao?” Nó ngồi đó nghĩ vẩn vơ rồi bỗng nó ngược lên thấy hấn đang nhìn mình chăm chăm. Hai ánh mắt bất giác chạm nhau. Nó thấy hấn liền hứ nhẹ một cái rồi lại quay đi, hấn hơi nhíu mày nhìn nó khó hiểu. Đang đứng bắn súng ở phía dưới thì một người con trai bất giác nở nụ cười mà không biết vì sao nữa. Xem ra cuộc đời nó chuẩn bị chuyển tiếp rồi.

5. Chương 5

Tối đó, một màn đêm lạnh lẽo bao trùm lấy cả học viện Noah rộng lớn này. Nó đang đi dạo trên dãy hành lang tầng hai của dãy nhà KTX, nhìn vào phần đất liền gần ngay đó nó thấy ánh đèn từ những ngôi nhà cao tầng đẹp lung linh in bóng dưới mặt nước. Bỗng nó khẽ nhíu mày khi thấy ngay dưới sân học viện bốn người kia đang đi đâu đó. Nó không thềm suy nghĩ gì nhảy ngay từ trên tầng hai đu xuống cái khe nhỏ gần sát tầng một và tiếp đất an toàn. Nó cứ như mấy tay chuyên nghiệp ấy. Nó chạy theo sát bốn người kia. Họ lên chiếc lamborghini màu đen rồi phóng đi mất, nó thấy bảo vệ của trường để họ đi thì nhìn về phía bờ tường cao gần 3m kia. Nó nảy ra một ý rồi nó đã vượt tường. Nó thoát ra ngoài, men theo lối đi vào đất liền gần đó duy nhất. Nó mất dấu bọn hấn nhưng cái thiết bị định dạng mà nó khẽ nhíu mày.

- Chẳng phải là địa bàn của Death sao?

Nói rồi nó quay trở lại học viện vì nó không muốn đến cái địa điểm của băng Death. Trong khi đó tại căn cứ địa của bang Death-hiện đang đứng đầu trong thế giới ngầm. Đó là cứ địa tại một bar lớn trong thành phố với cái tên y vậy luôn. Trong phòng vip nơi họ bàn bạc với nhau về chuyện thế giới ngầm.

- Sao rồi có tin gì mới không?

Len lên tiếng hỏi thì một tên đàn em cung kính đưa cho cậu một tập hồ sơ.

- Dạ, bọn thuộc hạ đã điều tra rồi. Bên Angel đang đi tìm một cô gái tên là Hàn Tuyết.

- Hả?

Bốn người kia sau khi nghe thấy cái tên Hàn Tuyết cùng nhau nhíu mày khó hiểu, riêng hấn thì chỉ chốc lát rồi lại quay về cái vẻ lạnh lùng nên không ai thấy cả.

- Vâng, nghe nói bên đó muốn đưa người tên Hàn Tuyết này lên nắm quyền. Cô gái đó là con gái của nữ vương Angel đời trước.

- Sao lại? Vậy người hiện tại đang nắm quyền là ai?

Lin lên tiếng hỏi thì tên thuộc hạ đó đưa cho cô một tấm ảnh khác và nói.

- Là người phụ nữ này. Lúc trước khi Nữ vương còn nắm quyền thì bà ta là cánh tay phải đắc lực nhưng sau tai nạn bất ngờ đó của Nữ Vương và sự mất tích của Hàn Tuyết-con gái Nữ Vương nên trong bang đã đề cử bà ta nên nắm quyền.

Họ nhìn vào bức ảnh và khá ngạc nhiên, người phụ nữ trong hình còn rất trẻ và đẹp. Lin và Len chơi với nó từ nhỏ, chỉ biết rằng ba mẹ nó mất sớm nên bác nó nuôi dưỡng nó từ nhỏ. Lúc này hần mới lên tiếng.

- Tai nạn bất ngờ?

Như hiểu được ý hần thì tên thuộc hạ nói tiếp.

- Vâng, Nữ Vương đã không may bị tai nạn giao thông, nghe nói lúc trên đường đến chỗ con gái của mình. Người của Angel đã không kịp cứu nhưng khi đến điểm hẹn thì con gái của Nữ Vương cũng biến mất không dấu tích. Nhưng nghe đồn là cánh tay phải đắc lực của Nữ vương đã sát hại bà ta nhờ vào sự trợ giúp của Lâm chủ tịch.

- Được rồi, các người lui đi.

Hần thấy tay thì lủ thuộc hạ cúi đầu rồi đi hết. Còn lại bốn người kia vẫn thoáng ngạc nhiên, họ ngồi nói chuyện với nhau. Lin lên tiếng.

- Có nên nói với Snow không?

- Có lẽ là không.

Len lên tiếng, cậu đang suy nghĩ cái gì đó. Lin sự nhớ ra cái gì đó.

- Có khi nào Snow biết rồi không? Em chỉ nghe là bác cậu ấy nói cho cậu ấy vào Noah để nâng cao trình độ của cậu ấy và thực hiện một nhiệm vụ nào đó.

- Chẳng lẽ.....

Đúng như họ suy đoán vì nó đã biết trước toàn bộ rồi.

[Ai bảo cười là tôi đang vui

Ai bảo tôi khóc là tôi đang buồn

Ai đó có thể thấu hiểu tôi chăng?

Ai đó có thể mang đến một bàn tay ấm áp để ôm trọn con người lạnh giá tôi không?

Xin ai đó hãy đến cứu tôi khỏi những cơn ác mộng này.]

Sáng hôm sau, nó thức dậy và vươn vai, nó thấy Thảo và Khoa đã mất hút rồi nên nghĩ chắc họ đã đến lớp từ trước. (ba người này cùng một phòng trong KTX) Nó nhanh chóng vscn rồi cũng rảo bước đến lớp đặc biệt. Khi nó vừa bước vào lớp thì nó ngạc nhiên khi thấy Thảo và Khoa cứ đứng đó nhìn, nó chen vô giữa hai người thì thấy hần đang ngồi đó, tay chống thái dương, tay thì dở những trang sách xột xoạt nghe sao mà náo cả người. Nó to tròn mắt ngạc nhiên.

- Anh ở đây làm gì vậy Wind?

- Tôi ở đây làm gì cần báo cáo với cô chăng?

Nghe câu hần nói làm nó suy nghĩ rồi gật đầu có lí, nó chẳng nói gì nữa quay về chỗ ngồi của mình rồi lôi mấy cuốn sách kì kì ở dưới ngăn bàn nên và đọc. Thảo và Khoa trở lại công việc của mình. Cả ba người này cùng với một trạng thái đó là mấy dấu hỏi chấm thân yêu ngay trên đầu. Họ đều thắc mắc tại sao hần lại ở đây. Nó không bận tâm vừa ngáp vừa dở sách ra đọc, bỗng nó dơ cái đồng hồ màu tím của mình lên và thấy đã đến giờ ăn trưa rồi.

- anh Khoa với Thảo có xuống canteen ăn không?

- Tớ không đi đâu.

- Anh cũng vậy.

Cả Thảo và Khoa lên tiếng, nó đứng dậy gấp sách vào rồi nhét xuống ngăn bàn.

- Vậy thì em đi ăn rồi mang bữa trưa ọi người sau nhé.

- Ừ.

- Nhờ em vậy.

Nó cười hì hì rồi nhanh chân rảo bước ra khỏi lớp nhưng hần đã nhanh chóng tiến đến kéo nó lên tầng trên cùng - canteen khu cấp vip. Nó ngạc nhiên không kịp trở tay, nhaoáng cái nó đã đứng trên tầng khu vip với hần rồi. Cả hai đi vào bàn ăn, Len mỉm cười.

- Bà xã ở đây nè.....ơ.....

Len ngạc nhiên khi hần đang kéo nó vào. Sun và Lin đã để ý đến. Hần tiến về chỗ ngồi của mình, còn nó thì vẫn chưa khỏi ngạc nhiên vì hần, Len kéo nó xuống ngồi cùng, cậu hỏi nó.

- Sao bà xã với Wind đi chung vậy lại còn nắm tay nhau nữa chứ?

- Tại anh ta kéo tôi đi đấy chứ.

Nó bực mình nói không thêm lễ phép xưng em như thường ngày nữa. Len quay qua nhìn hần.

- Wind mày thích bà xã của tao hả? Cái gì tao cũng cho cũng nhường mày hết nhưng riêng bà xã thì tao không nhường , không ày đâu nhá.

Len vênh mặt lên cảnh cáo, hần chẳng nói gì rồi bắt đầu công việc ăn uống của mình. Lúc này Sun quay qua hần.

- Wind, sao cậu lại chuyển qua lớp đặc biệt vậy?

- Biết rồi còn hỏi.

Hần trả lời rồi tiếp tục ăn, Lin nhìn nó rồi gấp thêm thức ăn để vào đĩa của nó. Nó mỉm cười rồi ăn ngon lành. Nó vẫn nhớ là phải mang bữa trưa về cho Thảo và Khoa. Tất nhiên là nó bỏ tiền ra mua chứ không mượn bốn người đại gia kia. Len, Lin cũng đòi theo xuống lớp đặc biệt học nhưng hần không cho nên họ đành cúi đầu ngoan ngoãn nghe lời nếu không biết tay hần. Tối đó, khi nó định về KTX với Thảo và Khoa thì bị hần túm lại, thấy vậy Thảo với Khoa đi trước. Nó nhúu mày đứng khoanh tay trước ngực nhìn hần.

- Anh muốn gì đây?

- Cô từ hôm nãy sẽ ở chung phòng với tôi.

- Hả?

Nó ngạc nhiên, con mắt mở to như muốn rớt ra ngoài vậy. Hần nói rồi quay lưng bỏ đi, thấy nó không chịu đi theo hần quay lại túm nó lôi đi theo. (anh ấy thô bạo quá, con gái cũng không nhẹ tay được à ^^)

Tại phòng của hần nằm trong khu KTX vip, nó thấy cái phòng sao mà to mà đẹp thế. Nó thấy có mỗi một cái giường to khuếch trải ga màu sữa, một kệ sách khá lớn, cái bàn với máy tính, còn có cả cái tivi đời mới nhất, rồi vân vân và mây mây. Phòng của hần nói chung rất là lớn và đầy đủ tiện nghi. Nhưng nó bỗng nhúu mày.

- Tôi ngủ ở đâu? Có mỗi cái giường.

- Ai biết.

Hần nói rồi ngồi trên ghế và cầm điện thoại làm gì đó. Nó khó chịu nhưng không nói gì rồi nhìn hần rồi rời khỏi phòng. Hần thấy vậy chẳng nói gì, một lát sau nó quay lại là một đồng đồ của nó. Nói là đồng đồ chứ nó có cái balo kì lạ với cái vali nhỏ xíu. Nó vắt một góc rồi lôi bộ đồ ngủ, nó nhìn hần vẫn bấm bấm điện thoại không thèm để ý đến nó.

- Tôi đi tắm đây.

Nó bấu môi với hần rồi hậm hực đi vào nhà tắm khi hần không thềm nói gì. Một lúc sau, hần ngó nghiêng không thấy nó đâu thì an tâm ấn số điện thoại gọi cho ai đó. Đầu dây bên kia không biết là ai nhưng qua giọng nói cũng cỡ đã khoảng sáu mấy rồi, hoặc có thể hơn nữa.

- Ông.....

- Ồ, có chuyện gì mà cháu gọi cho ông vậy Tiểu Phong?

- Hàn Tuyết là sao? Tin đồn về ông nữa.

- Ồ, cháu gặp con bé rồi sao?

Đầu dây bên kia có vẻ vui mừng, hần nghiêm túc hỏi lại lần nữa.

- Tại sao lời đồn ông có liên quan đến cái chết của Nữ vương Angel?

- Chuyện đó cháu không cần quan tâm đâu. Nếu đã gặp thì hãy chăm sóc con bé dùm ông. Ông nợ con bé còn hơn cả mạng sống này.

- Tại sao cháu phải chăm sóc cho cô ta chứ?

Hần hét lên thì đầu dây bên kia ông hần giận giữ.

- Tiểu Phong, đó là mệnh lệnh.

Hần thấy ông hần nói vậy thì cũng phần nào miễn cưỡng đồng ý vì suy cho cùng dù hần có là ác quỷ thể giới đêm thì hần vẫn kính nể, sợ ông hần vài phần. Hần định trả lời thì chiếc điện thoại bị giật, hần ngạc nhiên quay lại thì thấy nó đang sát khí cầm điện thoại.

- Tôi không cần ông phải trả ơn. Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho nhà họ Lâm các người.

- Tiểu Tuyết.....

- Đừng có mà gọi tôi như vậy. Tôi chỉ cần ông đừng có mà nhúng tay vào phá việc của tôi.

Nó hét lên rồi cúp máy, hần ngạc nhiên vô cùng khi nó lại dám vô lễ với ông hần-người mà hần sợ nhất trên đời, như vậy.

- Cô với ông tôi quen nhau?

- Không phải việc của anh.

Hét lên, nó tiến về phía giường bên trái rồi nằm trên đó, nó đắp chăn cuộn lại như con sâu đo rồi nói vọng ra.

- Tôi sẽ ngủ ở đây, anh không ngủ bên kia thì cuống dưới đất mà ngủ.

- Tôi phải xuống đất ngủ.

Hần nói rồi về phía bên phải giường nằm. Hần phải công nhận từ ngày gặp nó hần nói nhiều và cũng bớt lạnh trước mặt nó hơn. Nhưng hần vẫn thắc mắc giữa nó với ông hần là sao đây?

6. Chương 6

Ngày hôm sau, vẫn là một ngày bình thường như bao ngày với mọi người nhưng nó vừa mở mắt ra thì đập ngay vào mắt nó là hần đang nằm ngay bên cạnh nó, nó thì gối đầu lên tay hần và nằm ngay gần hần nữa chứ. Nó to tròn mắt nhưng không dám hét lên. Hần cũng mở mắt ra, hần cũng nhìn nó lạnh giọng nói.

- Cô định nằm trên tay tôi đến bao giờ đây.

- Ồ....xin lỗi.

Nó ngồi bật dậy nhìn hấn xấu hổ rồi quay đi chỗ khác. Nó lên tiếng.

- Không hiểu sao tôi nằm ở đầu kia lại lần đến chỗ anh được.

Nó đỏ hết cả mặt nên (nó kawaii quá >.<) nó=" không=" nhìn=" nên=" không=" biết=" hấn=" thể=" nào,=" có=" giận=" nó=" hay=" không,=" có=" nghĩ=" nó=" là=" đũa=" hám=" giai=" lợi=" dụng=" hấn=" hay=" không=" nữa=" (chị=" ấy=" lo=" xa=" quá=" _=') hấn=" đứng=" dậy=" rồi=" đi=" vào=" phòng=" tắm=" vsen=" nhưng=" không=" quên=" để=" lại=" cho=" nó=" một=" ">

<>- Cô làm tay tôi đau ê ẩm đấy.

<>- Xin.....

<>Nó chưa kịp nói xong thì hấn đóng cửa mất hút luôn. Nó ngồi đó lẩm bẩm gì đó không hay, lúc nó bối rối trông thật buồn cười. Sáng đi học, nó chỉ cúi mặt không dám nhìn hấn vì thấy hơi xấu hổ và có lỗi vì làm tay hấn đau ê ẩm. Cả ngày đó họ thấy nó không nói nhiều như thường ngày nữa, ngay cả buổi trưa nó cũng không thèm đi ăn mặc dù họ thấy từ mấy hôm nay nó chưa bỏ ăn ngày nào cả. Chiều hôm đó, đang tự học thì bỗng nó lên tiếng.

<>- Ê, đi tập gì đi.

<>- Đi đâu? Chúng mình làm gì có phòng nào tập?

<>- Ờ hé, các lớp khác đều tập rồi. Vậy không còn phòng tập nào sao?

<>Nó hỏi thì Khoa quay lại, tay để lên ghế nhìn nó nói.

<>- Còn một phòng cũ ở cuối dãy khu tập đấy. Anh nghĩ nó để lâu rồi không biết có tập được không.

<>- Mọi người đi không?

<>Mắt nó sáng như sao, miệng cười tươi nói. Thảo và Khoa đều lắc đầu nhưng họ cũng thấy vui vì nó đã trở lại giống vẻ thường ngày. Thế là nó một mình đến đó nhưng hấn đi cùng nó luôn. Nó đẩy cửa phòng thì thấy bên trong toàn mảng nhện và chút bụi. Nó đưa tay quơ quơ.

<>- Như để ngàn năm không lau dọn ấy. Học viện hoàng gia cái lỗi gì chứ. Đúng là chỉ được cái bề ngoài. Haizzz mình phải bỏ sức lau dọn đây.

<>Từ nãy giờ nó cứ độc thoại một mình, hấn đi sau nhìn nó vậy cứ tưởng nó bị làm sao. Nó thì sẵn ống tay áo lên rồi bắt đầu công việc lau chùi dọn dẹp của mình. Sau một lúc cuối cùng cũng xong, nó thở hắt ra rồi nằm ngay trên sàn đó, nó nhìn lên trần nhà tập.

<>- Bao giờ mới đến thời điểm đó đây mẹ ơi. Con nhớ mẹ lắm, con nhớ lắm. Con sẽ trả thù ẹ, con sẽ không bao giờ tha thứ cho bất kì ai có liên quan đến cái chết của mẹ cho dù đó có là người con yêu thương.

<>Nó nói mà không biết hấn đang đứng đó nghe hết. Hấn gõ nhẹ vào cửa ra hiệu cho nó. Nó ngược lên nhìn thì thấy hấn nó hơi ngạc nhiên.

<>- Anh đến đây có việc gì không?

<>- Đấu thử một trận đi.

<>- Ồ, ý hay đấy.

<>Nó mỉm cười, lúc này cả hai vẫn mặc đồng phục của trường (đồng phục của trường nữ thì áo trắng phồng tay có thêm áo ghile và áo khoác vest bên ngoài và váy ngắn màu sữa, có cả chiếc nơ màu đỏ đậm nữa, nam cũng vậy nhưng là quần và cũng màu sữa) Hấn bỏ áo vest ngoài và tháo cả áo ghile trong lẫn cavat ra. Nó cũng vậy, có điều nó mặc váy đấu với hấn luôn mà không thèm đi thay đồ thể dục. Cả hai chuẩn bị và bắt đầu đấu với nhau. Khi đang đánh giữa chừng thì nó lên tiếng.

<>- Nếu tôi thắng thì anh hãy cho tôi biết lí do anh bắt tôi đến sống cùng phòng với anh.

<>- Còn nếu tôi thắng?

<>Hắn vừa đánh vừa hỏi, nó nhìn hắn.

<>- Tùy anh.

<>- Tôi muốn cô nói về việc giữa cô và ông.

<>- Ờ.

<>Và ngay lúc đó hắn đã hạ gục nó ngon lành, căn bản ngay từ đầu nó đã không phải đối thủ của hắn rồi. Nó nằm luôn xuống sàn rồi nhìn hắn đang tiến tới lấy áo mặc vào.

<>- Vậy lí do là gì?

<>- Tôi sẽ nói cho anh khi về phòng. Sẽ không hay khi ai đó nghe thấy.

<>- Cũng được.

<>Hắn tán thành với nó. Nó nằm đó và nhắm mắt lại, nó vẫn thở vì cảm thấy hơi mệt khi vừa đánh với hắn xong. Có lẽ nó cần luyện tập thêm dài dài rồi.

7. Chương 7

Cũng đã đến lúc cả hai về tắm rửa còn ăn tối. Thường bữa tối ở học viện không ăn ở kí túc mà họ đến đó lấy rồi về phòng ăn. Hôm nay hắn vẫn như thường lệ tắm trước, nó ngồi trong nhà tắm và ngâm mình trong bồn nước nóng. Nó muốn để đầu óc mình được thư giãn hơn nữa.

“ ... ”

‘- Đợi mẹ ở đó nhé Tiểu Tuyết.’

- Vâng, Tiểu Tuyết ngoan sẽ đợi mẹ.

Giọng nói nhí nhảnh của một con nhóc mới có 5 tuổi vang lên. Nhóc rất vui vì mẹ sẽ đến đưa nhóc đi ăn tối và tặng quà cho nhóc vì hôm nay là sinh nhật nhóc. Nhưng đột nhiên trời đổ mưa rào, nhóc con đó vẫn đứng dưới trời mưa và đợi mẹ đến. Khi chiếc ô tô đang lóe sáng ở đằng xa kia là nhóc con biết ngay đó là mẹ mình. Nhóc vẫy tay nhưng rồi một container đã từ trong đường lớn đi ra và đâm ô tô của mẹ nhóc đâm vào tường nát hết một bên. Nhóc con đứng đó căng tròn mắt nhìn, đôi bàn tay run run và co cứng lại.

“ ... ”

- KHÔNGGGGGGGGGGG.....

Nó hét ầm lên và tỉnh dậy, thì ra đó là một giấc mơ. Hắn thấy tiếng hét lạ tiến đến gõ cửa phòng tắm.

- Cô ổn chứ?

- À, ờ, xin lỗi tôi không sao.

Nó trả lời rồi đứng dậy. Hắn tiến lại ghé ngồi rồi nhìn vào màn hình máy tính. Hắn không hiểu sao hắn phải quan tâm đến một đứa con gái như nó chứ? Hắn chưa từng để con gái vào tầm mắt của mình hay đứng hơn là hắn khinh thường con gái. Còn đối với Lin cô cũng chỉ như em gái, một cô gái duy nhất được ở gần hắn mà thôi. (h thì hết duy nhất rồi vì có thêm nó ^^) Một lát sau nó trong bộ đồ ngủ màu hồng xinh xắn đi ra, nó sấy khô tóc rồi ngồi lên giường. Hắn xoay ghế ra nhìn nó.

- Cô không định kể sao?

- A có bữa tối.

Nó nhìn bữa tối đặt trên bàn không để ý hắn mà nhảy đến ăn tối ngon lành, nó thấy hơi hơi có gì đó không ổn thì ngược lên thấy hắn đang nhìn nó chằm chằm. Nó cười hòa.

- Ờ thì phải để tôi ăn đã chứ. Ăn rồi mới có sức để kể chuyện. Anh cũng ăn đi ha.

Nó cười giả lả rồi cúi đầu ngoan ngoãn ăn hết phần của mình. Hấn không nói gì đợi cho nó ăn xong, hấn chỉ uống có cốc cà phê sữa cũng chẳng ăn gì nhiều. Xong xuôi tất cả nó mới ngồi ghế kể cho hấn nghe như đã hứa.

- Tôi rất ghét nhà họ Lâm của anh vì ông của anh đã dính tay vào cái chết của mẹ tôi. Đó là quan hệ giữa tôi và ông của anh chấm hết.

Nó nói rồi leo tót lên giường ngủ, hấn nhìn nó nhíu mày tiến tới lời nó ra khỏi chăn hỏi cho ra nhẽ thì thôi.

- Mẹ cô là Nữ Vương Angel đúng chứ?

- Sao anh?

Nó ngạc nhiên, mồ hôi lấm tấm trên mặt. Hấn biết nó sẽ có cái biểu hiện này mà. Nó nhìn hấn rồi bỗng nét mặt nó thoáng buồn.

- Ủ, đó là mẹ tôi. Bà ấy đã bị chính người mình tin tưởng nhất ám hại.

- Cô không sợ khi kể hết cho tôi sao?

Hấn nhìn nó thì nó lắc đầu, nó ôm lấy chân mình rồi kể hết cho hấn nghe.

- Tôi biết anh là người của Death mà nhưng không sao hết. Nếu anh muốn biết quan hệ giữa tôi và ông của anh tôi sẽ kể. Vào 11 năm trước, lúc đó tôi mới 5 tuổi, đó cũng là ngày sinh nhật của tôi. Mẹ tôi gọi và nói tôi rằng mẹ sẽ đến đón tôi đi ăn và tặng quà cho tôi. Tôi đã rất vui vì tôi ít khi được gặp mẹ lắm. Tôi đến ngã tư để đợi mẹ rồi trời bắt đầu đổ mưa, nó mưa ngày càng nặng hạt hơn và rồi tôi thấy được ánh đèn ô tô. Tôi đoán ngay đó là mẹ nhưng container bỗng xuất hiện và mang mẹ đi khỏi tôi. Tôi đã rất sợ, tôi đã sợ và tôi không thể hét lên. Tôi không thể nói được và rồi ai đó đã mang tôi đi khỏi đó. Lúc tôi tỉnh lại chỉ thấy mình đang nằm trong một biệt thự không phải nhà tôi. Ông anh....chính ông anh đã mang tôi về nhưng tôi vô tình nghe được cuộc nói chuyện giữa ông anh và bà ta nên tôi đã chạy trốn khỏi đó. Thật may là bác tôi đã tìm được tôi và mang tôi về nuôi. Rồi tôi được học tập, tôi được đi Mỹ để rèn luyện. Mục đích tôi về đây chỉ là để trả thù bà ta và tất cả những người liên quan đến cái chết của mẹ tôi.

Nói đến đây nó ngừng lại và rồi nó nhìn hấn-một ánh mắt khó hiểu. Hấn cũng nhìn nó, hấn không biết nó từng trải qua quá khứ còn khắc nghiệt hơn cả hấn.

- Anh muốn lấy tin tức xem tôi có phải con gái của Nữ Vương, nếu biết rồi anh sẽ giết tôi sao?

Mắt nó đã dưng dưng, hấn không nói gì cả định rời đi thì nó túm lấy tay hấn. Nó chủ động cầm tay hấn làm hấn khẽ ngạc nhiên nhưng không quay lại nhìn nó.

- Xin anh.....xin anh hãy giữ kín bí mật này. Đừng nói cho Lin và Len biết.

- Họ đã biết rồi.

Hấn buông một câu rồi đi khỏi phòng. Một mình nó ngồi đó, nó đau lắm, phải kể hết ra quá khứ làm nó rất đau nhưng nó không biết phải làm sao. Nó lại khóc, đã rất lâu rồi nó không khóc. Và rồi nó thiếp đi lúc nào không hay nữa. “Thù hận làm con người ta thay đổi.”

8. Chương 8

Tối đó khi hấn quay lại phòng thì thấy nó đã ngủ rồi. Hấn đắp chăn lên cho nó bỗng điện thoại của nó có tin nhắn. Hấn cầm lên và xem tin gì bỗng đôi chân mày của hấn khẽ nhíu lại.

Đến lúc chúng ta ôn lại chuyện cũ rồi Hàn Tuyết. Có muốn biết mặt ba của cô chứ? Tuy nhiên ta có món quà cho cô trước khi gặp ba đấy, nếu có thể bình an nhận quà thì hãy đến gặp ba.

Hấn để điện thoại của nó vào chỗ cũ. Đôi mắt hấn nhìn chằm chằm vào người con gái này, hấn không thể hiểu nổi người con gái trước mặt hấn trông trội với thế giới này như nào đây? Ngày hôm sau, nó thức dậy

sớm vươn vai rồi cầm điện thoại lên xem. Nó đọc được tin nhắn chỉ khẽ nhếch miệng mỉm cười rồi đứng dậy vào vsen. Nó vừa đi vừa nói.

- Quà thì tôi nhận nhưng ba thì tôi không cần. Tôi không có ba và cái từ này làm tôi phát ớn.

Hắn mở mắt ra rồi nhìn về phía cửa nhà tắm. Nó không cần ba sao? Hôm qua nó cũng không hề đề cập đến ba nó trong câu chuyện. Sáng nó đi học riêng thì nó thấy nhiều người chỉ trỏ nó nhưng nó không bận tâm. Đến lớp nó đã thấy Thảo và Khoa ở đó rồi.

- Snow dạo này bọn trong học viện bàn tán về cậu quá trời đấy.

- Kệ họ đi Thảo, bận tâm làm chi ệt người ra.

Nó nói rồi ngồi vào chỗ. Với một người lạc quan yêu đời như nó còn lâu mới để vài ba cái lời đồn thổi làm lung lay. Một lúc sau đó hắn cũng đến nhìn nó không nói gì rồi về chỗ ngồi. Lớp đặc biệt không hề có thầy cô giáo nên vì vậy bốn con người này toàn tự học thích làm gì thì làm. Đến giờ ăn trưa, cái bụng của nó đã reo lên inh ỏi, báo hiệu cho nó đi ăn. Nó đang định lên tiếng thì hắn lại túm được nó lôi đi, nhưng lần này nó túm vào cánh cửa không cho hắn lôi đi.

- Tôi muốn Thảo với anh Khoa đi cùng cơ.

- Thế nào cũng được.

Hắn trả lời thì bỗng nó ye lên rồi thò đầu vào lớp kêu cả Thảo và Khoa đi ăn trưa cùng. Họ cùng nhau đến khu vip, Lin, Len và Sun đã đợi sẵn rồi.

- Wind rõ ràng tao thấy mày đang cướp bà xã của tao mà? Lúc nào cũng đi cùng bà xã của tao là sao?

Len hét lên nhưng Lin đẩy cậu qua một bên.

- Uả, sao hai người này cũng ở đây?

Lin thắc mắc thì nó nhìn cô miệng cười toe toét.

- Họ cùng lớp đặc biệt với tớ.

- Hả?

Lin ngạc nhiên, ngay cả Len và Sun cũng khá ngạc nhiên khi hai người này ở lớp đặc biệt. Nó chẳng hiểu họ đang ngạc nhiên cái gì rồi ngồi vào chỗ. Lin nói tiếp.

- Cả hai người đều là con quý tộc sao lại nhận học bổng vào trường?

- Con nhà quý tộc?

Nó khẽ nhú mày khi nghe cái tin đó. Khoa thì không nói gì, Thảo chỉ cúi đầu rồi khẽ nhìn nó.

- Tụi mình.....

- Ồ, xem ra mình là đứa nghèo nhất ở đây rồi.

Trái lại với sự lo lắng của mọi người khi nghĩ nó sẽ giận nhưng không, nó lại mỉm cười toe toét. Đường như nó chẳng đâu bận tâm mấy cái chuyện thân thế của họ làm gì. Mọi người thấy nó vậy cũng không nói gì, đang định ăn thì bỗng nó nhìn thấy ngoài cửa phòng vip có một đám tụ tập khá đông, mọi người cũng nhận ra.

- Mi đừng có.....

Lin chưa kịp nói xong thì nó đã mất hút. Họ thấy nó đã lon ton hòa nhập vào đám đông xem có chuyện gì rồi. Lin với Len chỉ biết lắc đầu.

- Bà xã lại bắt đầu rồi....

Họ ngồi xem nó sẽ làm gì. Nó ngó vào thấy một cô gái khá xinh đẹp nhờ son phấn đang nhìn một cô gái khác rồi quát nạt.

- Mau liếm sạch số kem mày làm dính vào giày của tao đi.

- Xin....xin.....

Cô gái đó chưa nói hết câu thì nó đã xen vào rồi.

- Này cái cô kia....nó có dính kem thì lau đi chứ sao bắt người ta liếm. Chẳng phải cậu ấy cũng xin lỗi rồi sao?

Nó tay chống eo, hất mặt nói. Hóng chuyện nó là vô đối, nhiều chuyện nó cũng là bậc nhất. Cô gái kia nhìn nó tức tối.

- Mà là ai mà dám xen vào?

- Tôi là tôi.

- À, thì ra là cái con đang bám lấy King sao? Đôi giày của tao còn đắt hơn cái mạng của đồ nhà quê mày đấy.

- Hừ.

Lời nói của cô ta dường như không kích động gì đến nó mà ngược lại còn làm nó cười lạnh. Cô ta càng tức hơn.

- Mọi người ơi, cô ấy định đánh Snow kia.

Thảo lo lắng nhưng Len đã ngăn cản họ.

- Để mặc vậy đi, bà xã tự biết giải quyết với lại bà xã cũng không thích người ta xen vào chuyện của mình.

Thấy Len cười tự tin vậy họ cũng an tâm. Lúc này cô ta dơ tay lên định cho nó một cái tát thì nó túm tay cô ta lại.

- Đừng có mơ mà đòi động vào tôi.

Nó hất tay cô ta ra làm cô ta suýt ngã may có bọn bạn đỡ được. Cô ta nhìn nó trừng mắt.

- Mày cứ đợi đấy.

- Hơ hơ, cô yên tâm tôi không biến mất khỏi trường này đâu mà sợ.

Cô ta tức mình, đáp cái nhìn khinh bỉ về phía nó và cô nữ sinh kia rồi bỏ đi. Mọi người cũng đã giải tán, nhóm bạn thì mỉm cười vì mọi chuyện không sao. Nó tiến đến đỡ cô bạn kia dậy.

- Không sao rồi, họ sẽ.....

Nó chưa kịp nói hết câu thì cô bạn kia cầm con dao nhỏ sắc nhọn đâm vào ngực trái của nó. Cô ta và nó đang đứng cùng nhau, mọi người thấy lạ khi nó bất động.

- Snow.....Snow.....

Lin gọi nhưng không thấy nó nói gì, cô chạy lại gần khi định chạm vào nó thì bỗng nó từ từ ngã xuống sàn nhà. Máu bắt đầu chảy lênh láng, mọi người thấy nó ngã chạy đến. Lin ôm nó lên.

- Snow.....này tỉnh dậy coi.....

Lin ngạc nhiên khi thấy con dao đâm vào ngực trái nó. Máu dính đầy lên tay cô. Len tiến tới, cậu đẩy cô gái kia ra.

- Bà xã....Bà xã em không được làm sao đâu đấy. Mau gọi cấp cứu đi.

Len hét lên thì Thảo nhanh chóng gọi cấp cứu. Hắn nhìn cô gái kia.

- Sao cô.....

- CÔ LÀ AI MÀ LẠI HẠI CẬU ẤY HẢ?

Lin hét lên át đi cả tiếng của hắn. Cô gái kia nhìn nó cười khinh bỉ.

- CÔ TA ĐÁNG BỊ NHƯ VẬY. Vì mẹ cô ta mà ba mẹ tôi đều bị hại chết cả.

- Bà xã à.....sao lại ngừng thở vậy?

Câu nói của Len làm cho họ như đông cứng lại. Nó thực sự sẽ chết sao?

9. Chương 9

Trước phòng cấp cứu của học viện (vì học viện này huấn luyện cả về võ, vũ khí nên có hẳn khu y tế hiện đại không khác gì mấy bệnh viện cao cấp cả) Nhóm bạn và cô gái kia ngồi ở ngoài đợi thì thấy bác sĩ với y tá ra ra vào vào phòng cấp cứu suốt. Lúc này mọi người đang lo lắng thì hần lên tiếng.

- Cô nói mẹ cô ta hại chết cha mẹ cô là sao?

Mọi người chú ý đến câu nói của hần rồi lại chú ý đến cô gái kia. Cô ta lên tiếng.

- Hai năm trước, vì bang Angel do mẹ Hàn Tuyết đứng đầu đã nhúng tay vào và giết ba mẹ tôi để giành quyền sử dụng khu đất phía nam nên.....

- Hai năm trước, cô bị điên à? Mẹ cậu ấy mất vào 11 năm trước rồi. Hiện tại Angel do người khác đứng đầu.

Lin kích động hét lên, bình thường cô luôn gọi nó là 'mi' và xưng 'ta' nhưng đó là cách gọi riêng của cô vì cô rất yêu quý nó. Cô không tha thứ cho bất cứ ai làm tổn thương đến nó. Cô gái kia nghe xong thì bất động ngạc nhiên, nhưng rõ ràng 'người đó' nói với cô rằng...

- Cho dù là mẹ cậu ấy có làm đi nữa thì cũng có phải do cậu ấy làm đâu mà cô hại cậu ấy hả?

- Nhưng người phụ nữ đó đã nói là do Hàn.....

Cô ta chưa kịp nói xong thì hần nhìn cô ta khiến cô ta sợ hãi vô cùng.

- Người phụ nữ?

- Vâng, bà ta kêu là do Hàn Tuyết và mẹ cô ta.

- Chẳng lẽ là Lại Vân sao?

Hần hỏi thì Sun hiểu ý, cậu rời khỏi khu y tế của trường và đi làm nhiệm vụ của mình. Mọi người lúc này chỉ biết ngồi đó cầu nguyện cho nó mà thôi. Riêng hần thì suy nghĩ đến tin nhắn trước đó của nó. Chẳng phải có ghi sẽ có quà gửi đến cho nó hay sao? Khoảng vài tiếng sau đó, đèn phòng phẫu thuật tắt, bác sĩ đi ra thì ngay lập tức nhóm bạn chạy đến.

- Bác sĩ cậu ấy thế nào rồi?

Lin là người đầu tiên lên tiếng, Thảo lo lắng hỏi bác sĩ.

- Snow không sao chứ?

- Vết thương khá sâu lại gần ngay tim nên vì vậy rất nguy hiểm đến tính mạng. Chỉ cần một chút nữa là có thể chạm đến tim. Với lại chúng tôi phát hiện cơ thể bệnh nhân có rất nhiều vết bầm tím kì lạ. Hiện tại chúng tôi sẽ chuyển bệnh nhân vào phòng cách ly để theo dõi thêm.

- Sao lại.....Vậy cậu ấy có tỉnh lại được không?

Lin cố gắng nuôi hy vọng, bác sĩ lắc đầu và nói.

- Chuyện đó không ai biết trước được. Nó tùy thuộc vào lựa chọn của bệnh nhân. Vì lúc phẫu thuật đã mấy lần tim bệnh nhân ngừng đập, ngay lúc đầu vào đã vậy rồi. Vậy tôi xin phép.

Bác sĩ đã rời đi, Lin và Len đều thất thần, Len dấm một phát vào tường khiến tay mình sứt sứt còn tưởng hơi hơi rung xú (anh ý mạnh quá)

- Khốn khiếp. Bà xã mà xảy ra chuyện gì anh thề sẽ giết chết con mụ đó.

- Bình tĩnh đi Len. Snow sẽ không sao đâu, cậu ấy....cậu ấy còn nhiệm vụ cần hoàn thành mà.

Lin đã khóc, lần đầu tiên hẳn thấy Lin khóc như vậy. Họ đều mặc đồ theo yêu cầu rồi mới được vào gặp nó. Thảo thấy nó thì khóc như mưa, Lin tiến đến cầm tay nó.

- Tiểu Tuyết đừng có ngủ mà. Hãy dậy và nở nụ cười đi. Mi đừng có nằm đó hù người khác nữa. Chẳng phải mi nói còn một nhiệm vụ nữa chưa hoàn thành sao?

- Lin....để yên cho bà xã ngủ đi. Hãy để bà xã quên đi một mối rồi ngày mai bà xã sẽ tỉnh lại thôi.

Len can ngăn Lin, họ chỉ nhìn nó rồi rời khỏi đó. Bác nó sau khi nghe tin thì thất thần nói không lên lời. Cô gái sau khi hại nó kia thì cảm thấy có lỗi vô cùng và không biết làm sao để sửa sai đây. Ngay đêm hôm đó, một nhóm người đã bí mật vào học viện và đưa nó rời khỏi Noah mà không một ai biết. Ngày hôm sau:

- Hahaha....cuối cùng con bé đó cũng đi đời. Sẽ không còn ai cản bước ta nữa rồi.

Một người phụ nữ ngồi trong phòng cười lớn. Ánh mắt bà ta gian xảo nhìn lên bầu trời cao trong xanh kia.

- Bằng à, con gái cô cũng y hệt như cô mà thôi. Nó không phải là đối thủ của tôi.

Đó chính là Lại Vân và là người đã hại nó ra nông nỗi này. Về phần mọi người, tin nó bị như vậy lan đi toàn học viện với một tốc độ nhanh. Lin, Len, Thảo và Khoa đến thăm nó nhưng họ bàng hoàng vì phòng bệnh đặc biệt trống trơn. Họ cho người đi tìm nhưng vô vọng. Tất cả tin tức về nó đều mù tịt như làn sương mờ biến mất không để lại dấu vết. Ngay cả bác nó cũng không biết nó ở đâu.

- Tiểu Tuyết.....

10. Chương 10

~Một năm sau

~Tại sân bay của thành phố Aurora, một cô gái với mái tóc nâu đỏ buộc hai bên, bộ trang phục thủy thủ màu đỏ đáng yêu của cô cùng cái kính bắn to che đi nửa khuôn mặt. Cô tung tăng nhí nhảnh đi ra phía ngoài sân bay, rất nhiều ánh mắt ngạc nhiên dành cho cô, cô làm họ quá chú ý tới mình. Theo sau cô gái còn có hai người vệ sĩ người con trai bảo vệ cho cô, người con gái đẩy đồ cho cô. Họ đều mặc đồ đen trong rất đáng sợ. Một chiếc xe lớn và sang trọng đã đợi cô ngay bên ngoài rồi, cô quay lại.

- Min...Bin chúng ta sẽ đi đâu đây?

Cô cất giọng nói trong sáng của mình cùng nụ cười như tỏa ánh nắng mặt trời. Min-cô gái đó nhìn nó rồi lên tiếng.

- Chúng ta sẽ về biệt thự thừa tiểu thư. Chủ nhân đã căn dặn.

- Ồ, cũng được.

Cô gái ngoan ngoãn lên xe và họ cùng đến biệt thự. Đó là căn biệt thự rất lớn được trồng rất nhiều hoa. Một bên là hoa tulip đỏ, một bên là hoa đồng đỏ. Chiếc xe lăn bánh dừng lại ở sân trước, cô gái nhanh chóng chạy vào nhà rồi nằm luôn lên ghế sofa sang trọng đặt ngay trong phòng khách.

- Uả cơ mà sao ba không về?

- Chủ nhân có việc bận rồi. Chủ nhân căn dặn tiểu thư sẽ nhập học ở Noah để tiện thực hiện nhiệm vụ của mình.

Bin lên tiếng, cô gái được gọi tiểu thư kia chỉ mỉm cười rồi ngồi bật dậy. Cô nhìn Bin và Min.

- Thú vị ha, xem ra ta phải làm việc mà không được nghỉ ngơi rồi.

- Ngày mai mới bắt đầu nên hôm nay tiểu thư cứ nghỉ ngơi rồi làm gì mình thích.

Min lên tiếng thì cô gái đó mỉm cười thật tươi. Cô nhìn cả hai vệ sĩ riêng của mình kia.

- Vậy thì đến bar chơi đi. Ta muốn xem Aurora có quán bar như nào.

- Ở đây có lẽ nổi nhất là quán bar Death.

Min đưa ý kiến thì cô gái kia mỉm cười. Cô nhìn cả hai mắt sáng như sao.

- Được rồi, quyết định đến bar Death tối nay.

Cô gái này là sao đây? Sự hiện diện của cô sẽ gây chấn động lớn chứ khi cô mang một ngoại hình giống nó đến không tưởng.

9h00 pm, tại bar Death.

Một cô gái trong trang phục bộ thủy thủ màu xanh (hình như chị này thích trang phục thủy thủ sáng thì màu đỏ giờ màu xanh da trời không biết mai mốt màu gì? ^^) đi sau cô là hai người mặc vest đen trông rất là 'ngầu'. Cô gái miệng cười hớn hở bỏ kính ra nhìn quanh quán bar một lượt gật đầu rồi ngồi vào một chỗ khuất trong quán. Từ trên phòng vip tầng hai thì một nhóm người đi ra, họ lướt qua chỗ cô mà không hề biết rằng ngoại hình của người con gái này giống hệt với cô gái mà họ đang đi tìm.

- Thú vị ghê nhưng mà hơi chán nhỉ? Có thêm người đó ở đây thì tuyệt.

Cô gái đó chán nản nói. Min và Bin không nói gì cả. Chơi được một lúc thì cô gái cùng hai vệ sĩ của mình đi về. Ngày hôm sau, kết thúc kì nghỉ, các học viên phải quay lại học viện Noah để bắt đầu khóa học mới. Những chiếc ô tô lần lượt đến rồi lại đi, học viên ai ai cũng miệng cười tươi rói. Ngồi trên phòng nghỉ vip của nhóm nhà ta thì ai lấy cũng mặt lạnh không một nụ cười.

- Vẫn chưa có tin tức gì sao?

Thảo lên tiếng, Khoa lắc đầu. Ba anh chàng là hấn, Len và Sun đã tốt nghiệp nên giờ ngoài cai quản Noah ra họ còn trông coi học viện luôn. Họ đã ra sức đi tìm nó suốt hơn một năm qua nhưng kết quả vẫn luôn là con số 0.

Trên chiếc lamborghini màu đen, cô gái tóc nâu đỏ đang ngồi sau nói chuyện với ai đó qua điện thoại. Bin lái xe và Min ngồi đằng trước bên cạnh cậu.

- Cháu đang chuẩn bị đến rồi.

-

- Hơ hơ, cháu sẽ hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ đó là tiêu diệt kẻ trà trộn vào Noah dùm ông.

-

- Ông phải nhớ thưởng gì cho cháu đấy. Vậy cháu phải đi học rồi, bye ông.

Mỉm cười rồi cô gái đó cúp máy, cô nhìn về phía trước và nở nụ cười tà mị.

- Bắt đầu trò chơi nào.

- Vâng thưa tiểu thư.

Cả Min và Bin đều đồng thanh và chiếc xe phi hấn vào trong bãi đỗ xe của học viện rồi dừng hấn ở đó. Họ đang âm mưu chuyện gì và những người bạn sẽ ra sao khi nhìn thấy gương mặt của cô gái này đây?

11. Chương 11

Lớp A, ban vip.

- Các em hôm nay là ngày đầu tiên của một học kỳ mới, đồng thời lớp ta sẽ có một học sinh mới. Mời em vào.

Sau tiếng nói của cô chủ nhiệm là một cô gái với mái tóc nâu đỏ buộc hai bên cùng bộ đồ thủy thủ màu sữa kì lạ. Lin, Thảo và Khoa cùng ai đó đang ngồi thì ngạc nhiên vô cùng. Không những bốn người này mà tất cả học viên trong lớp đều mắt chữ O, mồm chữ A.

- Không thể nào, Hàn Tuyết.

Đồng thanh vô cùng làm ai kia đang khó chịu. Lin nhìn lên cô bạn mới kia.

- Snow là mi phải không.

- E hèm....

Cô bạn mới đưa tay lên thử giọng rồi cô mỉm cười tươi rói lên tiếng.

- Chào, tôi là Tăng Nhật Tuệ. Tôi mới từ Mỹ qua đây để học tập trong học kỳ này. Mong mọi người giúp đỡ cho.

- Tăng.....Tăng Nhật Tuệ?

Cả lớp ngạc nhiên vô cùng, đồng thanh chap 2 luôn. Tuệ không nói gì, cô mỉm cười và nói tiếp.

- Đây là Min và Bin, cả hai là vệ sĩ riêng của tôi nên họ cũng sẽ được đặc cách học lớp này. Tôi đã hỏi ý kiến của chủ tịch và ông ấy đồng ý rồi. Vậy bọn em ngồi đâu đây?

Tuệ quay lại mỉm cười nhìn cô giáo thì cô kêu cả ba ngồi ba bàn cuối cùng của dãy giữa. Min rồi Tuệ rồi Bin. (họ đều ngồi bàn đơn mà) Các tiết học diễn ra rất là căng thẳng. Giờ ăn trưa, Tuệ vui vẻ rời khỏi chỗ và đến canteen mình đã đặt sẵn từ trước. Min và Bin vẫn theo sau cô. Cả học viện bắt đầu sôi sục lên cái tin nàng công chúa mới suất hiện này. Sau khi nghe tin thì hẳn, Len và Sun ngay lập tức đến canteen khu vip để xem tận mắt. Khi họ bước vào thì thấy Tuệ đang ngồi cùng hai vệ sĩ của mình, cô cười nói vui vẻ rồi oánh chén phần của mình.

- Snow.....nếu cậu không phải Snow tại sao lại giống như vậy?

Thảo tiến lại gần cùng mọi người và thắc mắc đầu tiên. Tuệ đang ăn thì ngược lên, cô nhìn họ với một cái nhún mày không vui, cô nói với giọng không thể nào thoải mái hơn được nữa.

- Các người đang nói đến ai vậy? Nhìn tôi giống ai đó lắm sao?

- Đây.

Khoa đưa tấm ảnh của nó trước mặt Tuệ thì cô khẽ ngạc nhiên nhưng nhanh chóng thay đổi nét mặt ngay sau đó mà không để ai thấy (trừ một người) Tuệ đưa tấm ảnh cho họ.

-Ồ thì giống nhưng có phải tôi đâu. Tôi là Tăng Nhật Tuệ sống ở Mỹ từ nhỏ nhé. Không tin đi mà điều tra, hơn nữa cho dù cứ coi tôi là người trong ảnh đi thì tôi cũng không giống người này về tính cách đâu.

Tuệ nói hàm ý rồi tiếp tục ăn, bỗng Bin nói nhỏ gì đó với cô, Min cầm cái máy tính bảng sành điệu đưa cho Tuệ.

- Tiểu thư.....

- Hơ hơ, vào việc luôn sao? Đã bắt cướp thì phải bắt tại trận chứ không bắt thì thôi đi.

Nói rồi Tuệ đứng dậy làm họ chẳng hiểu gì cả, cô cùng hai vệ sĩ của mình rời khỏi canteen. Nhóm bạn cũng đi theo ba người này thì họ thấy Tuệ đến lớp đặc biệt. Cô đẩy cửa mạnh một cái rồi đi vào trong phòng.

- Tìm đi.

- Vâng.

Sau câu nói của Tuệ hai người kia bắt đầu tìm kiếm, Tuệ nhìn 4 bộ bàn ghế đơn rồi dừng lại ở ngay bàn trước đây nó từng ngồi.

- Ở đây sao? Đúng là đồ ngốc. - ngẩng lên nhìn - Thế nào rồi?

- Nó biến mất rồi. Xem ra là họ nhanh hơn chúng ta.

- Ay ya, ta đã hứa với ông là làm cho xong còn được nghỉ ngơi mà. Thế thì đành ở lại đây một thời gian vậy. Hai người hãy đi làm việc của mình đi đừng lo cho ta.

- Vâng thưa tiểu thư.

Min và Bin cúi đầu rồi rời đi, Tuệ đi xuống cuối lớp nơi kệ sách đó. Cô chạm tay lướt qua kệ sách một lượt rồi quay lên trên. Tuệ để hai tay đằng sau lom như thanh tra đi khảo sát vậy.

- Làm việc ở Noah được khoảng gần 10 năm gì đó. Rất thông thạo, không ai chú ý lại còn là một hacker có thù oán với nhà họ Hàn sao?

Tuệ ngồi lên ghế của nó và tay gõ gõ nhẹ lên bàn. Ánh mắt cô đắm chiêu suy nghĩ. Đúng là nhìn cô không khác gì nó cả.

- Cậu ta đang làm gì vậy? Nói chuyện một mình rồi cái gì mà ở Noah gần 10 năm?

Lin lên tiếng hỏi thì họ ai cũng không biết câu trả lời. Một cơn gió thổi qua lớp đặc biệt, âm thanh im lặng đến gai người bỗng.

- A.

Tuệ bỗng hét lên làm những người kia giật mình. Cô lôi bé điện thoại sành điệu của mình ra rồi bấm một số dài gọi cho ai đó.

- Ông, là Tiểu Tuệ đây.

- Cháu gọi ông chắc có đáp án rồi hả?

Tiếng một ông lão nhưng có vẻ vẫn rất là khỏe mạnh, tinh anh vang lên. Tuệ mỉm cười toe toét.

- Vâng, cháu đã đoán ra rồi. Người ở đây gần 10 năm lại rất thông thạo mọi thứ, không bị ai chú ý hơn nữa có liên quan đến hai người đó chỉ có thể là trên.

- Hơ hơ, ý cháu là người đó sao?

- Vâng, một trăm phần trăm sữa tươi con bò. Cháu đang đi tìm chiếc đồng hồ tím của người đó nhưng mất rồi, cô lẽ cháu chậm một bước rồi.

- Chiếc đồng hồ là sao?

- Cháu phát hiện trên chiếc đồng hồ đó còn vân tay và nó có thể được người đó ghi âm lại cuộc nói chuyện đó. Có lẽ đã 1 năm nhưng cháu tin chiếc đồng hồ đó vẫn sẽ hoạt động tốt.

- Cháu có cần ta nhờ người của Death qua giúp?

- Không cần người của Death đâu ông. Một mình cháu đủ để hoàn thành rồi. Cháu còn món nợ máu với cái người đang trốn trong học viện này. Cháu phải trả thù cho người đó, phải trả thù.

- Chúc cháu may mắn.

Điện thoại đã được tắt, Tuệ thở dài, cô nhìn lên màn hình chiếc điện thoại của mình và mỉm cười, một giọt nước mắt bất giác lăn trên má cô và rơi xuống màn hình điện thoại.

- Sợ lắm phải không? Đau lắm phải không? Yên tâm đi, em sẽ trả thù cho chị. Em sẽ giết hết bọn khốn đã hại chị và mẹ. Không thể tha thứ cho chúng được.

Một lời hứa.....một nỗi đau....một trái tim bị thương tổn. Một sự thật đằng sau một năm trôi qua. Liệu cô gái Tăng Nhật Tuệ mang ngoại hình giống y hệt với nó này là ai? Ác quỷ hay thiên thần? Là người có quan hệ như thế nào đối với nó?

12. Chương 12

Tối đó Tuệ ngồi trong phòng của mình và cô ngồi làm việc trước cái laptop. Min và Bin đã biến mất từ lúc trưa cô giao nhiệm vụ tới giờ. Xong công việc Tuệ đóng laptop lại rồi cô xoay ghế nhìn về phía bức tường nơi ảnh của một người con gái tóc nâu đỏ với nụ cười tỏa ánh nắng mặt trời.

- Mau cho em thấy lại nụ cười dạng dờ dờ đi chị.

- Không thể nào? Sao con nhỏ đó lại quay lại đây chứ?

Lại Vân nhìn vào bức ảnh chụp lúc Tuệ cùng hai vệ sĩ đi trên sân trường. Bà ta vò nát bức ảnh đó, đối với bà ta cô nhóc này quay lại không khác gì là một chương ngại vật mới cho bà.

- Ta sẽ không để yên cho con nhóc nhà người muốn làm gì thì làm đâu.

Bà ta nở nụ cười khó hiểu.

Cùng lúc đó, tại phòng làm việc riêng của ông Lâm ở biệt thự nhà họ Lâm, cánh cửa bị mở toang ra bởi lực đẩy mạnh của hắn. Hắn đang tức giận đi vào phòng. Ông Lâm biết hắn sẽ vậy mà.

- CÔ ẤY CÒN SỐNG PHẢI KHÔNG?

Hắn hét lên đầy giận giữ, một ông chùm lạnh lùng mà cũng có lúc mất bình tĩnh quá. Ông Lâm mỉm cười đầy ẩn ý.

- Con bé còn sống hay không thì liên quan gì đến cháu?

- Một năm trước ông cho người đến đưa cô ấy đi? Sao ông lại làm vậy chứ?

- Cháu thích con bé rồi sao? Hay là yêu nhỉ?

Ông Lâm vẫn cười được trong khi thằng cháu quý tử của ông đang giận dỗi dỗi. Hắn nhìn ông, ánh mắt đó xoáy sâu vào đôi mắt ông.

- Phải, cháu thích cô ấy rồi đó thì sao? Cháu yêu đấy được chưa? CÔ ẤY ĐANG Ở ĐÂU?

- Hơ hơ, thằng cháu yêu quý lạnh như băng ngàn năm của ta biết yêu rồi sao? Tuy nhiên phải làm cháu thất vọng rồi. Ta cũng không biết con bé hiện đang ở đâu. Ngày đó là ba của con bé đã đưa con bé đi.

Ông Lâm phe phẩy cái quạt giấy của mình. Hắn nhìn ông hắn, không hề nói dối (kinh anh này nhìn nét mặt đoán cảm xúc) Hắn hỏi tiếp và bớt giận vài phần.

- Vậy thì con nhỏ Tăng Nhật Tuệ là ai?

- Con bé sao? Là em gái sinh đôi của Hàn Tuyết.

- Sao? Em sinh đôi?

- Phải, con bé hiện đang được ta thuê làm vài việc vặt. Cơ mà con bé rất được việc, cháu mà thu nhận con bé vào Death thì như hổ mọc thêm cánh.

- Ông đừng đùa nữa. Cháu sẽ đi tìm cô ấy về.

- Chúc cháu may mắn với tình yêu này. Không tiễn cháu.

- Khỏi cần ông tiễn.

Hắn lườm xéo ông mình rồi rời khỏi. Hai ông cháu nhà này.....thật kì lạ. Hắn rời khỏi biệt thự nhanh chóng.

- Đợi đi, anh sẽ tìm ra em sớm thôi.

Hắn phóng xe đi mất thì bỗng có người gọi đến cho hắn. Hắn nhanh chóng bắt máy.

- Sun có chuyện gì vậy?

- Tìm được rồi. Ngôi biệt thự nằm ở ngọn đồi phía đường Shadow.

- Được rồi, tôi tự mình xử lý nốt. Cậu tạm thời đừng nói cho bất kì ai kể cả Len và Lin.

- Rồi, vậy tôi cúp máy đây.

- À, tạm thời chuyện ở bang cậu với Len và Lin tự lo đi, tôi sẽ nghỉ một thời gian.

- Ok.

- Cúp máy đây.

Nói rồi hắn cúp máy và nhanh chóng phóng xe đến đường Shadow. Khi hắn vừa đến thì xe của ai đó vừa rời đi. Hắn đỗ xe bên kia đường rồi tiến vào biệt thự. Cổng không hề khóa, hắn đẩy cổng đi vào. Nhìn tòa biệt thự khá cổ, hắn đẩy cửa bước vào nhà thì thấy một sự âm u, lạnh lẽo. Bật điện lên hắn thấy cách bài trí ngôi nhà này rất kì lạ, đồ đạc phần lớn đều được bọc ly lông như kiểu mới mua về hoặc bọc lại để do một thời gian dài không sống. Hắn tiến đến các phòng tìm kiếm, vào ngay phòng đầu tiên, hắn mở ra thì thấy bên trong một ánh điện màu vàng nhẹ nhàng chiếu đủ sáng. Hắn ngạc nhiên, vui mừng nhìn người con gái đang nằm trên giường kia. Cô nằm đó và mắt cứ nhắm nghiền lại, cô được gắn bình thở ô xi. Hắn tiến tới.

- Xin lỗi vì không tìm thấy em sớm hơn. Em vẫn ngủ và không muốn thức dậy sao?

Hắn chạm nhẹ vào cái má hồng hồng đáng yêu ấy. Không chần chừ gì hắn gỡ bình oxi ra rồi bế cô rời khỏi tòa biệt thự này. Vâng đó không ai khác chính là nó. Suốt 1 năm qua nó đã ngủ, phải chăng nó chán ghét cuộc sống này và không muốn tỉnh dậy chẳng?

- Tiểu thư để nguyên vậy sao?

- Cứ để vậy đi. Anh ta sẽ bảo vệ cho chị ấy. Bây giờ thì đi gặp người cần gặp thôi.

- Vâng.

Và chiếc lamborghini màu đen này cũng xuất phát quay lại học viện Noah lừng danh để tìm người cần tìm. Chuyện gì sẽ diễn ra đây?

13. Chương 13

Tuệ quay về Noah giữa đêm khuya, cô một mình đi giữa sân sau học viện. Cái bóng người nhỏ nhắn trong trang phục bộ thủy thủ, mái tóc nâu đỏ được buộc hai bên trông cô rất đáng yêu, rất dễ gần nhưng ai biết được sau lớp mặt lạ thiên thần này lại chính là một ác quỷ đáng sợ vô cùng. Cô nhẹ nhàng bước đến dây nhà của thầy cô và đi lên phòng cao nhất nơi có đề bằng hiệu trưởng. Không gõ cửa mà Tuệ đi vào trong phòng, cô ngồi lên ghế sofa mà không thèm liếc nhìn người phụ nữ đang đứng ở cửa sổ kia. Người phụ nữ đó không ai khác chính là hiệu trưởng của Noah, bà ta tiến đến ngồi đối diện với Tuệ.

- Tiểu thư đây có chuyện gì mà đến gặp một hiệu trưởng quèn như tôi giữa đêm hôm khuya khoắt như vậy?

- Hơ hơ, cô hiệu trưởng đây thật là biết đùa. Đồng hồ đâu?

Đang cười thì nét mặt của cô hiệu trưởng thay đổi, cô nhìn cái nét mặt nguy hiểm của Tuệ rồi cũng lên tiếng.

- Đồng hồ nào vậy? Mất đồng hồ sao lại đến tìm tôi?

- Tôi nhắc lại, đồng hồ của Hàn Tuyết đang ở đâu?

- Ra là tìm đồng hồ màu của Hàn tiểu thư.

Bà ta mỉm cười đầy ẩn ý rồi tiến tới ngăn tủ và lấy một cái hộp sau đó đặt lên bàn đèn về phía Tuệ. Tuệ cầm lên và mở ra xem thì chiếc đồng hồ có dính một chút máu vẫn còn nguyên vẹn.

- Trước khi bọn người đó đến thì Hàn Tuyết có tỉnh lại, cô bé đó thật là giỏi ghê đến được lớp đặc biệt để dấu chiếc đồng hồ này.

- Bà biết cái kết của mình rồi chứ?

- Được thôi, đúng là ta làm việc cho Lại Văn nhưng ta cũng không hẳn nghe lời bà ta. Nhưng ta phải công nhận chị em cô đều rất thông minh đấy, mới vào trường đã phát hiện ngay ra là ta rồi. Tuy nhiên cô quên mất một điều rồi.

- Là gì?

Tuệ hỏi thì bà ta đưa cho cô một tấm ảnh. Tuệ nhìn vào tấm ảnh đó, một cơn mưa và đứa bé gái đang đứng đó đang hoảng hốt.

- Chị....

- Phải, người đứng sau toàn bộ chuyện này không phải Lại Văn hay người giúp sức liên quan chẳng phải nhà họ Lâm. Tất cả đều do ba của hai cô mà thôi. Ông ta đã đứng đằng sau làm ra tất cả những chuyện này.

- Không thể nào.

Tuệ dường như không thể tin được, người ba cô hết mực yêu quý lại làm ra chuyện này sao? Ông ấy lại đi giết hết vợ mình, hủy hoại chính con gái ruột của mình? Tuệ như điên nên, cô nắm chặt tay lại và đứng dậy.

- Không tin nổi sao?

- Câm mồm....

- Ba cô không hề tốt đẹp, ông ta giết chính vợ mình và hủy hoại con gái mình.

- Tôi-nói-là.....CÂM MỒM.

Nhìn Tuệ lúc này thật đáng sợ, tuy nhiên cô hiệu trưởng dường như không xem lời cảnh cáo của cô ra gì mà vẫn tiếp tục cười nói.

- Gia đình cô thật.....

Không để cô ta nói hết câu thì thanh Katana sắc bén đã đâm xuyên qua người bà ta. Thật đáng sợ và người ra tay không ai khác chính là.....Min. Có lẽ cô biết nếu mình không làm thì Tuệ sẽ làm và để Tuệ mà làm thì không biết sẽ có kết cục ra sao nữa.

- Tiểu thư....nên rời khỏi đây thôi.

- Phải đợi chị ấy tỉnh lại, đến lúc đó chúng ta sẽ giết ba.

Tuệ lạnh lùng nói rồi quay lưng bỏ đi. Bin và Min cùng cô rời khỏi căn phòng này, họ rời khỏi học viện ngay trong đêm khuya lạnh lẽo này.

- Thú vị thật.

Từ đằng xa, một người con trai nở nụ cười khi đã chứng kiến toàn bộ mọi chuyện đêm nay.

1 tuần sau đó, họ không còn nhận được bất cứ tin tức nào về Tăng Nhật Tuệ. Cô gái mới xuất hiện này lại biến mất ngay lập tức. Đến thì như một cơn gió bất chợt không báo trước. Đi cũng như một cơn gió không chờ đợi ai.

Trong khi đó ở thế giới ngầm, hắn đã vắng mặt và để lại mọi chuyện cho Sun, Len và Lin xử lý hết. Death đã hoàn toàn thu tóm được thế giới ngầm và trở thành bá chủ. Angel hiện tại cũng phải sát nhập vào Death (vì một số lí do) mà ngay cả Lại Văn cũng không thể nói gì hơn. Tuy nhiên khi Death vừa xưng vương thì

Demon lại xuất hiện và tuyên chiến với Death. Một lần nữa cuộc chiến tranh lạnh xảy ra trong thế giới ngầm gây láo loạn tất cả.

- Nào con sẽ làm gì đây Tiểu Tuệ.

Một người đàn ông trung niên ngồi trong căn phòng tối mỉm cười và thích thú với cái chuyện riêng của mình. Ông đang muốn xem hai đứa con gái cưng của ông sẽ ra sao.

- Đến lúc phải tỉnh lại rồi đây Tiểu Tuyết. Em không thể đánh bại ba nếu chỉ có một mình.

Tiếng gọi từ sâu thẳm trái tim, sự mong chờ đang ngày một kéo dài. Liệu có tia hy vọng nào cho sự chờ đợi này chăng?

Thấm thoát mà đến giáng sinh, học viện Noah vẫn như hàng năm tổ chức party cho học viên và còn cho họ nghỉ một tuần tự do trở về nhà đi đâu thì tùy. Vắng bóng học viên nên học viên yên lặng hẳn. Tại phòng Vip ở quán bar Death.

- Chán quá, chẳng có gì làm.

Lin thở dài, Len đáp thẳng gối bấp rang vào mặt cô nhưng với khả năng của mình Lin thừa sức bắt được. Cô bóc ra rồi ngồi ăn gặm nhấm sự chán ngán của mình. Lin nhìn hai người đang ngồi ôm cái laptop kia.

- Có gì chơi không Len, Sun?

- Thay vì ngồi đó than thì em nên tìm cách xử lý gọn lẹ cái bọn Demon tự dưng ở đâu lù lù xuất hiện ấy.

Len lên tiếng, Lin thở dài, cô ngồi bật dậy nhìn Sun.

- Ê Sun, anh Wind đâu mà dạo này chẳng thấy mặt mũi?

- Chịu.

Sun trả lời ngắn gọn thì vừa lúc này cánh cửa mở ra, hắt xuất hiện. (anh này thiêng thế) Lin như vớ được vàng nhìn hắt mắt sáng như sao.

- Anh Wind, lâu không gặp, có gì chơi dẫu em sao?

- Chẳng gì cả. Mọi chuyện sao rồi?

Wind ngồi xuống ghế. Len không nói gì, Sun gấp laptop vào và báo cáo.

- Demon đang cạnh tranh với ta cả về địa bàn lẫn danh tiếng. Mặc dù Angel đã ra mặt nhưng chúng vẫn cứ phách lối làm càn.

- Ai là người đứng đầu?

Wind hỏi thì Sun ra hiệu ý không biết. Len nhìn cậu cũng gấp laptop lại.

- Không chính xác lắm nhưng người đứng đầu có một kí hiệu là bông tuyết đen nền trắng.

- Tuyết đen nền trắng?

Hắt khẽ nhún mày, bình thường người ta bông tuyết trắng nền đen nghe nó còn thấy có lí, đây thì ngược lại. Lin nhìn họ.

- Em có nghe đồn là bang chủ của Demon là một ma nữ chính cống. Không làm thì thôi mà đã làm thì khỏi bàn cãi. Nhưng cô ta thường không xuất hiện chỉ có một người con trai luôn ra mặt.

- Con trai sao? Điều tra được người đó chứ?

- Cũng không luôn, tên đó luôn đeo mặt nạ nửa mặt nên chịu thôi. Có điều bữa nọ túm được mấy tên mới gia nhập chúng có khai là Demon hiện tại đang nhắm tới một tỉ phú.

- Tỉ phú?

Hắn ngạc nhiên thì Len nói tiếp.

- Ủ, là tử phú, và bọn này điều tra thì biết được đó là Tăng Nhật Minh, ba của Tăng Nhật Tuệ.

- What?

Hắn thực sự bây giờ không dấu được độ ngạc nhiên nữa rồi. Vậy là họ đều chung một kết luận có khi nào Tuệ dính dáng đến vụ này vì Demon xuất hiện cùng lúc với thời điểm cô biến mất.

Biệt thự nằm trên một ngọn đồi, bóng tối bao trùm nơi đây, trong căn phòng đó, một người con gái đang nằm trên giường bỗng tay động đậy và đôi mắt đã mở ra. Đôi mắt đó nhìn xung quanh căn phòng và dừng ngay bên cạnh giường.

- Tiểu Tuyết.

14. Chương 14

Sau khi từ chỗ những người bạn trở về biệt thự, hắn mệt mỏi vô cùng vì dạo gần đây cứ lo về chuyện nó chưa tỉnh dậy. Hắn tiến đến căn phòng gần đó và tìm kiếm bóng hình nó nhưng hắn đã hoàn toàn kinh ngạc. Lúc này không biết nên nói gì đây, người hắn khẽ run lên vì tức giận, hắn không biết mình sẽ nổi khùng đến mức nào vì nơi giường kia đáng lẽ nó phải nằm đó thì lại không thấy bóng dáng nó đâu cả.

- Khốn-khiếp....

Hắn gần từng chữ rồi nắm chặt tay khiến đường gân xanh nổi lên. Hắn lập tức rời khỏi biệt thự và phóng đi mất dạng. (lúc này đây vào hắn là đi gặp ông bà tổ tiên không biết chừng) Nhưng khi hắn vừa rời khỏi thì bốn người xuất hiện, đôi mắt họ hướng về phía ít bụi còn vương lại khi hắn rời khỏi.

- O.....

Một người con gái với mái tóc gọn sóng suôn dài khẽ ngã vào người của một cô gái y hết. Đó không ai khác chính là nó ngã và Tuệ đã ôm lấy nó. Tuệ đã đợi khoảng khắc này lâu lắm rồi, Tuệ đã đợi đến ngày được gặp nó, được ôm nó, được gọi nó là chị hai. Tuệ đã đợi và luôn đợi ngày này. Nó cũng mệt mỏi, nó ôm lấy Tuệ và dường như nó muốn như này một lúc thôi, chỉ một lúc thôi.

- Đau lắm phải không, mệt lắm phải không?

Tuệ bắt giác lên tiếng và vuốt nhẹ mái tóc mềm mượt của nó. Nó không nói gì, chỉ yên lặng và cứ ôm lấy Tuệ, cảm nó đặt lên vai Tuệ, đôi mắt khẽ khép lại. Min và Bin biết ý lên đi lấy xe để ở phía sau biệt thự (hắn không biết là phải)

- Hãy chỉ là chị gái của em thôi. Hãy chỉ là Tiểu Tuyết thôi.

- Ủ.....chỉ là Tiểu Tuyết thôi, chỉ là chị gái của Tiểu Tuệ thôi.

Nó đã mệt mỏi biết bao nhiêu, nó đã ngủ suốt hơn một năm qua nhưng nó luôn biết chuyện gì diễn ra xung quanh nó vì nó nghe được, nó cảm nhận được tuy nhiên nó không nhìn được. Tuệ luôn biết được, Tuệ cảm nhận được vì suy cho cùng cả hai là song sinh nên cả hai luôn hiểu được suy nghĩ, tình cảm, thậm chí là cả nhịp đập của trái tim đối phương. Tuệ đã khóc, giọt nước mắt bắt giác lăn dài trên gò má, nó cũng khóc. Trong đêm tối, dưới ánh trăng từ khe cửa rọi vào, những giọt nước mắt đó long lanh như những hạt chân châu, nó chứa đựng cả nỗi đau và vị mặn.

- Về nhà thôi....

Hắn đã quay trở lại biệt thự Lâm Gia, hắn về phòng mình và đóng sầm cửa lại, chủ tịch Lâm nhìn thẳng cháu yêu quý của mình lắc đầu ngán ngẩm.

- Haizzz, đúng là tuổi trẻ bồng bột. Cứ tưởng chính chắn rồi chứ?

Sau đó chủ tịch Lâm đi nghỉ, ông không hơi đâu ngồi nghĩ về chuyện yêu đương của thằng cháu. Và cũng đừng xem thường khi thấy một ông già chỉ ngồi suốt ở nhà không ra ngoài nhưng vẫn luôn nắm bắt được mọi vấn đề tình hình hiện tại.

Sáng hôm sau, hôm nay tuyết bỗng rơi trên thành phố ‘nhân tạo’ này, cái lạnh thật lạnh người ra ngoài đều phải mặc ấm. Và trong chiếc xe lamborghini màu đen đó là bốn người với hai người phía trước khuôn mặt lạnh lùng trong trang phục đồ đen rất ngẫu, hai người ngồi sau y hệt nhau trong trang phục bộ đồ thủy thủ ngày nào nhưng lại có áo khoác lông thú bên ngoài. Cả hai cô gái ấy khuôn mặt lạnh ngắt nhìn thật....lạnh.

- Chúng ta sẽ bắt đầu chứ tiểu thư?

Min lên tiếng, Tuệ quay qua nó nhìn và hỏi.

- Chị nghĩ sao Tiểu Tuyết?

- Ông ta đã biết đó là em rồi Tiểu Tuệ, họ cũng sớm muộn đoán ra thôi nhưng trước tiên cần giết kẻ đó đã.

- Làm vậy đi.

Tuệ gật đầu vào vai nó và khẽ nhắm mắt. Min và Bin đã biết điều mình cần làm tiếp theo. Chiếc xe nhanh chóng rời khỏi đó và đến một nơi khác. Khi chiếc xe vừa phóng đi mất thì một người mặc đồ đen chụp ảnh và đến một tòa nhà lớn và tiến đến tầng cao nhất.

- Chủ nhân.....

- Đến đâu rồi? Đã tìm được chưa?

Một người con trai ngồi trên ghế và không hề quay lại nhìn người vừa bước vào mà đang nhìn xuống dưới qua cửa kính. Người vừa bước vào cung kính đặt bức ảnh vừa chụp lên bàn.

- Họ đang nhắm tới Angel. Và có lẽ....

- Được rồi người lui đi.

- Vâng, nhưng có cần....

Tên đó lưỡng lự thì người đó lên tiếng chen ngang vào.

- Không được nói với bất kì ai kể cả ba người đó.

- Vâng, vậy thuộc hạ xin phép.

- Còn nữa, âm thầm điều tra về Tăng Nhật Minh đi.

- Vâng.

Cúi chào rồi tên đó rời khỏi phòng, người con trai kia đứng dậy và không ai khác chính là hắn. Hắn nhếch miệng cười nụ cười khó hiểu.

- Em cướp mất trái tim ta rồi bây giờ lại định đâm một nhát vào trái tim ta sao? Được thôi ta sẽ giết kẻ mà em muốn giết đến khi đó em sẽ thuộc về ta....mãi mãi.

- Len anh sao vậy?

Lin ngồi trên ghế sofa trong phòng khác biệt thự nhà cô lên tiếng hỏi khi thấy Len đang suy tư điều gì đó. Len nhìn em gái mình.

- Bà xã....

- Snow sao? Có chuyện gì à?

Lin hỏi, đã lâu rồi họ không hề nhắc đến nó. Tuy họ rất buồn nhưng cả hai đều không thể hiện ra mặt và luôn cố nở nụ cười suốt hơn 1 năm qua.

- Anh có linh cảm bà xã vẫn còn sống và đang định làm gì đó.

- Nhiệm vụ của cậu ấy mà. Anh cũng biết cho đến khi hoàn thành nhiệm vụ thì cậu ấy sẽ không bao giờ gục ngã. Dù Snow đang ở đâu thì em tin cậu ấy sẽ tự chăm sóc được ình.

- Ủ, em nói đúng.

Len cười buồn rồi ngồi làm việc với cái laptop của cậu. Lúc này trước biệt thự không quá lớn của ông Hàn-bác của nó và Tuệ. Chiếc lambor phóng vào trong sân và dừng lại. Bốn người cùng xuống xe và đi vào nhà. Ông Hàn vừa từ trong thư phòng đi ra phòng khác nhìn thấy nó và Tuệ thì quyển sách cùng tách trà trên tay xôn xao rơi xuống đất.

- Tiểu Tuyết.....

- Đây là bác của chúng ta sao Tuyết?

Tuệ quay ra nhìn chị gái mình thì nó gật đầu, nó tiến đến ôm lấy bác của mình. Với nó bác không khác gì ba (còn hơn cả ba nó đấy chứ) Tuệ cũng tiến đến cúi đầu chào bác của mình. Bác nó nhìn Tuệ cũng xoa đầu cô cháu gái bé nhỏ (17 tuổi rồi còn bé nhỏ gì nữa ^^)

- Lần đầu được thấy cháu đấy nhóc.

- Bác biết sự hiện diện của cháu sao?

Tuệ ngồi trên ghế sofa ngạc nhiên, ông Hàn cười lớn, phải nói ông rất nhớ nó. Ông đã nghĩ nó gặp chuyện gì rồi và không thể trở về nữa. Nhưng bây giờ không những nó mà cả em gái nó cũng quay về làm ông vui hơn cả vui rồi.

- Năm đó mẹ cháu sinh cả hai đứa nhưng ba cháu đã rời khỏi thành phố và mang theo cả cháu đấy Tuệ.

- Tại sao lại mang cháu đi?

Tuệ ngạc nhiên, nó vẫn không nói gì chỉ ngồi khoanh chân ăn bánh quy ở trên bàn. Ông Hàn nhìn cả hai đứa rồi thở dài, song ông nói tiếp.

- Ba cháu đã đưa nhầm. Có lẽ người ba cháu muốn mang đi là Tuyết nhưng lại nhầm cháu với Tuyết vì hai đứa sinh đôi.

- Nhưng sao lại là chị hai?

Tuệ lại hỏi, lúc này nhìn cô bé thật ngu ngơ, ngốc nghếch. Ông Hàn đã thay đổi nét mặt và ông nghĩ có lẽ đến lúc cho hai đứa cháu gái biết chuyện rồi.

- Trước đây mẹ cháu đã tạo ra một giả định, mẹ cháu muốn tạo nên nhiều thành phố nhân tạo như thế này trên đại dương mênh mông. Nhưng mẹ cháu phát hiện tính không ổn định của nó bởi nguồn năng lượng cung cấp cho những thành phố nhân tạo này rất nguy hiểm. Nó từng rò rỉ năng lượng và mẹ cháu đã ngừng lại tất cả. Qua thành phố Aurora này mẹ cháu đã tiêu hủy bản kế hoạch. Nhưng ba của hai đứa không thể chấp nhận kết thúc tất cả, ông ấy đã chiếm lấy bản thiết kế nhưng không thành. Vào ngày sinh hai đứa, thay vì nghỉ ngơi khi vừa sinh thì mẹ cháu đã cấy con chip về bản kế hoạch cuối cùng đó vào người của Tiểu Tuyết.....

Nghe đến đây thì Tuệ đang uống trà suýt phụt cả ra, nó hơi ngưng lại một chút nhưng rồi lại tiếp tục cho bánh vào miệng và ăn. Ông Hàn nói tiếp.

- Mẹ cháu đã dấu tất cả và một mình hành động nhưng không biết vì sao mà ba cháu biết được và đến đưa Tuyết đi nhưng lại nhầm Tuệ.

- Lại Vân.

Tuệ mấp má môi nói ra cái tên đó, cô bé đang điên tiết lên. Nhưng rồi khẽ phát hiện được Tuệ quay lại nhìn nó.

- Chị hai....
- Giết ba đi.

Lời nói đó thật nhẹ bẫng, không một chút cảm xúc, không một chút sợ hãi, không một chút có lỗi. Ngay cả ông Hàn nuôi nó từ nhỏ cũng nhận ra nó đã thay đổi, không còn là cô bé thiên thần ngày nào. Trước đây dù lạnh lùng cỡ nào nó không bao giờ như vậy và đặc biệt nó bị ám ảnh rất nhiều về cái chết của mẹ mình. Nhưng bây giờ nó nói giết ba nó sao thật dễ dàng. Tuy rằng nó, Tuệ và ông Hàn cùng Min và Bin biết rằng giết ba nó là điều không dễ dàng gì. Nhưng nó có kế hoạch của nó, Tuệ có kế hoạch của mình. Cả hai bộ óc thiên tài này, hai thiên thần này sẽ làm gì để giết ba ruột của mình đây?

- Ông sẽ phải trả giá vì làm mẹ đau. Mẹ đã phải khóc, mẹ đã chảy máu, mẹ đáng thương.
- Tiểu Tuyết con chíp là vũ khí cuối cùng của ta. Vì vậy...
- Chị sẽ bảo vệ cho em. Chị sẽ không để ai làm hại em gái yêu quý của chị, sẽ không để ai cướp đi người thân yêu của chị.

Nó đã quay lại và ôm lấy Tuệ. Tuệ đã khóc, Tuệ luôn sợ hãi nhưng bây giờ cô đã có nó. Còn nó đôi mắt lạnh lùng nhìn về khoảng không vô tận kia. Một cái nhìn như muốn bức người. Thiên thần thực sự đã không còn, đôi cánh đó đã hóa đen mất rồi. Giờ đây thiên thần sẽ hóa ác quỷ. Thiên thần sẽ trừng phạt kẻ làm ình trở nên như vậy.

15. Chương 15

Sáng hôm sau, Lin cùng Len đến biệt thự của ông Hàn vì đây là thói quen của cả hai từ ngày nó biến mất một năm. Mỗi tuần dù bận hay không họ cũng đến chơi để vơi đi mọi nỗi buồn và gặm nhấm kỉ niệm với nó.

- Lưu thiếu gia và Lưu tiểu thư hôm nay có vẻ hai người đến sớm.
- Bà quản gia mở cửa thì Len cho xe chạy vào, họ cùng bước xuống. Lin mỉm cười nhìn biệt thự.
- Hình như nhà có khách?
- Cô hỏi khi thấy một chiếc lambor đen ở trong sân cạnh đó. Bà quản gia mỉm cười đáp lại câu hỏi đó.
- Tiểu thư của chúng tôi đã trở về.
- Bà xã.....
- Snow.....

Cả Len và Lin đều thẩn thờ và ngay lập tức chạy vào trong nhà. Họ thấy hai người con gái giống hệt nhau đang bước xuống nhưng Lin có thể nhận ra nó là ai trong hai người đó. Lin nhanh chóng chạy đến ôm chầm lấy nó.

- Snow mi quay trở về rồi. Thực sự về rồi.
- Lin.....
- Nó ngạc nhiên vô cùng, Tuệ thấy không vui khi một người khác ôm chị hai mình. Cô nhìn về phía Len đang đứng đó không một động tĩnh.
- Buông chị hai ra.

Tuệ đẩy nhẹ Lin ra làm cả hai cô gái hơi bất ngờ. Tuệ ôm lấy cánh tay nó và lên tiếng.

- Chị hai chỉ là của Tiểu Tuệ thôi, không cho ai ôm chị hai hết.
- Mặc kệ cậu, Snow là bạn ta.

- Không thích.

Tuệ ôm cánh tay đó chặt hơn và làm mặt giận giận. Nó mỉm cười rồi quay sang Lin.

- Có việc gì mà cậu sang nhà bác vậy?

- Bạn bè hơn năm không gặp mà thế hả? Tại sao lúc biến mất lại không một lời? Tại sao mi trở về không báo?

- Xin lỗi nhé, vậy cùng ăn sáng đi. À, chào anh Len.

- Bà xã xem ra vẫn khỏe nhỉ?

Len mỉm cười và vẫn cái giọng điệu ngày nào. Họ cùng nhau vào ngồi bàn ăn và ông Hàn ra ngay sau đó. Lin bỗng lên tiếng.

- Mi nói với anh Wind chưa vậy?

- Wind? Người đó thì liên quan gì?

Tuệ khẽ nhún mày, Len quay qua em gái mình khó chịu.

- Lin, đừng có mà gọi thằng Wind đến để cướp bà xã của anh.

- Tôi không phải bà xã của anh đâu Len.

- Vậy là em cũng thừa nhận.....

Len chưa nói hết câu thì cậu bị đá chân từ phía dưới nên không nói gì. Len nhìn xuống và biết được đó là Tuệ. Nó không nói gì tiếp tục ăn.

- Vậy hai người sẽ đi học lại chứ? Vẫn còn hai ngày nghỉ nữa mới quay lại học.

Lin sốt sắng thì Tuệ dơ tay phát biểu ý kiến.

- Tôi với chị hai không đi đâu hết.

- Tiểu Tuệ, cháu nên đi chơi đi, thư giãn đầu óc thôi.

Ông Hàn cho ý kiến thì Tuệ nhăn mặt, cô quay sang nó cầu cứu nhưng vô vọng thôi vì dường như nó cũng muốn đi chơi để quên hết mọi việc sau đó bắt đầu vào việc. Vậy là ngay sau khi ăn xong họ cùng nhau đến trung tâm giải trí của thành phố ‘nhân tạo’ Auora này.

- Chơi cái này đi hay lắm.

Lin và Tuệ cùng kéo nó và Len đến chỗ tàu lượn siêu tốc. Tuệ nói không muốn đi vì sợ nó sẽ không vui nhưng trong lòng cô bé lại rất muốn đi chơi. Nó nhìn vẻ mặt thích thú vô cùng của em gái thì đôi môi nó chợt mỉm cười. Cả bốn nhanh chóng lên tàu lượn siêu tốc ngồi và Lin với Tuệ đều hét lên mà người ta tưởng hai cô sợ nhưng thực ra họ đang thích thú vô cùng. Sau khi đi tàu lượn siêu tốc họ muốn đến khu nhà ma, đang chen vào đám đông bỗng Tuệ tuột mất khỏi tay nó. Nó cũng giật mình khi mất dấu Tuệ và ba người kia bỗng do chật nên nó bị xô đẩy và vấp ngã. Nó đang ngã thì bỗng một bàn tay đã nắm lấy tay nó và kéo lại. Theo lực quán tính nó ‘không may’ đã yên vị trong vòng tay người đó. Tim nó bỗng đập lệch nhịp, cảm giác này, quen thuộc lắm, thích lắm. Cả hai cứ như vậy và dường như thời gian đang dừng lại ở thời điểm này. Dòng người đã bắt đầu và ba người kia thấy cảnh tượng này.

- Chị hai....

Tiếng Tuệ vang lên làm nó trở về thực tại, nó khẽ đẩy nhẹ người kia ra và nhìn về phía Tuệ mà không một lần nhìn người đó. Tuệ chạy đến nhìn nó một lượt.

- Không sao chứ Tiểu Tuyết?

- Ừ.

Nó mỉm cười xoa đầu cô em của mình, rồi Tuệ ngược lên nhìn người vừa ôm nó kia.

- Sao anh lại ở đây?

- Anh Wind....

Lin chạy đến xem sao. Nó đã quay lại và ngược lên nhìn, ánh mắt hai người vô tình chạm nhau lạnh lùng vô cùng.

- Có việc.

Wind trả lời cụt lủn. Lin mỉm cười. Tuệ thi thấy như có gì đó không hợp lí và hẳn thì có việc gì ở đây chứ.

- Nếu đã xong việc anh đi chơi cùng tụi này đi. Mừng Snow trở về. Chẳng phải anh cũng đã...

- Bận rồi.

Hắn quay đi nhưng Len lên tiếng gọi lại.

- Dù sao đã gặp thì đi cùng luôn đi. Mà thì bận cái khỉ gì chứ, có gì để thằng Sun nó làm.

- Nói gì đấy, thằng này cũng ở đây nhé.

Sun bất thành linh xuất hiện đằng sau Len làm cậu giật mình quay lại nhìn.

- Mà định ám sát tao à?

- Cho chết. Wind, đã tiện thì đi chơi đi. Đạo này tôi thấy cậu toàn ở trong biệt thự không đi đâu hết.

Mặc ọi người nói nhưng đôi mắt hắn vẫn chần chừ nhìn nó. Nó đã tránh né ánh mắt đó và nhìn sang Tuệ. Họ tiếp tục đến nhà ma theo dự tính và kéo cả hắn đi luôn. Len thừa biết hắn đến đây là do Sun sắp đặt, cậu ta có vẻ nắm bắt tình hình nhanh phết. Tuy nhiên Len không biết rằng Sun chính là người theo dõi mọi động tĩnh về nó suốt hơn 1 năm qua.

- Đi cả sẽ không vui đâu, chia cặp đi.

Lin đề nghị lên tiếng và ai cũng biết cô cố tình làm vậy để gán ghép nó với hắn. Tuệ ôm lấy cánh tay nó và lên tiếng.

- Tôi với chị hai.

- No no bạn hiền ơi. Phải một nam một nữ mới cân....

Lin đẩy nó và Tuệ sang hai bên rồi nói tiếp.

- Tôi với anh Len đi trước, rồi sau đó đến cậu và anh Sun. Còn lại Snow mi với anh Wind. Đi đâu thì đi trưa gặp nhau ở khu ăn uống.

- Chị hai....

Tuệ khuôn mặt cún con nhìn nó nhưng nó không thể làm gì hơn. Hôm nay cả hai chị em không mặc đồ thủy thủ nữa mà mặc quần áo bình thường. (do nó bắt Tuệ thay đổi cách ăn mặc và đương nhiên Tuệ không muốn nhưng nó bắt buộc phải nghe. Đây là lần đầu Tuệ mặc trang phục khác ngoài bộ thủy thủ) Các đôi lần lướt đi theo sự sắp xếp của Lin và cuối cùng là hắn và nó. Cả hai đi vào vẫn không nói với nhau câu nào. Bên trong khá tối, có ánh đèn nhưng mập mờ chớp nhoáng và rồi những con ma giả xuất hiện nhưng đều không làm nó và hắn sợ hãi. Bỗng nó dừng lại và hắn cũng thấy vậy, nó đã nhìn thấy một con ma giả là người phụ nữ với máu đầy mình. Hắn thấy nó khẽ run lên và tay nắm chặt lại. Đương nhiên không phải nó sợ con ma đó mà là vì nỗi ám ảnh lại bắt đầu. Hắn nắm lấy bàn tay nó.

- Buông ra....

Nó sợ hãi gần như hét lên thì hắn càng nắm chặt hơn và kéo nó rời khỏi đây. Nó không thể phản kháng lại và để hắn kéo đi. Nó thấy an toàn và ấm áp hơn khi bàn tay hắn kéo nó đi. Nỗi ám ảnh đã dịu xuống. Đi trước nó và hắn là Tuệ và Sun.

- Cô nên cảm ơn Wind khi cậu ấy đã lấp liếm vụ giết người cô gây ra.

- Hử?

Tuệ quay sang Sun, cô như muốn hỏi lại Sun nói gì. Sun khẽ nhếch miệng, cậu tay dứt túi quần đi phía trước.

- Cô đừng có xem thường Wind. Cô chưa thấy được tất cả đâu.

- Khùng.....

Tuệ buông một câu rồi chạy lên đi trước. Sun nhanh chóng rượt theo cô rồi ra khỏi đây nhanh chóng. Họ đã rời khỏi trò chơi và đường ai người ấy chơi theo như Lin nói. Đáng lẽ đây là buổi đi chơi tập thể nhưng cả hấn và nó cùng xuất hiện nên thay đổi lại kế hoạch. Ra khỏi trò chơi đó nó đã thu tay mình về, hấn quay lại nhìn nó, đôi mắt hấn xoáy sâu vào đôi mắt nó làm nó thấy khó hiểu.

- Có vẻ em thích....chạy.

- Khùng.

Nó buông một câu rồi đi lên phía trước. (chị em nhà này hành động giống nhau ghê, chẹp chẹp, người ta sinh đôi mà ^^) Hấn nhanh bước lại gần nó rồi cả hai cứ đi và không biết nên dừng ở chỗ nào. Nó bỗng dừng lại làm hấn cũng dừng lại. Hấn ngược lên nhìn thấy đề bảng 'khu không trọng lượng'

- Em muốn vào?

Nó gật đầu và đi vào trong đó nhưng khi vừa bước vào cả nó và hấn bị rơi xuống một con đường hầm kì lạ. Khi cả hai tỉnh dậy thì nó thấy tối om và đầu hơi đau có lẽ bị va chạm. Nó mò mẫm thì thấy cái gì đó, nó giật mình thu tay về khi biết đó là gì và vội đứng dậy.

- Xin.....lỗi.

- Đâu phải lỗi của em. Nhưng tôi không vui vì em thay đổi.

- Lầm chuyện. Nhưng đây là đâu?

Cả hai đều thấy tối mịt mờ và nó cầm điện thoại ra để soi đường. Ánh sáng điện thoại gần như làm sáng bừng cả chỗ này lên, cả hai thấy một con đường dài và cứ đi cho đến khi vào được một căn phòng có điện. Nó giật mình, cứng đờ người khi thấy cảnh tượng trước mặt. Hấn đã ôm nó vào lòng để nó không nhìn thấy vì trong căn phòng đó là những bức ảnh và thước phim tua đi tua lại đoạn chiếc xe mẹ nó bị đâm và cả hình ảnh mẹ nó đã chết thế nào.

- Á.....

- Không sao, không sao đâu. Tất cả ổn rồi, không ai làm hại em được đâu.

Hấn ôm nó thật chặt, nó khóc to hơn nữa, nó sợ lắm. Đây là nỗi ám ảnh nó từ rất nhiều năm rồi.

- Chết tiệt sao lại có cả hấn ta?

Người phụ nữ đó đập tay xuống bàn, bà ta đã tính toán đề nó một mình vào căn phòng đó cơ mà. Bà ta gằn lên từng chữ.

- Người may mắn đẩy con nhóc. Rồi sẽ không có lần hai đâu.

- Người không may mắn là bà.

16. Chương 16

- Tại sao?

Lại Vân ngạc nhiên nhìn người vừa nói kia. Bà ta dường như không lường trước được chuyện này. Và một thanh katana đang kề ngay cổ bà ta, người làm vậy không ai khác chính là Min. Min tiến tới bàn và mở ngăn kéo lôi một đồng hồ sơ ra lướt một lượt rồi tìm được thứ cần tìm.

- Cho dù không có Lâm Trình Phong thì bà cũng vẫn dính bẫy mà thôi Lại Vân. Sai lầm của bà là ngay từ đầu đã đi nhầm hướng và sai lầm hơn cả là bà đang đối đầu với quỷ.

Câu nói của Min làm Lại Vân xúng xốt vô cùng. Min nhìn vào màn hình thấy hấn vẫn ôm nó rồi cô lên tiếng.

- Nếu ông đang ở đó thừa chủ tịch thì tôi xin gửi thông điệp từ tiểu thư. Người nhằn ông hãy đến Aurora này và rồi cả ba sẽ cùng nhau tham gia trò chơi cuối cùng này. Nếu ông không đến thì coi như game over.

Min nói rồi quay qua Bin. Cậu cũng ra hiệu cho cô rút nhưng chưa vội. Họ nhìn Lại Vân, bà ta đã nhanh tay cầm cây bút viết trong túi và hất văng thanh katana ra. Min không ngạc nhiên gì là mấy, cô cầm kiếm và chém đôi cái bút đó. Không nhanh cũng không chậm Min đã đâm trúng ngực trái của Lại Vân, cô còn xoáy sâu vào nó nữa.

- Bắn áo rồi kìa.

- Bà ta chết thật nhẹ nhàng.

Nói rồi Min đã cầm bật lửa rồi cô thả nó xuống áo bà ta khiến nó bốc cháy. Về phần những người bạn kia thì sao? Bốn người kia đợi mãi mà không thấy nên đang đi tìm. Còn nó và hấn thì vẫn ở dưới căn phòng đó. Hấn vẫn ôm nó vào lòng, nó bị đả kích khá lớn.

- Hãy để tôi trả thù thay em.

- Mẹ....mẹ ơi.....

Nó khê lồm bồm và rồi đôi mắt đó khép lại. Hấn đã bế nó rồi đưa nó rời khỏi chỗ quỷ quái này. Tuệ sau khi nhận điện thoại của Min và Bin cũng đã đến chỗ quỷ quái này để đón nó. Họ rời khỏi đây và trở về biệt thự nhà họ Lâm (gần với trung tâm) Tuệ nhìn nó, cô vuốt nhẹ mái tóc của nó.

- Xin lỗi vì phải làm vậy chị hai.

- Hai người đã làm gì sao?

Len lên tiếng hỏi thì Tuệ mỉm cười, cô vẫn nhìn nó và không rời.

- Các người sẽ biết ngay thôi.

- Ô, Tiểu Tuệ cháu đến thăm ta sao? Lâu quá không gặp cả hai rồi.

- Ông...

Tuệ cúi đầu trước Lâm chủ tịch. Mọi người cũng cúi đầu trước ông riêng hấn thì đứng đưng. Lâm chủ tịch nhìn nó.

- Xem ra bị đả kích không nhỏ đi. Cơn ác mộng đeo bám suốt 17 năm.

- Sẽ nhanh thôi, cơn ác mộng sẽ biến mất mà ông.

Tuệ nở nụ cười ma mị. Vừa lúc đó chiếc lambor đen dừng ở trong sân, Bin và Min đi vào cúi chào trước Tuệ rồi đưa cho cô tập hồ sơ cần tìm. Tuệ cầm hồ sơ rồi lướt qua song lại để như cũ đưa cho Min cầm.

- Đợi Tiểu Tuyết tỉnh dậy rồi tính tiếp. Hiện tại thì hai người đi làm việc đi.

- Tiểu thư, chúng tôi đã gửi thông điệp nên có lẽ ông ấy sẽ sớm đến đây.

- Hơ hơ, ông ta sớm đến sao? Cũng tốt thôi, đến sớm thì giết nhanh.

Min và Bin cúi đầu rồi định quay đi thì nó cự mình tỉnh dậy. Mọi người nhìn nó thì một tập hồ sơ đứng trong túi giấy dơ ngay trước mặt nó. Nó tròn to mắt nhìn tập hồ sơ rồi mở ra xem. Đôi mắt nó tia nhanh rồi dừng lại ở một số dòng quan trọng. Bỗng nó khê nhếch một nụ cười.

- Hơ hơ đến sớm thì giết nhanh.

Họ ngạc nhiên vì nó lặp lại câu nói trước đó của Tuệ. (người ta sinh đôi mù) Nó đứng dậy và khê thấy hơi nhói nên loạng choạng suýt ngã may mà có Tuệ đỡ được. Nó nhìn mọi người và đặc biệt nhìn ông Lâm.

- Mong rằng lần này ông không nhúng tay vào.
- Cháu cứ tự do diễn đây là sân nhà cháu.
- Cảm ơn trước. Tuệ đến nơi cần đến thôi.
- Vâng.

Tuệ theo nó cùng Min và Bin rời khỏi biệt thự này. Khi cả bốn vừa đi thì Lâm chủ tịch mỉm cười quay người trở vào nhưng ông vẫn nói với 4 người đang đứng kia.

- Mấy đứa cứ ngồi một chỗ mà thưởng thức cuộc chiến này đi. Cuộc chiến giữa ba và hai đứa con gái thiên tài. Một cuộc chiến thú vị.
- Ý ông là sao?

Hắn lạnh lùng hỏi mặc dù cũng định hình được câu trả lời. Lâm chủ tịch trước khi đóng cửa lại ông lên tiếng.

- Đây là sân chơi của chúng. Nếu Tăng Nhật Minh mà đặt chân lên thành phố ‘nhân tạo’ này thì cho dù ông ta ngồi ở đâu, tìm đủ mọi kế sách thì ông ta cũng như cá nằm trong chậu rồi.
- Vậy ý ông là bất kể ông ta làm gì nhưng khi ở trong thành phố này đều sẽ bị cô ấy và con nhóc đó giết?
- Có thể coi là vậy. Còn vì sao thì các cháu tự tìm hiểu đi. Hơ hơ.

Lâm chủ tịch cười rồi đóng cửa khiến cho bốn người kia chìm vào suy nghĩ.

- Cứ vậy mà làm đi.

Hắn ra lệnh thì họ nhanh chóng đi làm việc cần làm, hắn đi lên phòng của mình, vừa đi vừa suy nghĩ. ‘Thì ra là vậy. Để nắm trọn tất cả, để lí giải tất cả thì đó là kết quả duy nhất. Em làm tôi ngạc nhiên nhiều đấy. Nhưng trò chơi này sẽ có tôi trong đó. Chúng ta cùng đưa xem ai về đích trước nào.’

17. Chương 17

Nó cùng Tuệ với Min và Bin rời khỏi biệt thự nhà họ Lâm và đến một ngọn đồi hoa mặt trời bạt ngàn nằm ở rìa phía tây của thành phố ‘nhân tạo’ này. Min và Bin ngồi trong xe đợi, nó cùng Tuệ tiến lên đồi nơi một ngôi mộ xanh được dọn dẹp chăm sóc rất kỹ càng. Tuệ quay sang nó.

- Là mẹ sao?
- Ừ, chào mẹ đi nhóc.

Nó cười nhạt, Tuệ nhìn ngôi mộ và cúi đầu chào, cô bé cũng bất giác khóc mà không biết vì sao. Bởi có lẽ Tuệ nhận ra nó đang khóc nên điều đó ảnh hưởng đến cô.

- Mẹ ơi Tuệ đến thăm mẹ đây. Tuệ nhớ mẹ lắm. Từ nay Tuệ sẽ chăm sóc chị hai, Tuệ sẽ không để chị một mình nữa đâu.
- Hai đứa con gái của chúng ta đáng yêu làm sao.

Một giọng nói vang lên làm cho cả nó và Tuệ đồng loạt quay lại nhìn. Cả hai đứa ngạc nhiên đôi mắt căng tròn, tay nó nắm chặt lại khiến đường gân xanh nổi lên. Người đàn ông vừa lên tiếng kia chính là ba bọn nó-tỉ phú Tăng Nhật Minh. Ông ta tiến đến đặt một bó hoa ly trắng bên cạnh mộ của mẹ nó.

- Mang đi...

Nó gằn giọng, Tuệ quay sang nhìn nó và nắm chặt lấy tay nó. Ông ta mỉm cười.

- Mẹ con rất thích hoa ly trắng mà tiểu Tuyết.

- ĐỪNG CÓ GỌI TÔI NHƯ VẬY.

Nó hét lên, đôi mắt đỏ rực ánh lên cái nhìn chết chóc. Bỗng chốc cả ông ta và Tuệ cảm nhận được một sự rung chuyển nhẹ trên đôi hoa này. Một số bông hoa mặt trời gần đó bỗng rung rung rinh rồi rụng mất cánh hoa.

- Chính con gọi ta về đây mà Tiểu Tuyết? Ta muốn xem con sẽ làm gì ta đây. Hôm nay ta chỉ đến thăm mẹ của con thôi, còn việc hàn huyên chuyện xưa thì ba con ta có khi để lần sau.

- ĐỒ KHỐN...TÔI SẼ GIẾT ÔNG.....

Nó định xông đến nhưng Tuệ phải ngăn nó lại, cô bé cố ôm chặt túm nó không để nó kích động. Còn ông ta đứng đó cười nụ cười ngạo nghễ.

- Cứ bình tĩnh đi Tiểu Tuyết. Cuộc chơi còn chưa bắt đầu mà.

- Ông rút khỏi đây ngay cho tôi.

Tuệ tức mình gần giọng, ông ta nhìn hai đứa con gái của mình, một đông kiêu chề cơn giận, một thì lên cơn như muốn giết ông ta ngay tức khắc.

- Con cũng bắt đầu trở nên khó dạy rồi đây Tiểu Tuệ.

- Tôi nói ÔNG RÚT NGAY CHO TÔI.

Tuệ lần này hét lên, ông ta chỉ cười rồi quay đầu rồi khỏi ngọn đồi này. Khi ông ta đã đi rồi Tuệ mới buông nó ra, nó nắm chặt tay lại, rồi cầm bó hoa ly của ông ta cào xé khiến những bông hoa ly màu trắng tàn nát trông đến kinh. Tuệ thấy được một nỗi tức giận sâu sắc vì đôi mắt kia đã bắt đầu đỏ lên. Nó tức giận hét lên.

- CHÓ CHẾT....

Khuôn mặt nó lúc này không còn giống một cô bé thiên thần thường ngày nữa. Tuệ tiến đến và ôm nó vào lòng, cô bé vuốt nhẹ mái tóc của chị gái mình.

- Ổn rồi, ổn rồi Tiểu Tuyết. Cùng kết thúc mọi chuyện nào.

- Đau lắm...đau lắm.....

Đôi mắt nó đã sụp xuống, khuôn mặt cũng dần ra. Nó đang đau, đau một nỗi đau tột cùng ở tim. Có ai hiểu được ngày đó nó đã đau thế nào không? Nó chứng kiến cái chết của mẹ, nó đã muốn hét lên nhưng không thể hét được. Nó muốn giết...nó muốn giết người đàn ông đó nhưng sao lại không thể được. Nó kịp nhận ra trước mặt mẹ nó không được phép làm vậy. Cả hai đứa ngồi đến khi hoàng hôn buông xuống mới chịu đi về. Ngồi trong xe, nó ngã đầu vào vai Tuệ và khẽ nhắm mắt lại.

- Mọi chuyện sao rồi?

Tuệ hỏi thì Min báo cáo, Bin tiếp tục lái xe.

- Một nửa Angel đã theo Demon, một nửa thì dưới chướng của Death. Nhưng mà...

- Chuyện gì?

- Là một tập đoàn lớn đã nhúng tay vào.

- Tập đoàn lớn?

Tuệ nhíu mày, Min đưa cho cô một tờ giấy. Nhìn một lượt Tuệ vất nó cho Min.

- Ai là người đứng đầu?

- Không điều tra được. Họ gọi người đó là Boss, có người bảo hiện Boss không ở Aurora.

- Nếu không hại gì thì không cần bận tâm. À còn nữa từ ngày mai hai người hãy đi làm việc mà Tiểu Tuyết đã yêu cầu, còn lại mọi chuyện ta tự làm.

- Vâng thưa tiểu thư.

Vậy là họ quay trở về biệt thự của bác Hàn. Một ngày dài với bao nỗi đau. Tuệ đã đánh thức nó khi về nhà.

- Tiểu Tuyết về ngủ thôi.

- Mai chúng ta sẽ đi học.

Nó nói làm Tuệ ngạc nhiên, kì nghỉ đã kết thúc rồi cơ đấy. Nhưng xem ra nó yêu cầu đi học đâu phải là ngẫu hứng.

18. Chương 18

Ngày hôm sau, cả hai chị em đã dậy chuẩn bị để bắt đầu hành trình học tập. Hôm nay, hai đứa bắt taxi đến Noah vì trong thời gian này Min với Bin sẽ đi làm việc khác không có thời gian chăm sóc cho hai đứa.

- Tuyết, chị nghĩ sao về chuyện giết ông ta?

Tuệ bắt giấc hồi làm nó khẽ nhú mày. Nó nhìn em mình rồi bước tiếp.

- Nhanh thôi.

Buông câu nói nhẹ nhàng rồi chân nó rảo bước bỗng Lin đã chắn trước mặt nó mỉm cười toe toét.

- Mi sẽ học cùng ta chứ?

- Ừm.

Nó gật đầu, Tuệ nhanh chóng chạy đến khoác tay nó, cô vẫn không thích nhường nó cho bất kì một ai cả. Lin thấy vậy khoác tay còn lại của nó rồi cả ba về lớp học.

- Thảo với Khoa đâu?

Nó bắt giấc hồi thì Lin lắc đầu, cô nhìn nó.

- Từ sau khi mi biến mất 1 năm trước thì họ cũng biến mất theo. Từ đó đến giờ cũng chẳng liên lạc.

- Biến mất theo?

Nó khẽ nhú mày suy nghĩ, nó mong sao cái suy nghĩ của nó không đúng. Tuệ nhìn vào bảng danh sách quay qua Lin hỏi.

- Lát có đấu karate à?

- Hình như vậy, đi thay đồ luôn rồi làm một ván không?

Lin hỏi thì cả nó và Tuệ gật đầu. Ba cô gái cùng đi thay đồ tập rồi vào phòng đấu trước.

- Hai đấu một.

Nó hỏi thì Tuệ với Lin gật đầu, hiếm khi hai đứa này cùng chung một ý nghĩ. Cả hai đều muốn nó chấp. Nó tay khoang trước ngực gật đầu. Vậy là một cuộc đấu hai với một. Bên nào sẽ thắng đây? Cả Lin và Tuệ cùng xông vào một lúc, đứa bên nọ đứa bên kia nhưng nó đều dễ dàng tránh lé và trả đòn. Ba đứa vật lộn đánh đấm mết cả người đến mức thấy với bạn bè vô rồi mà cũng không biết. Tuệ định xông lên thì nó đã dơ chân đá cô bé bay ra khỏi cả tầm tầm, Lin nhân cơ hội nhưng chưa kịp đã bị nó nhảy đến bật lên quắp cổ cô bé thực hiện kỹ thuật vật Lin ra sau. (mèo chẳng biết tên cái chiêu đó là gì nữa nhưng nhìn hay hay lắm). “Bốp...bốp...” tiếng vỗ tay không ngớt, họ phải thấy nó chiến đấu giỏi thật. Còn hai con người kia đang nằm trên sàn thở gấp.

- Tiểu Tuyết chị không thể nương tay với em gái được à?

- Đấu là phải chịu.

Nó lạnh lùng rồi tiến tới ghế ngồi cầm chai nước uống.

- Làm một trận chứ Hàn tiểu thư?

Một cô gái với mái tóc màu đen cắt ngắn ôm sát mặt, mắt cô ta màu đen láy. Mọi người nhìn về phía cô ta rồi lại nhìn nó. Nó gật đầu đồng ý, nó biết cô ta muốn gì ở nó mà. Vậy là cả hai đưa vào sân, nó mặt lạnh còn cô ta thì mỉm cười.

- Mong chiều cố cho.

- Tôi không có chiều mà cũng chẳng cố được nữa rồi.

- Haha, Hàn tiểu thư thật biết nói đùa.

- Tôi đâu có nói đùa.

- Vậy bắt đầu đi.

Cả hai cô gái đã bắt đầu, lần này là nó xông vô trước. Họ thấy nó có vẻ muốn ăn tươi nuốt sống cô ta. Cả hai đánh còn ác liệt hơn trước nhiều và có vẻ là ngang nhau. Cô ta đánh nó né, cô ta né nó đánh không ai thua ai. Cô ta nhảy lên đá thì nó ngửa người ra sau và trượt qua rồi nó nhảy bật lại đá vào bụng cô ta khiến cô ta hơi nhăn mặt. Nhưng nhanh chóng lấy lại phong độ cô ta cũng cho nó một cú trúng bụng đau không kém. Nó định phản công nhưng nó đã thấy cái gì đó khiến nó khựng lại và cô ta nhanh chóng hạ knock out nó. Nó nằm trên sàn, nghĩ cái gì đó mà mọi người gọi cũng không nghe.

- Tuyết chị bị sao vậy?

- À, không sao đâu. Ổn cả.

Nó lắc đầu rồi ngồi vào hàng ghế nghỉ, mọi người bắt đầu học. Nó cứ nhìn chăm chăm vào cô ta, đôi mắt nó bỗng hần lên những tia nhìn đáng sợ. “Chó má, có lẽ phải giải quyết cho xong vụ này. Dù sao mình cũng đã hoàn thiện nó rồi. Được rồi, chúng ta cùng chơi nào.....ba.”

19. Chương 19

Nó ngồi một chỗ và chơi game trong điện thoại của mình. Cô gái tóc ngắn màu đen kia vừa tập vừa để ý nó, một nụ cười khẽ xuất hiện trên gương mặt của cô ta. “Hừ, cô nghĩ mình sẽ thắng được sao Hàn Tuyết? Cô đừng quá tự cao chứ?”

- Ya, đi ăn trưa thôi.

Lin vươn vai rồi kéo cả hai chị em nó xuống canteen ăn trưa. Cả ba đưa lên ban vip rồi ngồi đúng bàn trung tâm luôn. Vừa lúc đó Len, Sun với hần xuất hiện, họ ngồi cùng bàn luôn. Nó với Tuệ ngồi ăn ngon lành và chẳng thèm để ý đến ai cả.

- À đúng rồi, hai cậu có tính...

Lin nói lấp lửng làm cho nó với Tuệ nhú mày khó hiểu. Len chen vô.

- Không có gì đâu, bà xã với nhóc cứ ăn đi.

- À, mà Min với Bin đâu?

Lin thấy thiếu thiếu nên hỏi, Tuệ vẫn cầm cúi ăn nhưng cũng tốt bụng trả lời.

- Họ có việc khác để làm rồi.

- Ờ. Ra là vậy.

Lin gật gù, bỗng họ thấy cô gái tóc đen đỏ xuất hiện, cô ta tiến về phía nó mỉm cười nhưng ai hay đó lại là một nụ cười đầy ẩn ý, thách thức nó vô cùng. Nó ngược lên nhìn cô ta, hai ánh mắt giao nhau không mấy thiện cảm. Nó đứng dậy.

- Muốn gì?

- Tôi chỉ muốn ăn trưa thôi mà Hàn tiểu thư.

- Có phải chỉ vậy?

Nó nhìn cô ta thì cô ta chỉ cười. Sun mỉm cười nhìn cô ta.

- Lưu tiểu thư có chuyện gì với Hàn Tuyết sao?

-Ồ, Triệu thiếu gia cũng ở đây à? Thất lễ quá.

Cô ta nhún vai rồi tiến đến gần nó và ghé sát tai nó, đồng thời bàn tay cô ta chạm vào tay nó.

- Cuộc chơi bắt đầu rồi, để xem cô sẽ làm gì được hay sẽ chết như mẹ cô. Một cái kết đáng thương làm sao?

Cô ta nói đủ hai người nghe cùng nụ cười nửa miệng. Nó đã tức giận, đôi mắt nó ánh lên cái nhìn gai người, bàn tay nắm lại khiến đường gân xanh nổi lên. Nó đang cố gắng, cố gắng kìm nén cơn giận. Cô ta quay đầu mỉm cười rồi bước đi, nó nắm chặt tay nhìn cô ta.

- Chị hai...

Tuệ giật áo nó thì nó nhìn cô mỉm cười như kiểu không có chuyện gì xảy ra. Tuệ hỏi.

- Chị quen cô ta à?

- À, không. Còn không biết cô ta tên gì mà.

- Lưu Huỳnh Thiên Trang, là cô tiểu thư mới chuyển đến thành phố Aurora khoảng vài tháng trước.

Sun mỉm cười nói cho họ hay, nó chỉ gật đầu. Tuệ ngồi vừa ăn vừa suy nghĩ, cô đã thấy biểu hiện của nó lúc đó nên không khỏi lo lắng.

- Cô ta có họ hàng gì không Sun?

Nó hỏi thì Sun thẳng thắn trả lời.

- Ba mẹ cô ta là đối tác lâu năm của ba em.

- Vậy à? Vui nhỉ?

- Ý chị là sao hả Tuyết?

Tuệ nhìn mặt chị mình nở nụ cười gian khiến cô nổi cả da gà. Tuy sinh đôi nhưng đôi khi cô không thể hiểu chị mình muốn gì nữa. Cô chỉ biết một điều là chị cô muốn giết ba cô đến tận cùng, nỗi đau đã nhấn chìm thiên thần trong đó. Và rồi cô thì rất yêu quý chị nên chỉ cần chị cô muốn là gì cô cũng sẽ làm. Năm đó chính Tuệ đã cho người đưa nó đi.

Tối hôm đó, nó ngồi ngoài lan can trên KTX tầng hai nhìn xuống dưới, Tuệ vừa tắm xong nhảy tót lên giường nhắm mắt ngủ luôn. Nó ngược nhìn bầu trời sao và nó đã bắt gặp ánh mắt của hắc đứng ở phía KTX đối diện. Ánh mắt hai người chạm nhau, không nói gì nhưng cả hai vẫn hiểu nhau. Và rồi nó khẽ mỉm cười với hắc nhưng bỗng một bóng trắng đang bay trên trời và rồi một viên đạn đã bắn xuyên qua tay nó và ghim vào cái cột ngay đó. Ngay sau đó là một quả bom cỡ nhỏ được thả xuống đúng lan can phòng nó. Nó nhanh chóng nhảy lại phía sau rồi chạy vào kéo Tuệ dậy ngay lập tức. Từ phía cửa chính của phòng một nhóm người đang phá cửa, nó với Tuệ đeo balo vào rồi cùng nhau chạy về phía lan can. Làn khói sau chấn động vẫn còn, một số người nhận ra lên đã chạy hết ra lan can xem sao. Mặt hắc biến sắc vì lo cho nó, cái bóng trắng vẫn lượn trên bầu trời, hắc hết nhìn đám khói rồi nhìn bóng trắng. Không ngờ có ngày Noah bị đột nhập dễ dàng như vậy. Nhưng bỗng họ thấy sau đám khói đó là nó và Tuệ cùng nhau phi ra nhảy từ lan can tầng hai xuống mặt đất. (oạch, mấy chị ơi cao gần 5m chứ chẳng chơi đâu) Họ ngạc nhiên nhưng hai chị em nó đáp đất an toàn chị bị xước xước chút thôi. Do bóng tối nên Tuệ không để ý nó bị thương mà còn đỡ cho cô bé nữa. Cái bóng đó cùng nhóm người kín mít ở trên lan can phòng nó cùng lúc

bắn hàng loạt súng. Nó đã kéo Tuệ chạy nhanh khỏi đó. Các học viên bắt đầu hoang mang và chạy vào trong phòng. Đội an ninh đã có mặt nhưng cả nó và Tuệ cùng đám người kia đã rời đi. Hắn cũng cùng Sun phóng xe đuổi theo. Leo với Lin một xe. Cuộc đột kích ban đêm này đúng là thú vị rồi đây.

20. Chương 20

Nó lúc này đang lái chiếc BMW màu đen khác của hai đứa và phóng như điên rời khỏi Noah, đám người đó vẫn tiếp tục đuổi theo.

- Chị...chuyện này là sao?

- Là con ả họ Lưu đó.

- Chẳng lẽ cô ta là người của ông ta?

Tuệ ngạc nhiên thì cô nhận ra máu ở cánh tay nó. Mặt Tuệ tái đi.

- Tuyệt, chị bị chảy máu kìa.

- Không sao, chị ổn.

- COI CHỪNG.....

Tuệ hét lên cũng là lúc chiếc xe đâm sầm vào cái cột đường, nó bị đưa tay đỡ lấy người của Tuệ vì sợ cô em gái sẽ bị thương còn mình thì bị đập đầu vào bánh lái. Tuệ nhanh chóng chạy khỏi xe và đỡ lấy nó ra. Bọn kia vẫn đuổi theo, Tuệ phải diu nó chôn vào một con ngõ.

- Chị ổn chứ?

- Chị ổn. Chạy về phía...

Nó chưa kịp nói thì nhóm người đó đuổi đến nơi, chúng đều có những tàu lượn (giống siêu đạo chích kid đó ạ) bay trên bầu trời, một số thẳng thì chạy bộ chặn đầu. Cả hai đứa nó định quay đầu nhưng hai đầu con hẻm đều bị chặn rồi. Nó ngay lập tức kéo Tuệ vào một ngõ rẽ ở giữa nhưng ở phía trên chúng đã tấn công. Cả ba lối đều chết, nó quay lại nhìn bọn chúng rồi đưa tay lên tập trung tinh thần.

- Chị định dùng nó sao?

- Yên lặng chút đi chị cần tập trung.

- Cẩn thận đấy Tiểu Tuyết.

Tuệ lo lắng nắm lấy tay còn lại của nó. Và ngay lúc đó nó hất tay một bức tường xuất hiện chắn ngay con hẻm lại, phần đường chỗ bọn nó nhô lên và cả hai đứa nhảy lên lan can phía tầng hai đằng sau chạy lên trên. Cả hai nhờ lối cửa sổ ở lan can chạy vào một khu cao tầng, Tuệ lo lắng đỡ lấy nó khi nó vừa bị thương lại phải thực hiện cái chuyện ban nãy. Cái bọn sát thủ kia ngạc nhiên và bàng hoàng, họ nghĩ nó có sức mạnh siêu nhiên chẳng?

- Tiểu Tuyết chị bị chảy máu nhiều quá.

- Phải...phải chạy thôi.....Họ sẽ cho nổ bom, cần di chuyển dân ra khỏi thành phố. Phải làm ngay nếu không họ sẽ cùng chết với thành phố này.

- Vậy là chị định. KHÔNG ĐƯỢC, em không cho phép. Chị định bỏ em lại một mình sao?

- Tiểu Tuệ.....

Nó cảm tay cô bé rồi đôi mắt nó đã ngấn nước. Nó ôm lấy Tuệ.

- Chị xin lỗi nhưng chị phải làm vậy. Chết là cách giải thoát tốt nhất.

- Nhưng.....

Tuệ chưa kịp nói gì thì cô bé đã ngất lịm, nó cồng Tuệ cố chạy khỏi tòa nhà này. Bên ngoài Trang-cô gái tóc ngắn đó, đang lượn quanh tòa nhà và cô ta đã nắm được chỗ cửa nó và Tuệ. Ngay lập tức cô ta đã bắn một phát đạn công phá lớn. Viên đạn xoáy tròn và xé không khí bay thẳng đến chỗ nó đang cồng Tuệ chạy trên cầu thang bộ. Nó cảm nhận được và né, viên đạn ngay sát má nó và rồi cắm vào tường. “Bùm...” một vụ nổ lớn xảy ra và tòa nhà chịu thiệt hại không ít như đang sụp xuống hẳn vậy. Cô ta dùng chiếc kính một bên mắt ấn nút gì đó trên đó và nhìn vào tòa nhà.

- Shit! Con khốn đó còn sống. Sao nó có thể thoát khỏi vụ nổ ở cự li gần vậy chứ? Cả vừa này nữa. Chẳng lẽ.....???

Trang ngạc nhiên vô cùng, cô ta lượn khỏi đó không thì sẽ nguy mất vì cảnh sát với cả bọn hắc đang đến. Cả tòa nhà lớn sụp đổ nhanh chóng và cảnh sát thì không biết nguyên do. Bỗng trong màn đêm yên tĩnh này, cả thành phố có tiếng kêu báo động đỏ khẩn cấp.

- Yêu cầu toàn bộ rời khỏi thành phố. Yêu cầu rời khỏi thành phố. Thành phố sẽ tu sửa lại trong vài tiếng nữa. Yêu cầu rời khỏi thành phố. Yêu cầu cư dân Aurora rời khỏi thành phố.

Tiếng báo động inh ỏi khiến ọi người loạn cả lên và họ nhận ra giọng nói đó là của...nó. Họ ngay lập tức chạy đến phòng phát thanh của thành phố nhưng trống không, không một bóng người hay còn vết tích vương lại của ai đó. Trong khi đó tại một con hẻm tối, nó đang ngồi dựa lưng vào tường đặt Tuệ nhẹ nhàng ngồi xuống đó. Nó thở gấp gấp, máu từ tay cứ tứa ra, nó xé mảnh áo để băng bó lại.

- Chỉ còn cách này, thành phố Aurora này sẽ ra đi cùng với ông. Sau vài tiếng nữa thôi, mọi thứ sẽ kết thúc.

Nhìn cảnh tượng hỗn loạn này từ phía trên cao, Tăng Nhật Minh nở nụ cười nửa miệng, khen thay cho con gái mình. Trang đi vào phòng, cô nhìn ông.

- Cô ta vẫn sống và đang trốn ở đâu đó.

- Đợi dân di rời chúng ta sẽ tìm và diệt con bé.

Lời nói lạnh lùng vang lên. Trang hơi ngạc nhiên một chút, cô không hiểu giữa ba con nhà này hận thù nhau thế nào mà đến nỗi muốn giết nhau. Nói thẳng ra cô không quan tâm vì mục tiêu của cô là giết nó chấm hết. “Chắc chắn cô ta đã nhìn thấy nó, nhìn thấy người đó. Thì ra là vậy thế nên cô ta mới hoảng hốt và ngừng lại như vậy. Nhưng mà cô ta sẽ không thể có được, tôi tuyệt đối không để cô và em gái cô có được đầu Hàn Tuyết.” Trang cười nham hiểm rồi rời khỏi phòng.

Trong con hẻm, nó đang cố đứng dậy rồi dựa vào tình hình hỗn loạn này đưa Tuệ về biệt thự của bác Hàn.

- Tiểu Tuyết, cháu...

- Hãy mang Tuệ đi theo, hãy đem con bé rời khỏi đây. Việc còn lại để cháu lo.

- Cháu định...

- Đây là chuyện riêng giữa cháu và ông ta. Vì vậy hãy để cháu với ông ta giải quyết. Mang con bé đi đi.

- Hãy cẩn thận, đừng lún sâu vào rồi bỏ mạng.

Bác Hàn dặn dò rồi đưa Tuệ cùng rời thành phố này. Nó nhìn theo chiếc xe mất hút, đôi mắt nó buồn bã.

- Xin hãy bảo vệ cho Tiểu Tuyết. Hãy yêu thương con bé vì cả đời mẹ đã yêu thương con rồi. Hãy cho con bé biết đến tình thương, hơi ấm của một người mẹ. Giúp con nhé...mẹ.

Những lời nói kì lạ của nó là sao? Thành phố này sẽ lụi tàn và Trang sẽ làm gì nó?

21. Chương 21

Dân đã được di rời khỏi thành phố này, mọi thứ cứ loạn cả lên. Bọn hắn vẫn ở lại thành phố này xem rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra nữa. Cả thành phố nhân tạo trong màn đêm bỗng sáng bừng lên bởi ánh điện từ các tòa nhà lớn. Họ cảm nhận được mặt đất đang rung chuyển và rồi trên bầu trời đứng tòa nhà trung tâm lớn nhất thì 3 màn năng lượng nhân tạo chập vào thành hình tam giác rồi xoáy tròn có hiện số trên đó.

- 4:59:59

Họ nhìn lên, Len bắt đầu truy cập dữ liệu thành phố để xem xét, bỗng họ thấy trên nóc tòa nhà đó có bóng người do ánh đèn chiếu lên và từ kỹ thuật khoa học một người con gái chính là nó xuất hiện trong không trung.

- Snow...

Lin thốt lên, họ thấy sắc mặt nó không hề tốt, đôi mắt nó hơi trùng xuống. Nó ngẩng mặt lên.

- Nếu ông đang ở đó thì hãy nghe cho rõ. Chỉ còn khoảng hơn 4 tiếng đồng hồ nữa là thành phố này sẽ chìm xuống đáy đại dương vĩnh viễn. Nếu muốn lấy thứ đó thì hãy đi tìm tôi. Và rồi chúng ta sẽ giải quyết mọi vấn đề từ trước đến nay.

Và rồi màn hình tắt hẳn để lại màn hình hiện giờ kia. Nó nhảy từ trên tòa nhà xuống và đang rơi với vận tốc nhanh. Len với Lin nhanh chóng tìm đến nó, Sun thì khác, cậu có việc riêng cần làm rồi. Hắn chỉ khẽ mỉm cười rồi cũng lên xe đến nơi cần đến. Nó đang rơi xuống và bỗng nó nhận ra Trang đang đuổi theo mình. Nó cố đẩy người và rồi cả người nó đập vào nhà cao tầng đó. Nó bám vào và trượt xuống.

- Định chạy sao?

Trang cảm sủng và ngấm bắn nó lia lịa. Nó biết không thể tránh lé nên đưa hai tay lên đỡ và rồi một vụ nổ lớn, kính vỡ bắn ra ngoài tung tóe. Trang lại dùng cái kính đó và nhìn vào bên trong.

- Con khốn đó sống dai thật. Mà dù sao thì người cũng chết ngay đêm nay mà thôi. Khi đồng hồ điểm 4h sáng thì là lúc người từ già cuộc sống này cùng với cái thành phố ngu ngốc.

Trang quay lại, cô không thèm truy đuổi đến cùng làm gì nhưng bỗng một viên đạn đã bắn xuyên qua cái cánh thì Trang đang bị chới với và rơi xuống. Một phát đạn nữa và nhiều nữa cứ tiếp tục rơi và khiến cho tàu lượn rách tan ra. Trang ngược lên phía đạn bắn ra, là trên tòa nhà cao tầng với hai bóng người đeo mặt nạ trắng có hình bông tuyết đen.

- Demon?

Trang dơ súng lên định bắn thì viên đạn của người đối diện kia đã nhanh hơn ghim thẳng vào ngực trái của cô. Máu bắt đầu túa ra, thấm đẫm toàn bộ chiếc áo trắng sơ mi của cô. Trang nhìn vết thương rồi nhìn hai người kia và cô đã ngã xuống đất. Vừa lúc đó Lin và Len chạy đến, họ đỡ Trang dậy rồi theo hướng chỉ của Trang nhìn lên tòa nhà thấy hai người kia đứng đó. Đôi mắt Lin và Len mở to ra, họ ngạc nhiên nhưng cái dáng người kia quen lắm.

- Hãy...hãy chạy khỏi đây.....

Trang nắm lấy tay của Lin, bàn tay cô đầy máu dây cả sang tay Lin.

- Ý cô là sao?

- Thành phố này.....Aurora sẽ tự động.....bị phá hủy.....khi đồng hồ.....điểm 0:00:00

- Vậy nó là đồng hồ hẹn giờ sao? Nó đếm ngược?

Len ngạc nhiên nhìn lên đồng hồ. Trang nắm lấy tay Lin, cô kéo sát Lin xuống.

- Đây là cuộc chiến...chỉ khi một trong hai người họ.....chỉ khi Hàn Tuyết hoặc Tăng Nhật Minh chết.....một trong hai người họ phải có...một người.....một người chết.....

Và Trang đã chết, đôi tay đầy máu buông thong. Lin ngạc nhiên, cô ngược lên nhìn Len. Lúc này Len đang nhìn hai người kia và rồi họ đã biến mất.

- Người của Demon.

- Nhưng tại sao họ lại giết Lưu Huỳnh Thiên Trang?

Lin thắc mắc, cô đã đặt Trang nhẹ nhàng xuống và vuốt cho đôi mắt kia nhắm lại. Họ không thể hiểu nổi sao Demon lại dính tay vào vụ này trừ khi...

- Con muốn chơi trốn tìm sao con gái?

Tăng Nhật Minh cười nham hiểm rồi ông ta một mình trên chiếc xe riêng đến đồi hoa mặt trời nơi ngôi mộ của người vợ xinh đẹp nằm đó. Đi bộ lên đồi, ông ta thấy nó đang đứng trước mộ, bàn tay đang nắm chặt khẩu súng lục trong tay. Nó mím chặt môi để ngăn không cho nước mắt tuôn rơi.

- Yêu mẹ, đó là điểm yếu duy nhất của con Tiểu Tuyết.

- Câm mồm lại đi.

Nó đã nhẹ nhàng hết sức có thể, ông ta nhận ra cánh tay phải bị thương của nó. Máu đã bắt đầu thấm đầm băng quần quanh tay.

- Con bị thương rồi kìa.

- Đó không phải chuyện của ông.

- Con cũng biết thành phố này được tạo nên từ những thanh kim loại hợp chất và nó dẫn truyền năng lượng dẫn tốt. Nó không đơn giản như họ nghĩ phải không?

Ông ta cười nửa miệng, nó chạm vào ngôi mộ của mẹ mình và vẫn quay lưng lại với ông ta.

- Nó được chọn với một loại kim loại mẹ tìm thấy dưới đáy biển. Và nó giống như những gì người ta mong ước, nó sẽ nghe lệnh và tự hình thành tất cả những gì tùy theo tần suất dao động. Và tất nhiên mẹ tôi tài giỏi hơn thế nhiều, bà đã không để nó cho những kẻ xấu xa như ông.

- Vì vậy mà con được thừa hưởng sao?

Nó quay lại nhìn ông ta, nước mắt nó đã tuôn rơi và rồi hàng loạt những ngôi nhà cao tầng từ đằng xa đang sụp đổ. Mọi thứ đang đổ vỡ trong màn đêm chỉ riêng học viện Noah vẫn đứng yên sừng sững.

- Mau đưa nó cho ta và con với Tiểu Tuệ có thể an toàn rời khỏi đây.

- Ông bị ảo tưởng hả? Ông hại mẹ tôi, ông biến Tuệ thành vũ khí ình, ông hủy hoại con người tôi. Bây giờ ông mong tôi sẽ đưa nó cho ông sao?

- Ta biết con sẽ không đưa mà.

Và Tăng Nhật Minh đã dơ khẩu súng lục lên, ông ta nhắm thẳng vào giữa trán nó. Nó không hề tránh né và nó không hề sợ. Nó cũng dơ súng lên nhắm thẳng vào ông ta. Trong 3 giây, ông ta đã bóp cò trước nhanh hơn cả nó. Tuy nó đã né nhưng nó đã vấp vào viên sỏi và viên đạn đã bắn trúng bên mắt trái của nó. Đôi mắt nó đau buốt, nó đưa tay lên chạm vào đôi mắt đấy. Nó muốn hét lên nhưng không thể, và ông ta đã tránh được viên đạn của nó. Bình thường có lẽ nó sẽ lé được nhưng hôm nay nó có lẽ bị thương và cảm giác hoa mắt đang bắt đầu. Ông ta nhìn nó định tiến tới nhưng bỗng hàng loạt những bông hoa mặt trời bỗng lớn nhanh che lấp tất cả mọi thứ. Nó đã cố nén cơn đau buốt tột cùng và lẩn vào đám hoa mặt trời này.

- Dùng thuốc tăng trưởng liều mạnh sao?

Ông ta tự hỏi rồi ngay lập tức đi tìm nó. Vì bị thương nên nó di chuyển chậm chạp và cả mất máu nhiều làm nó mệt. Nó chậm lại và rồi ngã khụy xuống đó thì một bàn tay đã đỡ lấy nó. Nó biết là ai vì mùi quen thuộc, nó đã nhắm mắt lại, người đó đã công nó đi và chạy khỏi ngọn đồi này.

- Đừng vào thành phố...

Nó bầu lấy áo ở hai cánh tay của người đó nói đủ nghe. Người đó quay lại nhìn nó và không ai khác chính là.....

22. Chương 22

Nó vẫn nằm trên lưng người đó, đôi mắt khép lại.

- Sao lại đến đây? Còn con bé thì sao? Lời thỉnh cầu duy nhất của con chẳng lẽ.....???? SAO MẸ LẠI NHƯ VẬY CHỨ?

Nó hét lên, văng người vừa cứu nó kia chính là mẹ nó Hàn Băng. Mẹ nó từng là người đứng đầu Angel. Mẹ nó vẫn công đưa con ‘to xác’ của mình đi mà không nói gì. Nó túm chặt hai ống tay áo của mẹ mình.

- Cả đời mẹ đã yêu thương con rồi. Mẹ không thể yêu thương Tuệ sao? Con bé sẽ ra sao khi tỉnh dậy không có mẹ đây? Minh con là đủ rồi.

- Con ích kỉ con biết chứ Tuyệt? So với mẹ thì Tuệ cần con hơn nhiều, trong kí ức của con bé luôn chỉ có duy nhất mình con. Con nghĩ ta có thể thay thế người chị yêu quý vĩ đại trong lòng con bé là con sao?

- Con không biết nữa mẹ ơi.

Nó đã khóc, nó lại khóc. Mẹ nó vẫn tiếp tục đưa nó đi, nó lại hỏi.

- Vậy tại sao lúc đó mẹ không về tìm con. Đến bây giờ mẹ xuất hiện là sao?

- Mẹ chưa từng chết, vụ tai nạn đó người chết không phải mẹ. Con biết khi mẹ xuất hiện thì cả hai đứa càng gặp nguy hiểm, hơn thế Tuệ lại đang nằm trong tay ba của hai đứa.

- Con phải làm sao đây? Con hận ông ta, con căm thù ông ta nhưng con không thể giết ông ấy.

Nó cảm thấy hỗn loạn lắm, mẹ nó mỉm cười.

- Con là đứa trẻ ngoan, vì vậy hãy để mẹ làm việc này còn con hãy quay về bảo vệ, chăm sóc cho Tiểu Tuệ.

- Cảm ơn mẹ, nhưng....

Và nó đã bị thuốc mê mẹ nó, nó nhanh chóng đỡ lấy mẹ mình rồi ngồi xuống đó. Lúc này nó cùng mẹ mình xuống đồi.

- Hãy đưa mẹ ta đến chỗ Tuệ. Ngăn cản họ đi.

- Chủ nhân người sẽ...

Người con gái đeo mặt nạ lúc trước lên tiếng, bên cạnh còn người con trai nữa. Người con gái giúp nó dìu mẹ nó vào trong xe.

- Còn Min và Bin nữa nên đừng lo. Chỉ cần đưa mẹ ta an toàn rời khỏi đây. Còn lại cứ để đó ta lo hết.

- Vâng...vậy người hãy cẩn thận chủ nhân.

- Cảm ơn hai người.

Nó gật đầu và họ rời đi, nó cầm lấy hộp cứu thương cô gái kia đưa cho rồi lên xe (xe này lúc trước nó lấy từ mấy cái chỗ bán ô tô trong thành phố để lại) Nó thực hiện việc lấy viên đạn ra khỏi mắt mình. Viên đạn đó đã hủy hoại con mắt trái của nó. Nó đau lắm chứ khi lấy viên đạn ra thậm chí nó còn không dùng thuốc giảm đau. Có lẽ với nó nỗi đau này không thể thấm được với nỗi đau hằn sâu trong nó. Bỗng lại con mắt nó phóng đến học viện Noah.

- Sun...

- Sao?

- Hãy kéo Len và Lin rời khỏi thành phố ngay đi.

Hắn nhìn Sun rồi lên tiếng ra lệnh. Sun nhìn hắn khẽ nhủ mà không thích.

- Cậu định ở lại đến cùng sao?

- Tôi sẽ đi tìm cô ấy. Tôi sẽ cùng cô ấy rời khỏi đây. Chính cậu là người hiểu rõ cuộc chiến này nhất mà. Cậu đã theo sát cô ấy suốt mấy năm nay.

Hắn nhìn Sun, ánh mắt hơi trùng xuống. Sun nhìn hắn rồi khẽ mỉm cười.

- Tôi hiểu rồi, vậy hãy cẩn thận. Tôi sẽ đưa Len và Lin đến chỗ Tuệ. Cậu hãy cẩn thận, đưa con bé an toàn trở về.

- Ừ.

Nói rồi hắn phóng xe đi luôn. Tại học viện Noah, nó nhanh chóng chạy xuống tầng hầm của Noah, nơi đây tuy là tầng hầm nhưng rất rộng (bằng một căn phòng lớn) được thắp nhiều đèn huỳnh quang sáng như ban ngày. Nó tiến đến cột trụ to đùng đặt ở giữa căn phòng.

- Biết ngay mà ở đây mà. Đó là lí do mà học viện không bị hủy hoại như các tòa nhà cao tầng. Và đây cũng là...

- Lí do mà Noah được xây dựng.

Ba nó xuất hiện, ông cầm súng hướng về phía nó. Nó quay lại nhìn ba mình và dường như nó đoán trước ông ta cũng sẽ đến đây.

- Xin lỗi nhưng tôi không có ý định giao cả thành phố cho ông đâu.

- Đứa con ngu ngốc, dù người không đưa nó ra thì ta cũng sẽ giết người để lấy nó.

- Nếu vậy thì ông cứ việc đi.

Nó nhìn ông ta cười nửa miệng thách thức, ông ta đã lên lòng súng và rồi chuẩn bị bóp cò.

“Đoàng...đoàng...” hai phát súng vang lên, một viên là dành cho nó ngay trúng bụng bên trái còn một viên ngay trúng lưng của ông ta. Nó ngạc nhiên và ông ta định bắn tiếp thì mặt sàn kim loại nhô lên thành bức tường nhốt ông ta lại. Nó tắt nụ cười và dần dần ngã xuống thì hắn ngay lập tức chạy đến đỡ lấy nó.

- Tuyệt....

Hắn lo lắng nhìn nó, nó đang chảy rất nhiều máu, mỉm cười nhìn hắn.

- Wind...sao anh lại...sao không rời?

- Em đừng nói gì cả. Em bây giờ không được phép ngủ. Ta không cho phép em ngủ. Em mà ngủ ta sẽ giết chết hết những kẻ liên quan, ta sẽ giết Tăng Nhật Tuệ, giết mẹ em, bác em, giết hết....

Hắn sợ hãi, hắn sợ người con gái này sẽ biến mất khỏi thế giới này. Lần đầu tiên hắn cảm thấy sợ hãi đến vậy. Bàn tay đầy máu của nó khẽ đưa lên định chạm vào mặt hắn, hắn nắm lấy bàn tay đó. Ấm áp làm sao.

- Đừng vậy mà....em xin lỗi.....Em nghĩ mình...mệt mỏi lắm Wind à?

- Không...đừng gọi vậy, hãy gọi tên của ta. Xin em....

- Phong...em mệt mỏi lắm...anh rời khỏi đây đi...chỉ còn chưa đến...10 phút nữa.....Thành phố sẽ chìm.....

- Em đừng nói gì cả, xin em, đừng nói gì hết. Ta sẽ đưa em rời khỏi đây vì vậy xin em đừng ngủ lúc này.

Và hắn nhanh chóng bế xốc nó lên rồi chạy khỏi tầng hầm này. Tăng Nhật Minh vẫn nằm đó và máu chảy rất nhiều. Nó nhắm mắt lại làm hắn lo lắng gọi nó không ngớt. Nó đang cố gắng dùng chút sức lực để tập trung cảm nhận. Cả thành phố Aurora đang sụp đổ và học viện Noah cũng đang đổ sụp xuống. Tầng hầm đó cũng không ngoại lệ. Hắn nhanh chóng đặt nó vào xe thất dây an toàn vào.

- Tuyệt.....xin em đừng ngủ, anh sẽ đưa em đi chữa trị.

- Em...hãy để em ngủ một chút thôi. Em thực sự...thực sự rất mệt.

Hắn nhanh chóng phóng đi với tốc độ ánh sáng. Cái bảng điểm giờ trên cao kia vẫn đang chạy, nó đang giảm dần, chỉ còn chưa đầy 5 phút nữa cả thành phố lớn này sẽ sụp đổ mãi mãi. Hắn nhanh hơn nữa, phải rời khỏi thành phố này. Và cuối cùng thì 0:00:00 chiếc đồng hồ đã điểm, ánh sáng thành phố bỗng tắt phụt và cả đồng hồ vỡ đang chìm xuống biển. Cầu phía trước, chiếc xe lao qua đó và không kịp lên cầu. Hắn nhanh chóng mở dây an toàn ôm nó lao ra khỏi xe. Chiếc xe, thành phố và cả nó với hắn đang rơi xuống biển. Nó cố gắng dùng chút sức lực cuối cùng của mình để thực hiện. Bốn tấm kim loại màu xám phẳng lì xuất hiện thành một cái hộp kín chứa hai đứa bên trong. Chiếc hộp rơi xuống biển, hắn vẫn ôm nó vào lòng và rồi chấn động lớn khiến mặt biển động. Sau hơn một phút chiếc hộp kim loại nổi lên, một cánh bị hất bay để không khí vào. Hắn vẫn ôm nó. “Không thể nào...chẳng lẽ.....???” Nó nghĩ rồi ngất lịm luôn, ba cạnh còn lại cũng đang từ từ hạ xuống nhưng ngay lúc đó hắn và nó đã được cứu lên một chiếc thuyền. Hắn nhìn hai người vừa xuất hiện kia. Không ai khác chính là Min và Bin, họ nhanh chóng đưa nó vào trong để cấp cứu ngay trên thuyền. Hắn phải ngồi ngoài chờ.

- Chủ nhân bị thương quá nặng rồi.

- Mất máu quá nhiều.

Bin nhìn Min rồi nhanh chóng lấy mấy túi máu truyền cho nó. Họ nhanh chóng lấy viên đạn ra rồi cố gắng chữa trị cho nó nhiều nhất có thể. Màn đêm đang dần dần trôi, những ngôi sao biển mất và thay vào đó ánh dương đang chuẩn bị xuất hiện. Hắn sợ hãi, hắn không muốn mất đi người con gái này.

Sáng hôm sau, nó được chuyển vào phòng bệnh trên đất liền, cánh cửa chợt mở ra.

- Chủ nhân...

Bốn người Min, Bin và hai người đeo mặt nạ lúc trước đồng loạt nhỏ nhẹ cúi chào nó.

- Nhỏ tiếng thôi không anh ấy tỉnh giấc. Có lẽ anh ấy đã mệt lắm rồi.

Nó nằm trên giường nhìn bốn người kia lên tiếng. Họ nhìn nó lo lắng.

- Tín hiệu vẫn....

- Ta biết, khối trụ đó chưa ngừng hoạt động, nó vẫn chưa bị phá hủy. Có lẽ cả thành phố lúc này đang nằm dưới đáy biển và ông ta cũng...

- Tiểu thư và phu nhân với giám đốc đang ở nhà Lâm gia. Có cần???

Người con trai đeo mặt nạ lên tiếng. (tiểu thư là chỉ Tuệ, phu nhân là mẹ nó, giám đốc là bác nó đấy)

- Cứ để họ ở đó đi. Khi ta bình phục chúng ta sẽ đến biệt thự sống. Chúng ta phải dấu ta đi vì nếu còn tín hiệu có nghĩa ta vẫn sẽ bị truy lùng.

Nó nhìn họ thì cả bốn cúi đầu rồi lặng lẽ rời khỏi phòng.

23. Chương 23

Nó nhìn hắn ngủ khê đưa tay chạm vào má hắn thì hắn tỉnh giấc.

- Em tỉnh rồi sao?

- Anh ở đây bao lâu vậy?

- Em ổn rồi chứ? Có muốn ăn gì không?

Hắn mặc kệ câu hỏi của nó mà quay ra hỏi nó luôn. Nó mỉm cười lắc đầu, với đồng máu và dinh dưỡng truyền vào cơ thể đủ để nó nhịn mấy ngày cũng được. Nó nhìn hắn, bàn tay nó nắm lấy tay hắn.

- Cảm ơn anh. Cảm ơn vì đã đưa em đi cùng.

- Xin em đừng rời khỏi anh thêm một lần nào nữa có được không Tuyết?

- Anh không thể dành tình cảm này cho Tuệ sao?

Nó hỏi thì hắn bỗng tối sầm mặt lại.

- Anh không thích, em là em mà con nhóc đó là con nhóc đó.

- Hơ hơ, con quỷ máu lạnh cao cao tại thượng mà cũng biết yêu sao?

Nó ôm bụng cười, hắn nhìn nó chằm chằm làm nó nín cười luôn. Nó biết mình hơi quá đà nên chột dạ, hắn tiến đến, tiến đến gần hơn và nhẹ nhàng đặt môi mình lên môi nó. Nó ngạc nhiên to tròn mắt nhìn.

- Đó là hình phạt dành cho em.

- Quá đáng, nụ hôn đầu của em.

- Chứ không của anh nữa?

Hắn vênh mặt đắc ý, nó mỉm cười theo. Nó không biết liệu cười như vậy được trong bao lâu đây?

- Anh về nhà tắm rửa ăn uống rồi hăng đến. Nhìn người anh kia, dính toàn máu của em không à.

- Nhưng em có....

- Yên tâm, có người bảo vệ em mà, Min với Bin vất đi đâu chứ?

Nó cười, hắn gật đầu nhìn nó rồi rời khỏi phòng. Khi cánh cửa đóng lại, đôi mắt nó trùng xuống, nụ cười tắt ngấm. Nó hơi nhăn mặt một chút.

- Đau quá...

- Em không nên cố quá làm gì con nhóc. Đôi khi thành....

- Quá cố chứ gì?

Nó nhìn người con trai vừa bước vào phòng kia và không ai khác chính là Sun, anh ngồi xuống ghế cạnh nó, cầm cuốn sách dày đưa cho nó.

- Quà cho em.

- Nhà giàu mà kệt thế?

Nó bĩu môi rồi cầm cuốn sách, Sun mỉm cười với nó (hai người này quan hệ gì đây ta?) rồi cậu xoa đầu nó. Nhưng khuôn mặt nó trông rất buồn.

- Em thất bại rồi.

- Không sao, nhiệm vụ của em hoàn thành rồi. Em làm rất tốt, việc còn lại cứ để anh lo.

- Demon em sẽ giao lại cho Tuệ, anh hãy giúp con bé. Còn về phía của ngài ấy em sẽ tự mình đến nói chuyện.

Nó nhìn Sun, cậu đứng dậy, hai tay đút túi quần nhìn nó.

- Cứ đi tịnh dưỡng đi, mất tắm luôn cũng được nhưng đừng bao giờ để bản thân bị đau. Anh tuyệt đối không bao giờ tha thứ cho kẻ nào làm em đau. Tuyệt đối không bao giờ.

- Hãy chăm sóc và bảo vệ cho Tuệ với mẹ của em. Chuyến đi này có lẽ sẽ dài và lâu. Em không chắc mình có thể....

- Đừng lo, anh sẽ để con bé đi cùng em.

- Vậy thì tốt rồi.

Nó mỉm cười, Sun rời khỏi căn phòng cũng là lúc nó dắt mấy cái giầy dợ dính trên người nó. Nó tiến đến tủ lấy đồ thay rồi bí mật rời khỏi bệnh viện. Một chiếc ô tô đã đợi sẵn nó bên ngoài.

- Đi thôi Snow...

- Ừ.

Nó gật đầu lên xe rồi chiếc xe lao vun vút trên đường, hòa vào những chiếc xe trên đường. Hấn, Tuệ, Len, Lin với mẹ nó và bác nó đến thăm nhưng họ ngạc nhiên vô cùng.

- Tiểu Tuyết.....

Chiếc giường trống trơn, phòng không một bóng người, chỉ có bộ đồ bệnh nhân vắt trên ghế sofa. Hấn tức giận như điên lên.

- MAU TÌM CÔ ẤY NHANH LÊN...

Hấn ra lệnh, Len tuy hơi hoảng xúu nhưng vẫn phải đi làm việc của mình nhưng... Tuệ nhìn ra phía ngoài thì bốn người đó lại xuất hiện.

- Chị ấy đang Ở Đâu?

Tuệ hét lên không kém, Min nhìn cô im lặng, Bin cũng không nói gì thì người con trai đeo mặt nạ lên tiếng.

- Hãy dừng việc tìm kiếm, chủ nhân phải rời khỏi đây. Vì an toàn cho tiểu thư, cho phu nhân và ọi người. Nó chưa kết thúc vì bây giờ mới là khởi đầu.

- Người nói cái gì hả?

Hấn tức giận túm cổ áo người đó. Len với Bin nhanh chóng túm tay hấn cố đẩy ra. Người con gái kia tháo mặt nạ ra làm họ bàng hoàng.

- Thảo?

- Chúng tôi là người của Demon, chủ nhân đã yêu cầu tiểu thư sẽ trở thành người đứng đầu. Mọi người hãy quên chủ nhân đi, nếu có nhớ thì cất hết ở đây này.

Thảo chỉ vào ngực trái của mình. Min tiến đến đưa cho Tuệ cái Ipad, Tuệ cầm lấy và mở ra xem.

- Tiểu Tuệ, khi em nhận được cái này thì chị phải đi rồi. Thời gian chúng ta sống với nhau rất ngắn ngủi nhưng mà dù sao chị rất hạnh phúc, những kí ức đẹp của hai đứa chị sẽ mãi nhớ. Chị trả lại mẹ cho em, từ nay mẹ sẽ có đủ chỗ để yêu thương mình em. Hãy sống tốt, phải bảo vệ mẹ biết chưa, cả bác nữa. Đừng có suốt ngày mặc đồ thủy thủ nữa, phải theo một thời trang nữa. Cả Len và Lin, em chăm sóc cho họ dùm chị. Đặc biệt là Wind, chị mong em hãy thay chị yêu thương anh ấy. Vì chuyến đi này chị sẽ khó mà trở lại, đừng tìm chị vì không tìm được đâu. Em biết chị giỏi trốn tìm mà. Chị biết em lại đang khóc à xem nhưng mà em đừng khóc, đừng rơi nước mắt vì chị. Yên tâm đi vì chị sẽ sống tốt, chị không có đi một mình, chị còn đi cùng một con nhóc rất giỏi chăm sóc. Min với Bin và Thảo với anh Khoa nữa, họ sẽ luôn bảo vệ em mọi lúc....Chị thực sự xin lỗi...xin lỗi em rất nhiều.

Đoạn nhắt đã bị ngắt đột ngột tại đó, Tuệ không thể nghe lời, nước mắt cô cứ rơi không ngừng, mẹ cô phải ôm cô vào lòng. Lin cũng khóc sụt sướt, riêng Len cậu chỉ thấy buồn vô cùng. Còn hấn bàn tay nắm chặt lại. “Chạy sao? Để xem em chạy được bao lâu? Em nghĩ em chạy được khỏi ta sao? Được thôi, ta cho em chạy khỏi ta vài năm, nhưng khi em đủ bình tĩnh ta sẽ đến đưa em về.” Xem ra hấn biết nó đi đâu. Sun đứng từ xa nhìn, một đứa bé tầm 14 tuổi với mái tóc dài bồng bênh màu nâu, đứa bé đó ngược lên nhìn Sun.

- Họ bị làm sao vậy?

Giọng nói trong trẻo và hay làm sao. Sun cúi xuống nhìn con bé và mỉm cười.

- Khóc, họ đang khóc vì đau.

- Ồ, thì ra đó là khóc. Họ thật ngốc phải không?

- Ừ, họ thật ngốc.

- Tiểu Tuyết sẽ được an toàn vì có người đó đi cùng.

Đứa bé mỉm cười rồi đi mất, Sun thì ngược lại với đứa bé tiến đến chỗ họ. Một kết cục thật không mấy tốt đẹp.

- Bị mất nửa người do đá đè vào rồi. - người bí ẩn 1

- Kinh khủng ghê cơ, may mà còn kịp. - người bí ẩn 2

- Haizzz, đúng là oan nghiệt, oánh nhau cho lắm vào mà bây giờ thì tàn phế với nhau. - người bí ẩn 1

- Hơ hơ, vậy nên người ta nói ngu thì chết bệnh tật gì. - người bí ẩn 2

- Sẽ là khoảng thời gian dài đây. - người bí ẩn 1

- Cuộc chiến lớn còn phía sau mà. Đến lúc đó thế giới này sẽ chấn động mất thôi, cơn bão cấp trung ương sắp đổ bộ, haha. - người bí ẩn 2

~End Season I

to be continued....

24. Chương 24 - Season 2

[i]~Season II~[/i]

4 năm sau, tại một ngôi biệt thự nằm ở một ngọn đồi hoa mặt trời. Căn biệt thự đó thật u ám giữa cái đồi hoa rực rỡ này.

- Đã 4 năm rồi.

- Đến xem ông ta ra sao.

Hai cô gái cùng nhau tiến đến một căn phòng cuối dãy hành lang dài hun hút. Khi họ mở cửa ra thì bên trong là người đàn ông ngồi trên giường, đôi mắt nhìn chằm chằm vào cánh tay trái của mình.

- Ông bị đá đè nửa người vì vậy chúng tôi phải làm vậy để cứu ông.

- Chúng còn sống chứ?

Để ngoài tai câu nói của cô gái kia thì người đàn ông đó lên tiếng hỏi luôn không rõ đầu đuôi. Cô gái đứng bên cạnh cô gái vừa nói lên tiếng.

- Còn, một đứa đứng đầu Demon, một đứa biệt tăm không dấu vết.

- Tốt, đến lúc giết cả hai đứa rồi. Chúng sẽ phải chết để trả giá cho tất cả mọi chuyện.

Người đàn ông đó nhếch miệng cười đầy nham hiểm. Hai cô gái đó cũng nở nụ cười rồi họ tiến đến đỡ ông ta đứng dậy, dìu ra phòng khách. Ánh sáng chiếu vào gương mặt của cả ba, người đàn ông đó khỏi nói các bạn cũng có thể đoán được đó chính là Tăng Nhật Minh. Còn hai cô gái kia chính là hai người đã cứu ông ta thoát khỏi vụ đó. Họ có vẻ là người phương tây với mái tóc vàng và bạc nhìn rất trẻ, mới chỉ có 19 thôi.

- Tại sao hai người lại cứu ta?

- Vì chúng tôi cũng muốn đấu với con gái của ông.

- Vậy sao? Ta mong gặp lại hai đứa nó quá đó.

Ông ta ngồi nhìn hai cô gái này rồi lại chìm vào suy nghĩ riêng. Một buổi sáng không đẹp trời. Trong khi đó tại biệt thự nhà họ Lâm.

- Tiểu thư, hiện nay Angel đã tách ra và đang đứng độc lập. Họ không còn cần đến Death nữa mà nghe đâu có người khác lên thay thế.

Min đứng báo cáo, Tuệ ngả người ra ghế sofa, cô nhắm mắt lại suy nghĩ. Min biết điều lui ra ngoài không nói gì nữa. 4 năm qua họ đều thấy Tuệ đã hoàn toàn thay đổi, cô trở thành người băng khốc, tàn nhẫn và không một chút biểu lộ cảm xúc. Cô không hề cười trong suốt bốn năm và mẹ cô đêm nào cũng thấy cô ôm bức ảnh của nó mà khóc không ngừng. Cuộc sống thiếu nó không khác nào tra tấn cô. Đau lắm, cô cảm thấy đau và như không thể thở nổi nữa. Bỗng đang chìm vào suy nghĩ thì một tiếng động vang lên làm cô giật mình mở mắt ra nhìn. Sun đang ngồi trước mặt cô.

- Người đẹp mệt sao?

- Chuyện gì?

Tuệ lạnh lùng, Sun mỉm cười, cậu vắt cho cô một lon coca lạnh. Tuệ nhanh chóng bắt lấy lon coca rồi đặt lên bàn.

- Từ chối vậy sao?

- Không thích đồ có ga.

- Thôi nào người đẹp, đừng có lạnh lùng vậy. Có tin tốt đây.

Sun đã thay đổi tính cách từ sau vụ nó bỏ đi. Tuệ thì không bận tâm, mấy tin tốt cậu mang đến lúc nào cũng toàn nhằm với cô cả. Nhận thấy vậy Sun hơi nghiêm túc xù.

- Lần này tốt thật đấy.

- Là gì?

- Hàn Tuyết sắp trở về.

Câu nói này của Sun làm cho Tuệ căng tròn mắt ngạc nhiên. “Xoảng...keng” tiếng khay cùng mấy chén trà đã rơi trên sàn và vỡ toang. Cả Sun và Tuệ quay ra nhìn thì đó chính là mẹ Tuệ và nó. Bà ngạc nhiên nhìn cả hai.

- Sun, cháu nói Tuyết về rồi sao?

- Cô ấy sắp trở về thôi. Nhưng cũng chưa chắc.

- Tin này ở đâu?

Tuệ hỏi một cách bình tĩnh mặc dù cô đang rất vội vã và muốn hỏi thúc. Sun mỉm cười đứng dậy không nói gì.

- Ai mà biết, tôi nghe nói vậy thôi. Mà cũng đừng quá đợi chờ, hy vọng làm gì. Vậy xin phép.

Sun rời khỏi biệt thự, cậu vừa ra khỏi cửa đã chạm mặt hấn. Hấn nhìn cậu thì cậu chỉ mỉm cười nhún vai rồi rời khỏi biệt thự. Hấn bước vào nhà nhìn hai gương mặt thất thần kia.

- Có chuyện gì vậy?

- À, không có chuyện gì đâu. Cháu vừa về sao Wind?

Mẹ nó (gọi vậy cho tiện nhé) hỏi hấn thì hấn gật đầu rồi đi lên phòng của mình. Hấn không thèm liếc nhìn Tuệ mà Tuệ thấy hấn cũng phát ngán. Hai người này căn bản như nước với lửa, không hề hợp nhau. Trong suốt 4 năm cả hai luôn cạnh tranh nhau trong mọi lĩnh vực kể cả địa bàn hay các phi vụ. Mà người cuối cùng dọn dẹp chiến trường của cả hai lại là Sun, Lin, Len, Thảo, Khoa và Min với Bin. (đây gọi là trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết :v)

- Em quyết định trở về rồi sao? Vậy là tốt nhất, ta đỡ mất công đi tìm.

Hắn mỉm cười, nhìn vào bức ảnh của nó to đùng treo ở trên tường kia. Trong bức ảnh đó nó đang mỉm cười, một nụ cười thật tươi, thật hạnh phúc, một nụ cười hồn nhiên không một chút toan tính. Nụ cười đó giờ đâu rồi?

- Áaaaaaa.....Không thể chịu được nữa rồi. Điên mất.

Một cô gái mặc đồng phục trường cao trung ở Nhật ngồi vò đầu bứt tai, cô như phát điên nên rồi cầm cái bảng điều khiển trò chơi điện tử vất ngay lên ghế sofa.

- Chịu thôi, em không chơi nữa đâu.

- Đồ ngốc...

Người con gái với mái tóc nâu đỏ ngồi khoanh chân trên ghế sofa, với hộp bắp rang bơ ngay trong lòng đang cầm bảng điều khiển trò chơi, mắt dán vào màn hình, phán câu xanh rờn. Cô gái mặc đồng phục kia đứng phắt dậy.

- Chị đừng có mà nói vậy nhá. Chị hơn em tận mấy tuổi hả? 5 tuổi đó, nhìn thấy mặt trời trước em 5 năm thì tất nhiên phải giỏi hơn em rồi chứ? Cứ suốt ngày chơi đi chơi lại chị không phát ngán à? 4 năm rồi, chị không thấy nản sao?

- Không, chơi còn hơn ngồi không.

Cô gái tóc nâu đỏ kia vẫn mắt dán vào màn hình giọng đều đều nói. Cô nhóc mặc đồng phục tức điên lên không làm gì được nên chạy đến ngắt nguồn điện tivi đi. Ngắt hết luôn, cô bé bực mình nói.

- Đã vậy cầm chị luôn.

- Cầm lại.

- Không...

- Cầm...

Hai ánh nhìn đầy sát khí dành cho nhau. Cuối cùng người chịu thua là cô bé đó nhưng cô gái tóc nâu đỏ kia bỗng đứng dậy tiến đến phía bàn lấy cái điện thoại rồi nhìn vào màn hình đang phát sáng kia.

- Ai gọi vậy?

Cô bé kia hỏi thì cô gái tóc nâu đỏ mỉm cười đầy ẩn ý.

- Sếp gọi. Về thôi.

- Hơ hơ, mới được có 4 năm mà, chưa đủ để chơi đâu.

- Ai biết.

Cô gái tóc nâu đỏ bắt máy, đầu giây bên kia là giọng một cô gái khác, có vẻ rất lạnh lùng, nghe mà run cả người (mèo ngồi đánh máy mà cũng run cả người nè)

[i]- Kế hoạch thay đổi, ông ta hồi phục rồi. Với lại Boss cũng vừa tỉnh giấc. [/i]

- Rồi, đang về.

Cô gái tóc nâu cúp máy luôn. Đánh dấu sự trở lại của thiên thần ác ma này nào. Chuyện gì sẽ xảy ra đây.

25. Chương 25

Trên máy bay về nước, cô bé đó nhìn cô gái tóc nâu đỏ đang ngồi ngả người trên ghế, tay khoanh trước ngực, đôi mắt khép lại.

- Chị thấy sao hả? Về việc đột ngột phải quay lại?
- Boss tỉnh dậy buộc phải quay về.
- Chị sẽ ổn khi đối mặt với Death và mọi người chứ?

Cô bé mặc đồng phục đó mỉm cười ngồi xuống ghế của mình. Cô gái tóc nâu đỏ khẽ nhếch miệng mỉm cười, một nụ cười đầy ẩn ý, nó chứa đựng cả sự mệt mỏi và chán ghét.

- Quen chúng sao?
- Chị....- ngạc nhiên, rồi lại mỉm cười - đúng vậy. Không quen họ. Nếu buộc phải làm thì giết hết một lượt.
- Ồ.

Cô gái tóc nâu trả lời rồi ngủ luôn, cô nhóc mặc đồng phục nhìn người con gái này và nở nụ cười nham hiểm. “Chị đã thay đổi rồi. Phải vậy chứ? phải lạnh lùng, chị hãy quay về và giết hết tất cả đi. Hãy giết chúng để giải thoát sự ràng buộc giữa chúng và chị. Em tuyệt đối không để ai cướp chị khỏi em một lần nào nữa đâu.”

9.00 pm, tại sân bay nội bài thành phố X.

- Đến nơi rồi.
- Cô bé mặc đồng phục mỉm cười, cô gái tóc nâu đỏ vẫn đi sau, vẻ mặt lạnh lùng, đáng sợ vô cùng. Họ vừa bước ra khỏi sân bay thì chiếc lambor đen bóng loáng đã đợi sẵn ở đó. Kính từ từ hạ xuống, cô bé đồng phục cúi xuống nhìn người lái xe kia.
- Yo, lâu rồi không gặp chị đó Lizz-san?
 - Bỏ cái giọng Nhật đó đi Cana.
- Lizz quay ra, khuôn mặt có vẻ bất cần, rất khó gần nhìn Cana-cô bé mặc đồng phục. Cana mỉm cười rồi mở cửa sau quay qua nó-cô gái tóc nâu đỏ kia.
- Lên xe thôi Snow.
 - Ồ.

Nó bước lên xe rồi ngồi nhìn ra ngoài. Cana nhanh chóng lên xe. Lizz ngay lập tức phóng xe đi luôn. Lizz chính là cô bé mà 4 năm trước đã cùng Sun xuất hiện ở bệnh viện. Còn Cana là người đã đợi nó lúc nó trốn viện. Chiếc xe dừng lại ở một biệt thự u ám với vườn hoa tulip đen nhìn càng rùng rợn hơn. Họ đi vào trong biệt thự đó, hai hàng người hầu mặc đồng phục cúi chào và một quần gia già xuất hiện.

- Boss đang đợi ba vị tiểu thư trong thư phòng.
 - Chào ngài Spuad.
- Cana mỉm cười, mọi người trong cái biệt thự này đều rất sợ cô bé. Thậm chí họ sợ cô hơn cả sợ hai tầng băng là nó và Lizz. Bất mí nhé, những người làm ở đây đều lâu năm và trung thành với Boss, đó là lí do họ biết hết những người làm việc cho Boss. Họ cũng đều là người có võ vè cả nên biệt thự mới không cần vệ sĩ canh gác. Quay lại với chủ đề chính họ sợ Cana nhất bởi vì Cana lúc nào cũng mỉm cười và tính trả con cẩ. Nhưng chính vì thế họ càng sợ hơn, vì đằng sau lớp mặt nạ đó chính là một con người máu lạnh, đáng sợ, ác hơn cả ác. Họ cũng rất mong một lần được chiêm ngưỡng bộ mặt ác quỷ đó của Cana.
- Cả cậu Sun cũng đến rồi nên.....
 - Ồ, Captain có mặt rồi sao? Hơ hơ, lâu rồi cũng chẳng gặp. Vậy đi thôi.
- Cana mỉm cười rồi đi trước, hai người kia theo sau. Những cô hầu gái mỉm cười vì đã được gặp lại nó sau bao nhiêu năm. Khi cả ba đã khuất sau cánh cửa thì quần gia Squad lên tiếng.
- Chuẩn bị phòng cho hai vị tiểu thư và cả bữa sáng ngày mai nữa. Đây là bữa sáng quan trọng.

- Vâng.

Người hầu nhanh chóng đi làm. Quản gia Squad khẽ thở dài.

- Snow, đến bao giờ tiểu thư mới có thể giải thoát bản thân mình khỏi hận thù đây?

Câu nói này là sao đây? Trong khi đó tại thư phòng, một người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa đơn sang trọng và ngả người nhắm mắt thưởng thức tiếng nhạc dịu nhẹ. Bên cạnh đó Sun đang ngồi đọc sách, Lizz và nó nhanh chóng tiến đến ghế ngồi, Cana thì đứng ở cửa nhìn một lượt rồi tiến về phía cái bàn làm việc ngồi trên ghế xoay chân gác lên bàn nhìn mấy tờ giấy đặt trên đó. (Cana cứ như sếp vip ấy)

- Là anh đã nói việc Snow về nước cho cái bọn đó sao?

Cana giọng lạnh lùng, khác hẳn cái vẻ tươi cười lúc trước nhìn vào mấy tờ giấy nhưng lại đang nói chuyện với Sun. Lizz không tham gia mấy cái vụ của hai người này, cô bé quá chán với những việc đó, nó làm cô thấy phiền. Còn nó thì đương nhiên chẳng thêm bận tâm, nó vươn người lấy cái máy game ở trên bàn rồi ngồi khoanh chân chơi game không bận tâm mấy người đó làm gì cả. Nhiệm vụ của nó về đây gặp Boss và nó đang gặp đây. Họ chỉ nói gặp mà thôi và nó đáp ứng yêu cầu vậy thôi. (Tuyệt của chúng ta thay đổi rồi, nghiện game, bất cần, lạnh lùng nữa. Tính cách này của Tuyết gần giống với tính cách của một nhân vật trong một bản nháp mèo đang viết ^^)

- Ủ, anh đã nói đó Cana-chan. Và em có biết....

Sun chưa kịp nói gì thì “đoàng...” một viên đạn sượt qua cách má cậu đúng 1mm và ghim thẳng vào bức tường. Đường như họ quá quen nên chẳng ai bận tâm đặc biệt là nó chơi game ngon lành, Lizz vẫn bình chân như vại. Sun quay qua Cana tay cầm khẩu súng bạc vẫn còn vương ít khói, khuôn mặt Cana lúc này phải nói lạnh hơn cả băng bắc cực.

- Đừng có để em phải làm vậy. Lần sau sẽ không chệch nữa đâu.

- Bình tĩnh đi Cana.

Người đàn ông trong phòng lúc này mới lên tiếng. Mọi người đều nhìn ông ấy ngoại trừ chị Tuyết nhà ta. (chị ấy vào phòng này chẳng qua để có mặt thôi chứ không quan tâm mấy người này muốn làm gì đâu vì chị bây giờ chỉ tập trung vào game của chị ấy :pp)

- Boss con vẫn muốn biết lí do mà người ngủ lâu vậy đấy?

Cana lên tiếng, Boss-người đàn ông đó, mỉm cười, ông quay lại nhìn Cana vẫn ung dung ngồi kiểu sếp ở cái ghế xoay đó.

- Con thừa biết mà Cana vì vậy đừng hỏi ta việc đó. Lần này ta muốn cả bốn đứa hãy giải quyết mọi vấn đề cho rút điểm đi. Chúng hành động rồi, hơn thế nữa Tăng Nhật Minh còn sống.

- Tềng Tềng...GAME OVER.....

Mọi người quay ra nhìn nó với cái máy chơi game đó. Cana ngạc nhiên vô cùng vì từ 4 năm nay nó chưa bao giờ thua bất kể trò chơi gì. Đặc biệt cái trò tìm kho báu trẻ con này với nó quá đơn giản mà. Họ chỉ có thể kết luận nó đang ngạc nhiên vì ba nó còn sống.

- Snow ổn chứ?

Lizz hỏi thì nó không nói gì lại tiếp tục chơi game. Mọi người biết nó im lặng có nghĩa là đừng hỏi nó nữa nếu không muốn nó điên lên. Boss tiếp tục.

- Việc ông ta còn sống là tin từ một thành viên mới của chúng ta cung cấp.

- Thành viên mới?

Lizz thắc mắc thì Boss chỉ mỉm cười, Sun tiếp lời ngay.

- À có tin mới đây, Angel vừa có chủ mới nên tách khỏi Death. Hiện tại hai bang đứng đầu là Death và Demon, Angel đang đứng vị trí thứ hai ngay sau đó. Còn về thành viên mới của gia đình thì cậu ta sẽ đến đây ngay thôi.

- Con trai sao? Bao nhiêu tuổi?

Lizz hỏi thì Sun mỉm cười, tỏ vẻ không biết gì cả. Họ cùng nhìn Boss thì cũng câu trả lời y hệt mà thôi. Có lẽ Boss muốn bảo mật thành viên mới.

- Không chỉ một đầu mà là hai đứa. Một người con trai như Sun nói và còn một người nữa nhưng là con gái. Mấy đứa cứ tự mình tìm hiểu. À đúng rồi Snow, ta có mua cho con mấy bộ game mới đấy, chắc ở ngoài phòng khách. Con ra đó tiện cắm vào đầu ngoài đó mà chơi.

Boss mỉm cười, ngay lập tức nó vắt máy chơi game lên bàn rồi rời khỏi phòng và ra phòng khách. Nghe đến game mới là cái đầu nó hoạt động công suất liền. Lizz nhìn theo cái bóng nó khuất sau cánh cửa.

- Chị ấy nghiện game từ bao giờ vậy?

- Giết thời gian mà. Vậy cứ coi như là để xả stress đi.

Cana mỉm cười rồi cũng đứng dậy. Sun nhìn cô rồi lên tiếng.

- Này nhóc, em tính nhúng tay vào chuyện của Snow sao?

- Hơ hơ, em không giống anh. 5 năm trước, khi gặp chị ấy anh làm như không quen biết và chị ấy cũng biết điều không nói gì. Anh cũng không nhúng tay vào bất cứ việc gì của chị ấy mặc dù em biết chị ấy yêu cầu. Nhưng em thì khác, em sẽ nhúng tay vào việc này. Em sẽ giết hết bọn chúng để có thể giữ Snow bên cạnh mãi mãi. Em không cho phép bất cứ ai mang Snow đi khỏi em. Haha....

Tiếng cười vang vọng, câu nói đó làm họ cảm thấy quá nguy hiểm, nồng nặc mùi ám khí. Họ biết Cana mà muốn trời có sập cũng không suy chuyển được. Lizz cũng đứng dậy, cô đưa tay hất nhẹ mái tóc của mình.

- Con giống Cana, lũ người đó thật là gốc gác. Chúng ngu xuẩn và đáng chết.

Lizz cũng rời khỏi phòng cùng Cana ra ngoài phòng khách chơi game với nó. Tính cách của Lizz là vậy những sẽ quen nếu sống lâu ngày cùng cô.

Lần sau up mèo sẽ giới thiệu về gia đình kì quái này nhé. Đây là một gia đình thú vị và có thể lực rất thâm hậu (người hầu cũng đã kinh rồi thì chủ tất nhiên là phải khủng khiếp :v) Thành viên của gia đình này ai cũng kì quái cả không ngoại trừ Sun đâu.

26. Chương Gia Đình ‘kì Quái’

GIA ĐÌNH ‘KÌ QUÁI’

Các thành viên trong gia đình không có bất kì quan hệ huyết thống gì với nhau cả. Họ sống độc lập, làm việc theo ý mình thích. Người được rèn luyện để trở thành sát thủ từ nhỏ, người thì học về những công nghệ mới nhất để chế tạo vũ khí, thu thập thông tin. Các thành viên được phép xung đột, đánh giết lẫn nhau nhưng tuyệt đối không được phép trái lệnh của người đứng đầu. Gia đình chỉ có hai cấp bậc đó là người đứng đầu và những đứa con. Việc trở thành một thành viên của gia đình có nghĩa phải thực sự giỏi và là người máu lạnh có thể giết người dễ dàng. Nhưng nếu nhìn vào gia đình này sẽ thấy nhiều sự kỳ quặc vô cùng. Họ luôn có những tính cách và những hành động khác người, lời nói của họ lúc nào cũng được coi là đúng, việc làm của họ lúc nào cũng đúng dù cho tất cả có sai thì mọi người vẫn phải nói đúng. Đứng động vào gia đình này nếu không muốn một cái kết thảm hại.

Các thành viên trong gia đình.

- Boss-người đứng đầu, là người nắm trong tay toàn bộ quyền lực. Hiện tại Boss là cha của lũ trẻ, từng chìm vào một giấc ngủ kéo dài 6 năm liền. Nay đã tỉnh giấc và bắt đầu huy động những đứa con của mình làm việc để giải quyết mọi ân oán thù hận.

- Sun tên thật là Triệu Minh Dương, 23 tuổi. Ngoại hình khôi phải nói, cao trên mét 8, khuôn mặt tựa thiên thần và lúc nào cũng cười đùa bốn cột trong mọi trường hợp (thay đổi tính cách sau vụ đó) Hiện Sun là người thu thập thông tin, chế tạo vũ khí mới cho gia đình. Cậu đang điều hành một số chi nhánh từ tập đoàn chính của gia đình.
- Snow tên thật Hàn Tuyết, 21 tuổi. Ngoại hình như sau: mái tóc nâu đỏ, đôi mắt màu đỏ kì quái (hình như chị ấy đeo len) khuôn mặt đẹp như được điêu khắc chuyên nghiệp vậy nhưng nó rất lạnh và vô hồn. Nghiện game từ khi sang Nhật sống. Lúc nào đi đâu, ở đâu cũng thấy máy chơi game ngay cả khi làm việc quan trọng cũng chơi game bình thường. Hiện Snow là thành viên quan trọng của gia đình vì nó không khác gì bộ não cả. Snow nắm trong tay mọi thông tin về gia đình cũng như cả việc làm ăn lẫn các thông tin về thế giới, v.v....
- Lizz tên thật không rõ, 18 tuổi. Ngoại hình: tóc nâu dài bồng bênh giống nó, đôi mắt màu nâu sẫm, luôn ánh lên sự chán ghét, buồn bã. Tính chị này thì khôi phải nói, lạnh như băng bắc cực, phải nói là người không có trái tim. Lizz là một sát thủ bậc nhất của gia đình, từ nhỏ đã theo Boss học chém giết, cô không có khái niệm về cái gọi là cảm xúc. Chính vì vậy Lizz không biết khóc, cười, tức giận, vui vẻ,...là cái gì cả. (đó là vì sao 4 năm trước khi Lizz thấy mấy người kia khóc cô lại hỏi họ làm sao. Lizz thắc mắc vì sao có nước chảy ra từ mắt họ. - chị này rất nguy hiểm) Lizz có quyền lực trong gia đình lớn hơn cả Sun.
- Cana không rõ tên thật luôn, hiện nay mới 16 tuổi. Cana có ngoại hình cute, mái tóc màu đen cắt ngắn ngang vai, đôi mắt màu đen lầy to tròn. Cana chính là thành viên chủ lực vô cùng khủng của gia đình có quyền lực chỉ sau Boss. Bề ngoài lúc nào Cana cũng cười nói vui vẻ, không biết khóc hay tức giận là gì (tính trẻ con) nhưng ẩn sâu trong đó là một con ác quỷ thực sự. Chưa ai từng thấy bộ mặt ác quỷ đó của Cana ngoại trừ Boss. Hiện Cana quay trở về đây chỉ là giúp nó giải quyết mọi việc. Cana chính là một sát thủ cực khủng nhưng đồng thời Cana cũng là một hacker rất giỏi.
- Maria 23 tuổi, là thành viên mới của gia đình được Boss đích thân chọn lựa. Maria hiện đang là cô người mẫu nổi tiếng của Mĩ với ngoại hình miễn bàn cãi (đẹp hơn cả nó đấy) Cô tham gia vào gia đình thứ nhất để trả thù, thứ hai là muốn hủy hoại cuộc đời của Tuệ và cuối cùng là vì cô đã để ý đến vài thành viên khác của gia đình. Maria biết rất nhiều võ nhưng cô thường ít sử dụng mà chủ yếu sử dụng kỹ thuật bắn tỉa là chủ yếu (vì có phi vụ gì chị ấy chỉ từ xa mà ngắm bắn còn oánh nhau giao cho Lizz và Cana giải quyết).
- Leo, 14 tuổi, thành viên mới của gia đình gia nhập cùng lúc với Maria, cậu nhóc này rất đáng sợ. Khuôn mặt đẹp mê hồn mang đầy vẻ phương tây quý tộc nhưng lạnh đến kinh khủng. Thậm chí họ cảm nhận được Leo còn lạnh hơn Lizz và nó. Leo thường ít nói, rất ít khi xuất hiện và sẽ chẳng gặp mọi người nếu Boss không đích thân yêu cầu. Nhưng khi trở về gia đình đợt này thì Leo thường hay đi cùng nó. Nó cũng không bận tâm vì có người chịu ngồi cả tiếng đồng hồ chơi game với mình mà không một lời than thở giống Cana. Leo chế tạo vũ khí và cả hóa chất, ngoài ra cậu còn phải lo vụ thâm tóm các bang trong thế giới ngầm. Cậu cũng giúp Maria hạ đo sà Tuệ và hắn.

Các thành viên trong gia đình này đều chung một đặc điểm chính là được Boss nhận về nuôi và đào tạo. Mục đích vì sao trong truyện sẽ có. Ngoài ra trong biệt thự u ám này còn có người làm. Đứng đầu là quản gia Squad, dưới nữa là các trưởng hầu, mỗi trưởng hầu cai quản một nhóm người giúp việc riêng. Thấp nhất chính là giúp việc, đương nhiên bất cứ ai đặt chân vào biệt thự u ám của gia đình kì quái này đều phải biết võ và phải là người IQ tầm 3 số (100-120 là được, hơn thì càng hoan nghênh :v)

27. Chương 26

Tại phòng khách rộng lớn, nó đang ngồi khoanh chân trên sofa cầm điều khiển và bắt đầu trò chơi đua xe của mình. Lizz với Cana cũng ra chơi cùng nhưng chỉ có hai điều khiển. Lizz nhường Cana chơi trước và kết quả như ngày nào là nó thắng. Ván tiếp Cana vất cho Lizz.

- Ready...Go.....

Trò chơi bắt đầu, nó phóng chiếc xe như bay trên đường, đôi mắt đỏ đỏ đang chăm chú vào màn hình và bàn tay thì bấm lia lịa để điều khiển xe. Cả ba đang ngồi, Cana vất cho Lizz với nó mỗi người một hộp giấy bắp rang bơ cỡ lớn.

- Chị tính giết chúng thế nào đây? Cả Tăng Nhật Minh nữa?

Cana đưa hai tay ra sau gối đầu ngả người ra ghế sofa, mắt liếc nhìn nó. Lizz quay qua Cana nhìn cô bé với ánh mắt không vui.

- Sao hỏi vậy? Đây không phải lúc...

- Tôi biết chứ Lizz nhưng đây là lúc cần làm rõ mọi chuyện.

Ánh mắt Cana kiên định vô cùng, cả hai lại im lặng không nói gì. Lizz tiếp tục đùa với nó. Nó vừa đùa vừa lấy bắp rang bơ ăn ngon lành, đôi mắt dán chặt vào màn hình.

- Nghiền nát...

Tiếng nói trong trẻo và nhẹ nhàng phát ra. Vẫn cái câu nói, vẫn cái biểu hiện giống với 4 năm trước. Nó đồng ý việc giết người và theo cách dẫm đạp lên đối thủ, nghiền chúng như di một con kiến. Nó không hề may mắn. Bởi vì nỗi ám ảnh cùng vết thương vẫn còn. Hơn thế nữa suốt 4 năm qua Cana đã rèn cho nó một tính cách mới, một sự vô tâm đến tàn nhẫn.

- Tốt, vậy thì em sẽ giết chúng cho chị. Từng đứa một, chúng sẽ biến mất khỏi thế gian này để cắt đứt mối ràng buộc với gia đình chúng ta.

- Cana kìm nén...

Lizz nhắc nhở thì Cana mỉm cười, cô lên tiếng gọi lớn.

- Ngài Squad cho cháu một cốc sữa tươi với. Uống sữa để nạp năng lượng nào.

Cana cười tươi hơn hở. Một lúc sau một trưởng hầu bưng một ly sữa tươi ra cho Cana, cô ta cúi đầu rồi rời khỏi phòng nhưng...

- A...

- Người cần gì sao tiểu thư?

- Đi gọi Captain đến đây đi. Gọi anh ấy ra làm một ván với Snow.

- Vâng.

Trưởng hầu đó cúi đầu rồi đi gọi Sun ra ngồi chơi với nó. (Bỏ tay với mấy chị này, đêm khuya rồi còn ngồi chơi game với nhau)

- Điều tra thế nào rồi?

- Đúng là trong danh sách chuyển bay đáp xuống ngày hôm nay có tên Snow nhưng hình như đi cùng với một người khác tên Cana. Họ đều không có họ nhưng lại một mình đặc cách riêng một khu vip.

- Vậy sao?

Tuệ ngồi trầm ngâm suy nghĩ thì Thảo đặt lên bàn cô một tấm ảnh. Tuệ cầm tấm ảnh lên xem thì bỗng ánh đèn trong phòng sáng bừng lên, họ thấy rõ sự ngạc nhiên vô cùng của Tuệ.

- Tiểu....Tiểu Tuyết còn sống? Chị ấy quay về rồi sao?

- Tôi đã xem hình ở sân bay và phát hiện ra cảnh này. Bên cạnh chủ nhân chắc chắn là người tên Cana đó.

Thảo trả lời, rồi hai người nhìn về phía cửa người vừa bật đèn lên kia.

- Anh có vẻ thích nghe lén nhỉ?

- Tôi đang hoảng nghe nhé con nhóc.

Hắn lạnh lùng nhìn Tuệ rồi tiến đến giật lấy tấm ảnh. Hắn không ngạc nhiên như Tuệ mà chỉ khẽ nhếch một nụ cười quỷ quái.

- Cuối cùng cũng chịu quay về. Thảo, báo với mấy người kia tập trung đi tìm đi.

- Vâng.

Thảo cúi đầu rồi rời khỏi phòng và đi làm việc ngay. Hắn chẳng thèm để ý Tuệ mà rời khỏi phòng luôn. Tuệ chẳng thèm bận tâm làm gì, cô an tâm vì nó trở về. (đừng vội mừng vì nó đã thay đổi rồi, và nó trở về chẳng qua giết ba mình với cả mọi người mà thôi)

5.00 am, tại phòng khách rộng lớn, ba người đang nằm ngủ. Một thì ngồi ngay trên thảm dựa lưng vào sofa, tựa đầu vào phần tay bên ngoài, một thì nằm trên ghế sofa dài đó, một thì nằm gối đầu lên chân người ngồi trên thảm kia. Nhưng vẫn còn một người nữa đang ngồi đó vẫn chơi game bình thường. Vẫn cái trò đường đua kẹo đó và chơi đơn. Tốc độ vẫn là nhất và luôn dẫn đầu. Đằng sau bốn người này là quản gia Squad đang đứng đó. Bỗng tiếng chuông cửa vang lên, một hầu gái chạy ra mở cửa. Và ngay sau đó hai thân ảnh một nam một nữ xuất hiện trong phòng khách lớn này. Cả hai nhìn về phía bốn người kia và đặc biệt là nó đang ngồi dán mắt vào mà hình chẳng thèm để ý đến bất kì ai cả. Có lẽ nó biết nhưng nó không bận tâm.

- Chào mừng tiểu thư và thiếu gia trở về gia đình.

- Yo, chào ông quản gia Squad.

Maria-cô gái đó mỉm cười, hiện cô đang mặc một bộ quần áo kín cổng liên từ trên xuống bó sát người, nó khoe ra những đường cong gợi cảm của cô. Bên cạnh Leo lạnh lùng nhìn ba người đang ngủ kia rồi lại nhìn nó chơi game.

- Tiểu thư Snow, hai thành viên mới đã trở về.

- Đừng gọi chị ấy làm gì ngài Squad, chị ấy đang tập trung vào game không quan tâm đâu. Tuy nhiên chị ấy vẫn nghe được mọi người nói gì mà.

Cana đã thức dậy, cô bé dụi dụi mắt trông đáng yêu mỉm cười nói. Cana ngồi ngược lên nhìn nó vẫn đang chơi rồi quay qua Sun đang ngủ gọi dậy, tiện kêu Lizz đang nằm trên ghế kia.

- Dậy đi có thành viên mới.

- Đến sớm vậy sao? Mới 5h sáng.

Sun mắt nhắm mắt mở nhìn đồng hồ trên tay mình. Lizz ngồi dậy nhìn đồng hồ trên tay Sun.

- Đói rồi.

- Vậy để tôi kêu người hầu dọn bữa sáng.

- Tôi sẽ kêu Boss.

Lizz tiến vào trong trên dãy hành lang đằng sau. Cô dừng lại trước cửa phòng Boss và gọi. Cana nhìn hai người kia.

- Hai người ngồi đi. Nát nữa ăn sáng rồi làm quen.

- Vậy xin phép.

Maria nhún vai rồi tiến đến ngồi trên sofa, Leo tiến lại gần ngồi ngay cạnh nó và xem nó chơi. Cậu cầm lấy cái điều khiển còn lại đặt trên bàn rồi bấm chọn chế độ hai người chơi. Cuộc đua đang gần kết thúc thì bị chọn chế độ làm nó quay sang nhìn Leo.

- Muốn gì?

- Làm một trận.

Lo thờ ơ trả lời vậy là cả hai ngồi đua với nhau. Quả thực là cuộc đua gay cấn vì cả hai đều ngang ngửa nhau nhưng Leo đâu thể đấu lại với con ‘nghiện’ là nó được chứ? Nó chơi mấy cái game này suốt 4 năm rồi mà thua thì có mà chuyện lạ. Vừa lúc đó Boss đi ra, cả gia đình cùng ngồi vào bàn ăn. Mọi chuyện sẽ thế nào đây vì các thành viên của gia đình kì quái đã có mặt đầy đủ và chuẩn bị hành động?

28. Chương 27

Tất cả mọi người ngồi vào bàn ăn, thứ tự ngồi như sau. Boss ngồi ngay đầu bàn, bên phải là Cana, bên trái là Lizz. Bên cạnh Cana là nó, đối diện nó là Sun-ngồi cạnh Lizz. Tiếp đó là Maria ngồi cạnh Sun và Leo cạnh nó đối diện với Maria. Quân gia Squad thì đứng sau Boss, các trưởng hầu đứng đằng sau bọn nó và người hầu thì phải đi dọn dẹp những thứ khác.

- Bốn đứa đây là Maria và Leo, hai thành viên mới của gia đình. Tất cả tự giới thiệu đi.

Boss phẩy tay, Cana mỉm cười tươi rói (thói quen của chị ấy khi gặp người khác) nhìn hai thành viên mới.

- Chào, em là Cana, năm nay mới 16 tuổi. Em vừa là sát thủ vừa là hacker của gia đình. Đây là Lizz, cậu ấy hơn em hai tuổi, hiện là sát thủ. Cần thận nhé Lizz nguy hiểm lắm.

Cana chỉ Lizz làm mặt nghiêm trọng che mồm ghé ghé về phía Maria nói. Lizz không bận tâm, Maria chỉ mỉm cười. Cana chỉ về hướng Sun nói tiếp.

- Còn kia là anh Sun, lớn tuổi nhất 23 thôi. Anh ấy hiện chế tạo vũ khí và quản lí một số chi nhánh của nhà Fantasy chúng ta. Bên cạnh em là Snow, chị ấy 21 tuổi là một người thực sự rất nhảm chán đó. Chị ấy chỉ suốt ngày chơi game thôi ngoài ra chị ấy là bộ não chính của gia đình. Mọi người trong gia đình đều có thể đánh nhau đấy ạ.

Cana nháy mắt, mỉm cười nói câu cuối. Maria đặt dao cắt thịt xuống rồi nhìn mọi người.

- Chị là Maria, bằng tuổi Sun. Hiện chị đang là người mẫu bên Mĩ nhưng chị có thể bắn tỉa rất tốt đấy. Còn kia là Leo, cậu ấy kém em 2 tuổi đấy Cana. Leo rất giỏi, cậu ấy sẽ lo việc chế tạo vũ khí và hóa chất mới, nhưng hình như Boss yêu cầu cậu ấy tháo bỏ cả các bang phái nữa.

Maria mỉm cười, Cana nghiêng đầu nhìn Leo mỉm cười thích thú. Mọi người vừa ăn vừa nói chuyện với nhau. Boss nhìn nó vẫn ôm cái máy điện tử nhỏ quen thuộc.

- Snow, ngừng game một chút đi.

- Chị, từ nay áp dụng luật mới chỉ tối đa một ngày chơi 22 tiếng thôi. Ngoài ra phải ăn ngủ và còn việc nữa là làm việc cho nghiêm túc nhá.

Cana mỉm cười rồi gấp ít thức ăn cho nó. Nó đặt máy chơi game xuống rồi từ từ ngồi ăn. Lizz đặt cốc sữa xuống rồi hỏi. (bật mí nhé vì Lizz từ bây giờ sẽ có chuyển biến nhiều trong suy nghĩ và cảm xúc)

- Vậy giết đứa nào trước?

- Death trước đi, rồi hẵng quay qua Demon. Tớ muốn làm vậy đấy.

Cana mỉm cười rồi nhìn Leo xem phản ứng thế nào. Sun chẳng nói gì, cậu im lặng xem mấy cô em này tính toán ra sao. Leo vẫn ăn bình thường không nói gì thì Cana nói tiếp.

- Tuy là nhiệm vụ của Leo nhưng tớ vẫn muốn giúp một tay vì nó có liên quan đến nhiệm vụ của Snow. Vậy ngài Squad nghĩ xác suất bao nhiêu?

- Tồn thất không nhẹ đâu tiểu thư Cana. Hiện tại đối tượng tốt nhất của chúng ta là Demon.

- Angel thì sao?

Maria hỏi thì Cana khẽ bật cười thành tiếng.

- Maria-san, Angel không phải thứ dễ chơi đâu. Họ chính là nhóm khó nhất đấy. Hiện đã có tướng mới đến và chúng là người cuối cùng ta cần tiêu diệt. Tăng Nhật Minh chắc đang đứng sau Angel điều khiển vì dù sao tiền của ông ta đâu có với bất chút nào. Nhà họ Lưu đã trông coi cho ông ta suốt 4 năm qua.

- Vâng, tiểu thư Cana nói rất đúng. Nhưng Death thì rất khó chơi. Tuy cậu Sun là một trong những phó bang nhưng mọi việc quan trọng và bí mật đều do Lâm Trình Phong tự tay làm đấy. Đường như ta chưa biết hết được sự nguy hiểm của người đó.

- Ane...ane..... khó rồi đây nha.

Cana tay xoa cằm, giọng bồn chồn nói. Boss nhìn nó, mọi người cũng đang tập trung vào nó. Nó lau mồ hôi nhìn họ.

- Tôi làm.

- Vậy chị sẽ làm gì?

- Giết chúng...từng đứa một.

Nó lạnh lùng nói rồi cầm máy chơi game tiếp tục để mọi người tự ăn, tự bàn bạc. Nó là vậy đấy, có mặt thôi chứ không cần phải quan trọng hóa mọi thứ. Lizz nhìn mọi người đặt dao đĩa xuống.

- Con sẽ tham gia vụ Demon.

- Vụ Demon chị một chân nhé.

Maria tay chống cằm mỉm cười đầy ẩn ý nói, Cana nhìn cô nhướn miệng cười ma ranh vô cùng. Vậy là họ đã quyết định xong tất cả chỉ chờ ngày thực hiện mà thôi.

- À suýt quên, thời gian khoảng bao lâu vậy ngài Squad?

- Nếu là Demon có thể mất 1-2 tuần nhưng Death chỉ là cả tháng trời.

- Vậy là ổn rồi.

Sun mỉm cười. Bữa ăn của gia đình rất vui vẻ, họ nói về chuyện chém giết nhưng cũng không làm mất đi không khí này. Gia đình FANTASY là vậy.

- Tiểu thư, có tin tức tối nay nhà Fantasy sẽ đến bar FADD.

- Được rồi, họ là đối thủ lớn vì vậy cần phải đến. Báo cho Bin và nhóm hai người kia nữa.

Tuyệt lên tiếng, Min nhanh chóng đi làm việc. Sau khi rời khỏi phòng, Min đứng đó nhìn vào cánh cửa một lúc rất lâu và chìm vào suy nghĩ riêng tư của mình. “Xin lỗi cô tiểu thư. Nhà Fantasy thực sự rất nguy hiểm, họ đáng sợ hơn những gì cô tưởng tượng nhiều. Tôi và Bin chỉ có nhiệm vụ bảo vệ cô đến khi chủ nhân trở về. Sau đêm nay có lẽ chúng tôi phải tạm biệt cô rồi.” Đó là suy nghĩ của Min, cô đang ám chỉ điều gì đây.

Tại biệt thự hoa mặt trời (vì nó nằm trên đồi hoa mặt trời nên gọi vậy cho tiện)

- Có tin gì mới sao?

Tăng Nhật Minh lên tiếng hỏi, một cô gái tóc vàng lên tiếng.

- Nhà Fantasy đã bắt đầu hoạt động trở lại. Mục tiêu của họ là thôn tính toàn bộ thế giới ngầm một lần nữa.

- Nhà Fantasy sao? Bọn kỳ quái đó rốt cuộc đang có âm mưu gì đây?

Tăng Nhật Minh trầm ngâm suy nghĩ, cô á tóc đỏ bên cạnh mỉm cười.

- Tối nay chúng sẽ đến ba FADD, có nên đến không?

- Cứ đến đó nhưng phải cẩn thận. Chỉ là theo dõi động tĩnh thôi.

- Vâng.

Hai cô gái kia cúi đầu rồi đi chuẩn bị cho tối hôm nay. Hôm nay là ngày trời mưa rất nhiều, ngoài trời cơn mưa ngày càng nặng hạt hơn nữa. Trong nhà có người đang đứng ngắm mưa rơi mà trong lòng có lẽ đang giao động bởi thứ gì đó.

- Ta đi thôi.

- Ừ.

Một cuộc chạm mặt thú vị sắp diễn ra. Nhà FANTASY-GIA ĐÌNH KỶ QUÁI đã chính thức hoạt động trở lại sau 6 năm chìm vào im lặng, biến mất không một dấu vết. Chuyện gì sẽ xảy ra đây?

29. Chương 28

Tối đó trời mưa tầm tã, một cơn mưa âm ỉ. Cánh cửa bar FADD mở ra, ba người mặc áo khoác đen có mũ, dài qua hông. Từ trên xuống dưới nhìn họ đen kịt ngoại trừ mái tóc và khuôn mặt. Họ đều đội mũ áo lên che đi phần nào gương mặt. Hiện tại người ở giữa đang cầm máy chơi game, người bên phải thì ung dung nhàn nhạ, tung tăng bước đi, người bên trái lạnh lùng như một tảng băng di động. Cả 3 tiến vào bar thì một nhóm người chặn lại. Một tên to con đứng đầu lớn tiếng.

- Này mấy nhóc, có biết đây là đâu không mà đến? Chỗ này...

Tên đó chưa kịp nói hết câu đã bị cô nhóc đứng bên phải đá bay ra xa. Mọi người đang nhảy nhót, hò hét vui vẻ bỗng dừng mọi hoạt động lại. Tên đó bị ngã dúi vào cái bàn đứng, hấn lồm cồm bò dậy đưa tay lau vết máu trên miệng.

- Con khốn...giết nó cho tao.

Tên đó hét lên thì ngay lập tức những tên đàn em xông vào nhưng bị cô nhóc ban nãy đá ột phát cả lũ ngã lăn lóc. Cô nhóc lộn vài vòng, đánh bên nọ, đập bên kia làm cho bọn đó khốn đốn. Bỗng chiếc mũ áo tự tuột ra, họ đã rất ngạc nhiên vì chỉ là một con nhóc trung học. Tên to con định xông đến thì ngay lập tức cô nhóc lộn 3 vòng đẹp mắt đập cho hấn ngã sòng soài dưới đất. Những người đứng xem sợ hãi, họ nhìn hai người áo đen khác đi cùng vẫn đứng yên không bận tâm. Cô nhóc kia rút khẩu súng bạc của mình ra và nhắm đúng chân tên to con đang nằm hôn đất đất bar quá ư là bất mắt. Mọi người lần này thực sự ngạc nhiên vì vài người đã nhận ra hoa văn trên khẩu súng bạc đó. Bỗng...

- Dừng lại đi nếu không bạn mày sẽ chết đó con nhóc. Phải công nhận mày còn nhỏ mà giỏi thật. haha...

Một tên cầm súng dí sát đầu cô gái đang mải mê với máy chơi game kia, chỉ cách có 5mm là chạm đến đầu cô. Nhưng hai người đồng đội kia không một chút động tĩnh nào hết. Cô nhóc cầm súng kia nhìn tên đó rồi lại nhìn tên đang nằm đất kia, ánh mắt đó thể hiện sự chán ghét cùng cực.

- Lũ ngu...

“Đoàng...”

Cô gái đó đã nổ súng, máu bắn ra, mọi người rất bàng hoàng và vài tiếng hét vang lên. Dù cho có là dân thể giới đêm nhưng đây là bar thuộc bảo hộ của bốn bang mạnh nhất thể giới đêm mà. Tên đang cầm súng kia run sợ nhưng vẫn hét lên.

- Khốn khiếp...là mày tự chọn....

Hắn định bóp cò nhưng ngay lập tức một cái đĩa đã cắm ngay sau gáy của hắn làm hắn trợn tròn mắt chết ngay tại chỗ. Cả thân hình to lớn của hắn ngã xuống đất. Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

- Rác rưởi...Cana cậu để bọn rác rưởi chúng nó dí súng vào đầu Snow sao?

Cô gái đứng ngay cạnh nó-cô gái với cái máy chơi game, chính là Lizz. Ánh mắt Lizz lạnh lùng vô cùng và nhìn về hướng Cana-cô gái cầm súng đứng kia, trong khi tay cầm cái khăn để lau vài giọt máu bắn vào. Cana nhếch một đường cong, với cái giọng gian xảo.

- Tưởng cậu ở nhà chứ Lizz? Mà dù sao cậu không làm thì Snow và Leo cũng cho tên đó về châu ông bà sớm thôi.

- Họ...họ là.....

- Đu....đúng là họ rồi.....

- GIA ĐÌNH NHÀ FANTASY....

Tiếng hét vang lên làm họ sợ hãi và nháo nhào, hoảng hốt cả lên. Một số tên thì bị ngất, một số lùi lại đằng sau. Cana nhắm mắt bị tai lại.

- Họ...nhà Fantasy quay lại rồi sao?

- Im dùm cái, nhức hết cả đầu.

Cana cau có, khó chịu, cô xoay xoay khẩu súng rồi đút vào túi áo. Lizz, Leo tiến đến chỉ có nó là vẫn chơi game rồi cũng chịu từ từ đi theo sau. Cana nhìn mấy tay vệ sĩ gần cửa.

- Mấy anh lo dọn dẹp cái đồng này nhé.

Cana mỉm cười toe toét dơ tay lên. Mấy tên đó nhanh chóng dọn dẹp để quan trở về hiện trạng ban đầu với tiếng nhạc sập sinh. Nhưng ngay lúc đó một cô gái tóc nâu đỏ chạy đến và ôm chầm lấy nó. Điều này làm cho không những ba thành viên nhà Fantasy mà cả người của cô gái kia cũng ngạc nhiên vô cùng, họ lo sợ. Cana tức giận nắm chặt tay lại, cô tiến đến thẳng thừng kéo tay và đẩy cô gái vừa xuất hiện kia ngã ngay xuống sàn.

- Tiểu thư...

Nhóm người kia đứng ở cửa chạy tới đỡ cô gái vừa bị ngã kia đứng dậy. Họ thấy được đôi mắt đáng sợ của Cana và bỗng tiếng máy chơi game cùng tiếng nhạc vang lên tức thời.

- Tềng tềng, GAME OVER....

Ba người nhà Fantasy quả thực lúc này đang khiếp sợ, tiếng máy vang lên làm họ cùng nhìn về phía nó. Người nó đang run lên nhà nhẹ.

- Thứ rác rưởi...

Câu nói lạnh lùng của Lizz vang lên lần nữa. Leo tiến tới đứng cạnh nó, cậu bé kéo tay nó đi vì sợ đứng đây những người kia sẽ có toàn mạng. Nhưng nó đã túm tay cậu bé giữ lại. Nó quay ngoắt về đằng sau nhìn những con người 'xa lạ' kia.

- Đừng có...động vào tôi...một lần nào nữa.....

- Tiểu Tuyết, là em...là Tiểu Tuệ đây mà....

Tuệ hét lên, Cana tức giận nhưng Lizz đã túm cô lại và bịt mồm Cana. Vì lúc này mà không làm vậy đảm bảo Cana sẽ giết Tuệ mất. Nó nhìn những người đó, ánh mắt sắc lạnh.

- Tôi quen mấy người?

- Chủ nhân...

- Cậu...

Mọi người ngạc nhiên, sốc. Cana bình tĩnh, cô bé gỡ tay Lizz ra nhìn họ cảnh cáo.

- Cút đi nếu không tôi sẽ giết các người...Nhà Fantasy không chào đón cả Demon lẫn Death.

- Đi thôi Cana...tồn thời gian với rác rưởi làm gì?

Câu nói đầy vẻ khinh bỉ của Lizz vang lên làm họ tức giận nắm chặt tay lại. Leo nhanh chóng kéo nó đi, Lizz thì kéo Cana, cả bốn tiến đến cái bàn trong góc khuất của quán bar. Mọi hoạt động tại bar FADD diễn ra bình thường. Nhóm Demon và Death đang ngồi đối diện với nhà Fantasy. Họ chỉ thấy nó ngồi khoanh chân trên ghế mà chơi game, Leo thì ngồi im lặng nhìn nó. Lizz thì xem gì đó trong Ipad của mình. Còn Cana vừa ăn, vừa uống, vừa nói chuyện duyên thuyên, mỉm cười tươi rói khác hẳn với vẻ tức giận lúc trước. (thật may là nó không giết ai đó ^^ gặp lại như này đúng là chỉ làm Tuệ và bạn bè trước đây tổn thương chứ nó chẳng sao hết, phần này vẫn chưa đánh nhau mấy đâu, chắc phải để mấy lần gặp lại bạn cũ kia thì mới oánh nhau lớn :))

30. Chương 29

- Đó là chị ấy đúng không? Nhưng tại sao...????

Tuệ đã khóc, sau 4 năm họ đã thấy nước mắt cô rơi trở lại. Lúc này hẳn lại không có ở đây, hẳn đang làm gì và đi đâu? Nếu hẳn mà có ở đây không đảm bảo chuyện gì sẽ xảy ra. Và có thực sự hẳn đã biết tin nó quay trở về? Khó đoán được. Ngay lúc đó tiếng nhạc sôi động vang lên, Leo ghé sát tai nó thì thầm cái gì đó mà nó đã ấn nút pause rồi ngước lên nhìn tầng phía trên. Ánh mắt nó xoáy sâu vào ai đó. Bỗng chiếc mũ tuột ra, nó vẫn như ngày nào, không hề thay đổi, khuôn mặt lạnh như băng kia bỗng xuất hiện một cái nhếch mép.

- Snow đang cười...

- Có chuyện gì sao? Chẳng lẽ....

Họ nhìn theo hướng nó nhìn ngưng có thấy gì đâu. Nó bỗng đứng dậy, vắt cái máy chơi game cho Leo rồi từ từ rời khỏi chỗ. Cana ngước lên nhìn nó.

- Chị định chào hỏi sao?

- Game Big Big Funny....

- Xem chị thích thú chưa kìa.-Cana miệng cười toe toét.

- Lizz đi nào. Leo ở lại với Cana.

Nó nhìn Lizz và ra lệnh cho Leo. Hai cô gái nhanh chóng biến mất khỏi quán bar FADD. Bin, Min và Sun cũng đã biến mất khỏi bar (anh chàng Sun này phải đi cùng nhóm bạn để bảo mật thông tin là thành viên nhà Fantasy, tránh bị phát hiện) Những người khác định đi theo nhưng bị Cana và Leo chặn ngay ở cửa.

- Tăng Nhật Tuệ xin lỗi nhưng chúng tôi không để cô qua đâu. Cô có biết mục đích Snow về đây là gì không?

Họ nhìn nhau và không biết Cana muốn nói gì cả. Cana cười mỉa mai.

- Không phải vì nhớ mà về gặp cô hay mẹ cô đâu. Snow về đây để giết hết tất cả các người và Tăng Nhật Minh. Chị ấy sẽ cắt đứt sự ràng buộc này vĩnh viễn. Và ở đây này....

Cana chỉ vào phần ngực trái của mình, cô nhìn họ.

- Chị ấy chứa đựng lỗi uất hận sâu sắc. Đối với Snow các người là kẻ thù, chính các người đã hại chị ấy và chị ấy hận các người một cách sâu sắc. Hahahaha....

Cái nhìn đáng sợ cùng nụ cười nham hiểm của Cana làm cho họ thấy sợ hãi vô cùng. Leo thấy vậy, cậu lên tiếng (câu nói đầu tiên của năm :3)

- Cana...đi.

- Ồ, nghe giọng cậu tớ thấy khoái đấy Leo. Nó làm tớ muốn giết mấy đứa này rồi đấy.

- Về...

- Ồ, về thôi, ở lại đây tớ không biết có thể kiềm chế con ác quỷ trong người mình không nữa.

Cana mỉm cười rồi cùng Leo rời khỏi đó. Cana phóng chiếc lambor đen đưa cả hai về nhà. Trong khi đó tại khu công viên gần quán bar.

- Hiếm khi thấy cậu bỏ game đây Snow.

- Có game mới.

Nó mỉm cười. Sun đã lái xe dừng ngay bên cạnh chỗ nó và Lizz đang đứng. Kính xe của Sun đang từ từ hạ xuống. Nó với Lizz nhìn cậu mỉm cười rồi bước lên xe. Cần bản nó rủ Lizz đi chẳng qua nó và Leo đã thấy hòng súng đang ngắm vào cô trong khi cô thừa biết mà không bận tâm nhưng như vậy cũng sẽ gây tổn thương không ít đâu. Lizz ngồi đằng trước với Sun, nó ngồi phía sau tay chống cằm đặt trên thành xe rồi chìm vào suy nghĩ riêng của mình. Sun đưa cả hai cô gái về nhà.

“Đúng vậy, tớ đang chơi một trò chơi thú vị Lizz à. Big Big Funny là trò chơi giữa tớ và Sam với Violet. Sam và Violet chuẩn bị xem ai về đích trước nào mặc dù trước đó cần giải quyết chuyện của Tăng Nhật Minh đã. Nhưng...chúng là ai? Trong kí ức của mình hình như thiếu mất ai đó, một ai đó khá quan trọng. (vâng vâng, rất quan trọng ạ :3) Và cô ta là ai? Cô ta giống y hệt như mình vậy, là một bản sao không khác tí gì. Cô ta đã khóc nữa, mình không thích nhìn gương mặt đó một chút nào cả, mình không thích ai đó đeo bộ mặt của mình. Mình không quan tâm cô ta có quan hệ gì với mình, cho dù trước đây thân thể nào thì mình cũng sẽ giết cô ta vì mình chỉ cần gia đình Fantasy. Đúng vậy bảo vệ nhà Fantasy là nhiệm vụ duy nhất của mình.”

“Huỳnh...” chiếc xe bị ô tô tải đâm dồn vào cột đèn và đẩy vào chân tường. Sun và Lizz bị đập đầu vào thành xe còn nó thì bị va đập không kém vì nó mãi suy nghĩ lại không thắt dây an toàn. Nó đã ngất lịm và chẳng còn biết chuyện gì đang xảy ra nữa.

31. Chương 30

Ánh sáng, ánh sáng mập mờ, đôi mắt nó từ từ mở ra. Chớp chớp vài cái để thích ứng với ánh sáng trong phòng, nó nhìn xung quanh phòng thấy đây không phải bệnh viện cũng chẳng phải nhà mình. Nó ngồi dậy đưa tay chạm vào vết thương và đập lúc trước ở trên đầu.

- Bị thương?

Nó tự hỏi mình và nó nhận ra có người khác trong phòng ngoài nó. Nó nhìn chăm chăm người đó, không một chút kí ức về người này, không quen biết, chưa gặp bao giờ (có chắc là chưa gặp bao giờ không đây?)

- Người là ai?

- Em không hề thay đổi.....nhưng em quên ta.

- Sao tôi lại ở đây? Thả tôi ra.

Nó lạnh lùng nhưng nó biết người trước mặt mình sẽ không thả nó ra đâu. (vậy thì còn nói làm gì khi biết trước rồi nhỉ?) Nó định bước xuống giường nhưng hần tiến đến, ghì chặt nó xuống giường. Hai người nhìn nhau chăm chăm, khoảng cách rất gần khiến cả hai nghe được nhịp đập của con tim. Hơi thở của hần phả vào mặt nó làm nó khẽ rùng mình sợ hãi vì người đang nhìn nó kia ‘lạnh’ quá.

- Buông...

- Em trốn đi, em đã trốn chạy khỏi ta suốt 4 năm. Em có biết chỉ chút nữa em không quay về là ta đã giết đứa em gái sinh đôi của em không hả?

- Em gái sinh đôi?

Nó không hiểu hần đang nói gì, nhưng nghe đến em gái sinh đôi nên nó đoán hần đang nói đến con bé giống y hệt nó ở quán bar, cơ mà lúc này nó chẳng bận tâm vì hai cổ tay nó bị hần túm chặt hơi đau. Nó nắm tay lại và rồi dùng hết sức mình đẩy hần ra. Có vẻ hần nhẹ tay để nó đẩy mình ra. Nó tránh xa hần ngay lập tức.

- Tôi là Snow. Tôi không cần biết trước đây tôi là ai, quen biết ai hay yêu quý ai. Tôi bây giờ sau này và mãi mãi sẽ chỉ có gia đình Fantasy, phục vụ và bảo vệ họ là nhiệm vụ của tôi. Vì vậy tôi không muốn nghe về quá khứ đó nữa, tôi không quan tâm về nó.

- Phải, Tuyết à tên em là Snow nhưng gia đình em không phải Fantasy. Có lẽ em đã bị con bé đó tẩy não trong suốt 4 năm qua rồi. Đáng lẽ ta không nên để em đi dễ dàng như vậy khi biết trước kết cục nó sẽ thế này....

Hần cười buồn. Bỗng tiếng nhạc vang lên.

It's friday evening

Machi ni matta Weekend

Got party greetings

Kyou mo isogashii yokan

My Closet

Akete Dress up

Wan piisu to takame no Red Heel

Sara ni tenshon Agete

So just hanging out tonight!!

Mahou wo kaketeku Walking the Runway

Konya wa Collection

Kagami no naka utsutteru jibun ni

Yes or No? Oh Oh Oh Oh!

Itsumo to wa chigau watashi ni naru no

Cutie? Beauty? Girly? Dolly?

Imeeji doori kagayaku no sou

You know? We live in FANTASY

.....

~Fantasy - Nishino Kana

~Tiếng nhạc vang lên từ cái máy điện thoại của nó. Nó lục túi áo mình nhưng không thấy đâu, nó ngược lên thấy hần đang cầm điện thoại của nó trên tay. Nó chạy tới và lấy điện thoại.

- Chị đang ở đâu vậy? Có sao không? Vụ tai nạn này có sắp đặt từ trước nên.....

Nó nhận ra là Cana, cô bé hỏi nó một lèo không để nó trả lời câu nào. Nó vẫn giữ cái giọng lạnh lùng đó.

- Không sao. Về ngay, giải quyết chút chuyện.

- Mọi người đang đợi chị về để bắt đầu kế hoạch sớm hơn. Sun với Lizz chỉ bị thương nhẹ không sao đâu.

- Ủ, cứ tiến hành đi. Giết hết bọn chúng đi đừng để đứa nào sống cả.

Nó nhoẻn miệng cười nham hiểm làm hần thấy thích thú vụ này rồi đấy. Hần đã thấy con ác quỷ trong nó, tóm lại một câu nó rất hợp để trở thành bà hoàng của hần. Hần tiến tới chỗ nó nhưng nó đã tắt máy và

lùi lại đằng sau. Hắn dồn nó vào chân tường làm nó không đi đâu được hết. Nó cảm nhận được, con người hắn rất nguy hiểm và nó cần tránh xa thì tốt hơn. Hai người này gặp lại nhau thật là chẳng thể ngờ với nó nhưng với hắn lại khác vì hắn sắp xếp vụ này mà. Rồi nó sẽ có thể thoát khỏi hắn hay không và gia đình Fantasy định giết ai đầu tiên đây? Câu trả lời sẽ nằm ở những phần tiếp theo của ‘Sự trả thù của tuyết’

Đôi lời: mèo xin lỗi mọi người nhieu vì mèo rất bận nên không up được truyện suốt

tuần này. Như bạch nói mèo đã up vào cuối tuần rồi nhé. Mèo nghĩ từ giờ đến tết chắc mèo sẽ không up được tiếp đâu nên sau tết mèo sẽ up tiếp truyện này.

Với lại mèo còn phải suy tính cho cái kết của fic đã. Mèo cũng muốn nghe xem ý kiến của mọi người thế nào. Mọi người cứ thử nêu cái kết mà mọi người muốn đi. :D

Cuối cùng, chúc mn năm mới vui vẻ, dồi dào sức khỏe, tràn đầy hạnh phúc và gặp nhiều may mắn nhé. ^__^

32. Chương 31

Nó đang trong tình trạng tiến thoái lưỡng nan và hắn vẫn cứ dồn nó vào tường nhìn nó.

- Mau...tránh ra.

- Em định giết Tăng Nhật Minh và Tăng Nhật Tuệ sao?

- Việc của người?

Nó nhìn hắn bằng ánh mắt không mấy thiện cảm. Hắn nhếch miệng mỉm cười ghé sát tai nó. Hơi thở của hắn phả vào cái cổ cao cao kiêu ngạo của nó làm nó hơi nhột chút xíu.

- Đúng, nó không phải việc của ta nhưng ta ủng hộ em giết bọn chúng.

- Người...

Nó định nói gì đó nhưng ngay lập tức cánh cửa của căn phòng ở khách sạn này bị đập bay đập vào giường và vỡ tan tành. Cả nó và hắn cùng quay ra nhìn thì hai bóng người là Cana và Leo. Thấy cảnh tượng hắn đang ôm nó thì Leo tiến đến kéo nó ra phía sau mình, đôi mắt của cậu ta hằn lên tia chết người.

- Leo cậu không cần công khai thích Snow vậy đâu. Mau đưa Snow rời khỏi đây ngay. Em biết rằng chị sẽ khó mà chạy được khi người giam lại là bang chủ của Death.

- Cana...

Leo lạnh giọng thì Cana quay qua Leo mỉm cười.

- Đưa Snow đi trước đi, tớ phải nói chuyện một chút.

- Ờ.

Nói rồi Leo kéo nó đi nhưng nó đã ngoái lại nhìn Cana thì ngay lúc đó Cana mỉm cười vắt cho nó cái máy game mà nó thường mang theo bên mình. Nó cầm cái máy rồi cùng Leo rời khỏi. Tất nhiên Leo sẽ lái xe vì khi nó mà hoạt động trong nhà Fantasy đừng mong nó là người lái xe.

- Thiên thần sa ngã. À mà có nên gọi chị như vậy không nhỉ Snow?

Leo bỗng nhiên lên tiếng nhưng nó không ngược nhìn cậu mà mắt vẫn dán vào máy chơi game. Leo bỗng nhếch miệng cười (ôi hiểm nè, chắc chỉ ở gần Snow thì Leo mới có thể nói cười thoải mái thôi)

- Họ chẳng biết gì hết đúng không?

- Ai biết?

- Chị đâu có bị tẩy não. Chị vẫn nhớ mồn một mọi thứ. Nếu em đoán không nhầm chị sẽ dùng bộ mặt ngây thơ ngồi suy nghĩ về Tăng Nhật Tuệ và Lizz sẽ trúng bẫy. Cậu ấy rất giỏi trong việc nhìn biểu hiện để đoán suy nghĩ.

- Ái chà, bị bại lộ rồi.

Nó vừa chơi vừa mỉm cười thích thú với cậu em này. Leo vẫn tiếp tục nói.

- Còn nữa, em không biết lí do vì sao chị muốn giết người nhà mình nhưng em dám chắc chị là ác quỷ chứ không phải thiên thần sa ngã. Mọi người thường nói Cana là đáng sợ nhất nhưng chính chị mới là con ác quỷ kinh khủng hơn thế nhiều. Đúng chứ Snow?

- Cứ cho là vậy.

Nó trả lời mặc dù chẳng để tâm đến chuyện đó. Leo nắm chặt lấy tay lái, đôi môi khẽ mím lại. Nhìn khuôn mặt khó chịu này của cậu ta chắc một loạt các bé girl đổ như ngã dạ vì độ cute ngồi ngồi.

- Hãy cho em thấy bộ mặt đó của chị đối lại em sẽ làm cho chị mọi việc.

- Hãy ngồi yên và chờ xem đi. Việc cậu cần làm là giúp Boss hoàn thành nhiệm vụ.

- Tốt thôi. Nhưng em có thể đoán?

- Việc gì?

Nó vẫn nhìn chăm chăm vào máy chơi game không hề chớp mắt. Leo quay sang nhìn nó, cậu thẳng thắn nói.

- Chị thực sự chưa bao giờ yêu bang chủ của Death-Lâm Trình Phong?

-

Nó không nói gì mà quay sang nhìn Leo, sau đó nó lại đưa ánh mắt về phía máy chơi game rồi khẽ thở dài.

- Cậu là thám tử à Leo?

- Em chỉ xem sự việc mà đoán thôi.

- Bingo rồi đó. Tên họ Lâm đó chỉ là một quân trong bàn cờ của tôi mà thôi. Ừ thì đúng là thú vị thật, ai đời chúng tưởng tôi thích hấn thật.

Nó nói mà mặt không biểu lộ cảm xúc (nó đúng thật là kính khủng mà, chưa từng yêu hấn một chút nào thật sao?)

- Với tôi gia đình Fantasy là tất cả những gì còn lại. Ai mà động đến họ thì tôi sẽ giết. Tôi không thích nói nhiều trong những buổi họp mặt vì họ rất là rắc rối và khủng điên. Cứ động nói đến vấn đề gì là họ đây đưa không rút rồi những cái linh tinh cũng đem ra mà nói được.

- Giúp em vụ thâm tóm chứ Snow?

- Ừa, dù sao đang rảnh. Về nhà nhanh đi tôi còn nói chuyện với Boss.

- Ok.

Và Leo đã tăng tốc. Trong khi đó tại căn phòng đó, Cana ngồi trên chiếc bàn, chân đang đưa vất vèo. Hấn đứng đó nhìn cô bé.

- Muốn gì sao nhóc?

- Hi hi, anh đúng là đẹp trai thật. Snow yêu anh một thời cũng đúng hen.

Cana mỉm cười tươi rói (đây rồi tuyệt chiêu của nhỏ ta) hấn khẽ nhún mày khó hiểu thì Cana đã thay đổi giọng nói, nghe có vẻ đáng sợ hơn mặc dù đôi môi vẫn cong lên nụ cười.

- Đừng có động đến chị ấy nếu không tôi không tha cho các người đâu.

- Tôi không quan tâm Snow có chưa từng yêu tôi hay là căm ghét không nhớ tôi nhưng tôi nói trước tôi không phải người có thể dễ dàng để nguyên mọi chuyện.
- Đồ điên, anh chưa biết đến sự đáng sợ của nhà Fantasy đâu.
- Cana nhảy xuống rồi bước về phía cửa. Hấn nhếch miệng cười nhìn Cana.
- Vì các người gài Sun vào hàng ngũ của tôi sao? Thế thì vẫn chưa là gì đâu. Cứ cố gắng nên nhé.
- Cana quay lại nhìn hấn, đôi mắt cô bé ánh lên một tia nhìn đáng sợ.
- Cứ cười đi khi còn có thể Lâm Trình Phong. Cuối cùng chính anh cũng sẽ bị Snow giết mà thôi vì vụ của Death do chính chị ấy ra tay mà. À suýt quên, còn con chip trong đầu chị ấy nhỉ? Tôi có cách để điều khiển nó đấy. Vậy tạm biệt.
- Cana mỉm cười tươi rói rồi rời khỏi. Hấn nhìn Cana, hơi nhúu mày. Đúng là hấn đã quá xem thường con nhóc nhà Fantasy rồi. (vâng anh đã quá xem thường Cana đấy ạ vì dù sao Cana cũng là thành viên đứng thứ hai sau Boss thôi mà :v)

33. Chương 32

Tại nhà Fantasy, ngoài trời vẫn mưa, khoảng không tối và lạnh lẽo vô cùng. Ngồi trong nhà, ngay tại phòng khách thì Sun đang xem mẫu vũ khí mới bằng cái Ipad của mình, Maria đang xem mấy mẫu thời trang mới, Lizz đang nằm trên ghế sofa vắt tay lên chần suy nghĩ cái gì đó. Và bỗng cánh cửa mở ra nó cùng Leo bước vào. Mọi người chẳng thèm ngước lên nhìn, quản gia Squad cúi chào, cùng lúc đó các trưởng hầu và người hầu đứng thành hai hàng đồng loạt cúi chào tiểu chủ nhân của mình trở về.

- Ông Squad, Boss đang ở đâu?

Nó vừa chơi game vừa hỏi, mọi người thấy lạ khi nó chủ động như vậy. Ông Squad nhìn nó rồi lên tiếng.

- Ngài ấy đang ở trong phòng riêng. Nhưng thưa tiểu thư...
- Tôi biết rồi. Không cần phải nói nữa.

Nó chặn lời nói tiếp theo của ông Squad lại vì nó biết ông ấy định nói gì. Nhanh chân nó tiến về phía phòng của Boss. Người duy nhất trong gia đình Fantasy kì quái này không gọi Boss là ba chỉ có riêng mình nó (vì một số lí do nào đó mà bạch cũng chẳng biết, có hỏi mẹ mèo cũng k tiết lộ :()

- Leo...Cana đâu?

Lizz ngồi dậy hỏi thì Leo không nói gì tiến đến chỗ trống cạnh cô ngồi. Họ hiểu sự im lặng đó là câu trả lời quá rõ rồi. Tại căn phòng của Boss, nó gõ cửa năm cái rồi tự động mở cửa mà không đợi Boss ra mở. (Nghe đâu trong nhà các thành viên gõ cửa theo từng nhịp khác nhau, Cana sẽ gõ 2 lần, Lizz gõ 3 lần, Sun gõ 4 lần, nó gõ 5 lần, Maria thì 6 lần, Leo phải 7 lần, và khi gõ vậy thì khỏi nói hay lên tiếng Boss sẽ tự biết là ai và nếu Boss không nói gì thì cứ tự động vào. Cái nhà này kì ghê :v)

- Hiếm khi thấy con tìm ta đó Snow.
- Trưởng hầu hay nhân tình?

Nó mắt dán vào máy chơi game, tay bấm lia lịa, tiến tới ngồi xuống ghế đơn trong phòng. Tuy không nhìn nhưng nó biết Boss đang ngồi cạnh một người phụ nữ rất đẹp. Đó là lí do nó chặn họng quản gia Squad vì nhà Fantasy vẫn chưa ai biết việc này trừ Cana.

- Con quan tâm sao?
- Tôi không quan tâm. Nhưng tôi nói trước, lần này tôi sẽ tự xử chúng.

- Ô, xem ra con quyết tâm nhả Snow?

- Big Big Funny... Vì nó tôi sẽ tự ra tay.

Nó đã tắt máy chơi game và ngược lên nhìn Boss và người phụ nữ đó bỗng đôi mắt nó nhìn người phụ nữ chăm chăm và một thoáng ngạc nhiên xuất hiện. Nó cất máy chơi game vào túi áo khoác của mình.

- Có phải bà là...???

- Con giỏi thật đó Snow, đúng vậy ta là mẹ của.....

Bà ta chưa kịp nói xong thì nó chặn họng tiếp vì nó không muốn nghe đến chuyện đó.

- Boss cũng là ba sao?

- Không, ta không phải. Con cứ thử tự mình tìm hiểu đi.

- Tôi không hơi đâu. Vậy...

Họ nói vài chuyện với nhau trong khi ở ngoài phòng khách, cánh cửa nhà lại bật mở và Cana ướm như một con chuột lọt bước vào. Có lẽ cô bé đi bộ từ khách sạn đó về nhà.

- Tiểu thư Cana...

Mấy cô hầu nhanh chóng lấy khăn lau người cho Cana, vài trường hầu thì giúp Cana cởi áo khoác ra. Sun ngược lên nhìn cô em xinh tươi của mình.

- Em đánh trận với trời mưa sao Cana?

- Haha, Sun-san, được vậy đã tốt. Ngài Squad, gọi ba và Snow vào phòng họp đi. Có chuyện gấp đây.

Cana mỉm cười, cô bé vừa nói vừa được người hầu lau người và thay bộ đồ khác cho. Mọi người nhanh chóng đi vào trong thư phòng lần trước và ngồi vào chỗ. Vẫn như lần trước thì Cana chọn ình chỗ ngồi ở bàn làm việc và chân vẫn vắt chéo gác lên bàn như sếp. Một lúc sau cánh cửa mở ra, Boss xuất hiện và ngồi vào cái ghế đơn của mình. Nó theo ngay sau đó ngồi giữa Lizz và Leo. Họ thấy lạ khi nó không chơi game như thường ngày nữa. Lúc này Maria quay sang Cana.

- Cana em yêu cầu mọi người họp vì chuyện gì vậy?

- Tên Wind đó biết Sun là dân điệp ngay từ đầu rồi. Hắn đang muốn cướp Snow và ngăn cản chúng ta nên...

- Gọi cho Min và Bin để lấy luôn Demon đi Sun.

Nó lên tiếng làm mọi người ngạc nhiên. Sun mỉm cười rồi quay sang quản gia Squad đang đứng bên cạnh Boss.

- Quản gia Squad, ngài đi gọi điện dùm tôi nhé.

- Vâng thưa cậu.

Ông Squad đi làm việc của mình ngay. Cana nhìn nó.

- Chị có kế hoạch gì rồi sao? Không làm theo kế hoạch định trước à?

- Vụ Demon để cho ba người. Còn vụ Death tôi sẽ trực tiếp làm. Maria chị hãy chăm sóc cho con bé Tăng Nhật Tuệ đó thật tốt vào.

Nó nhìn Maria đang ngồi cạnh Sun. Mọi người lại ngạc nhiên riêng Leo. Lizz lúc này mới lên tiếng.

- Vậy tớ làm gì đây? Cana và Leo với Maria lo vụ Demon, Sun thì lo chuyện tập đoàn. Snow thì Death. Tớ bị cho ra đìa rồi à?

- Lizz, chắc cho cậu lo vụ Death. Anh em nhà họ Lưu gì đó đấy.

Cana mỉm cười tươi rói. Lizz gật đầu rồi ngồi uống trà nhàn nhạ. Boss nhìn những đứa con yêu của mình.

- Các con, chúng ta sẽ có bạn mới nên hãy đón tiếp cẩn thận.

- Ý ba là nhà Noah sao?

Sun lên tiếng thì Boss mỉm cười rồi đặt một tờ giấy lên bàn. Trong đó có ghi tên và dán ảnh của mọi thành viên nhà Fantasy, bên cạnh là thành viên của Noah.

- Rồi cứ đón tiếp đằng hoàng đi. Ba sẽ đi nghỉ mát trong thời gian này. Quan trọng lắm thì mới gọi cho ba còn không mấy đứa tự quyết.

- Ba, có phải cái bọn này khiến ba ngủ 6 năm liền hả?

Maria tò mò hỏi thì Boss bật cười lớn rồi đứng dậy.

- Ba đi nghỉ mát đấy. Mấy đứa cứ hưởng thụ việc này đi. Sẽ vui lắm đấy nhưng hãy nhớ rằng chúng ta là nhà Fantasy, không có gì phải e ngại về đối thủ cả. Cứ quậy và đập phá hết sức mình. Nhà Fantasy là nhất.

Nói rồi Boss rời khỏi phòng, mấy đứa này mỉm cười và bó tay với ông bố của mình quá. Có lẽ tính họ kì cục cũng là do từ ông Boss này mà ra (bạch đoán vậy :D)

- Vậy thì bây giờ cần....

Cana lên tiếng thì nó đặt một sấp hồ sơ lên bàn. Tất cả cùng nhìn vào đó, mỗi người lấy một tập, Lizz đưa cho Cana vì cô nàng Cana của chúng ta đang ngồi xa.

- Snow, chị biết trước nên...

- Boss nhờ từ hôm nũa rồi.

Nó nhàn nhạ nói rồi đứng dậy. Leo thấy nó đứng dậy cũng đi theo.

- Vậy bắt đầu luôn kế hoạch đi còn việc này ngày mai hẵng hay.

- Anh Sun, thời gian này khỏi cần về Death nữa đâu.

Maria lên tiếng, và họ chia nhau đi làm việc. Boss đã cùng người phụ nữ kia đi nghỉ mát rồi. (bó tay với ông này, để mấy đứa con của mình chém giết còn mình đi hưởng kì nghỉ sung sướng với người đẹp =.=")

34. Chương 33

Cho đến khi mèo hết bận và up truyện trở lại thì bạch sẽ phụ rúp up fic này nhé mn. Mèo cũng có gửi lời xl mn nhiều vì không thể up truyện bình thường được và cũng mong mn tiếp tục ủng hộ fic.

klq: mommylove_97 ơi, vì lo fic này dùm mèo nên MSW Bạch sẽ up sau nhé ^^

Tại biệt thự nhà họ Lâm thì Tuệ được Thảo và Khoa với Len và Lin đưa về nhà sau chấn động tâm lí đó. Họ vẫn còn rất bàng hoàng vì mọi chuyện. Mẹ nó tiến tới phòng khách và nhìn 5 đứa.

- Đã có chuyện gì sao?

- Tiểu.....

- Không sao đâu mẹ.

Tuệ chặn họng Lin lại vì cô biết không nên ẹ cô hay chuyện về nó vì sẽ nảy sinh ra nhiều vấn đề. Dù sao đã nhiều năm rồi mẹ cô và nó không tham gia mấy cái chuyện thế giới ngầm nữa. (biết ba mình còn sống thì Tuệ có biểu hiện gì không nhỉ?)

- Vậy mấy đứa đi nghỉ ngơi đi.

- Vâng.

Mẹ Tuệ và nó đã đi về phòng trước, hiện tại biệt thự này chỉ có ông Lâm, mẹ Tuệ và nó, Tuệ và cả bác của hai đứa sống còn đâu hẳn toàn ở ngoài không về nhà. Thảo với Khoa thỉnh thoảng mới ở lại còn không đến bang lo chuyện. Lin với Len có nhà riêng rồi.

- Vậy bọn này về đây cậu nhớ cẩn thận nhé Tuệ.

Lin lên tiếng rồi tất cả chia tay nhau. Tuệ gật đầu rồi ngồi yên lặng suy nghĩ trong phòng khách. Ánh mắt đó của nó, giọng nói lạnh lùng đó. Mọi hành động đều cho thấy nó căm ghét Tuệ tột độ.

- Sao lại như vậy chứ Tiểu Tuyết? Chị từng nói yêu thương em nhất trên đời và sẽ không bao giờ bỏ em mà đi cơ mà. Tại sao bây giờ đối xử với em như vậy? Tại sao?

Tuệ tức giận và đau khổ, cô không biết phải làm gì nữa. Liệu cứ để mọi chuyện diễn ra như thế này sao? Nhưng đó là nhà Fantasy, nó đang được nhà Fantasy bao bọc bảo vệ. (bạch thấy tội cho bé Tuệ quá à :()

Ngày hôm sau, nói là ngày hôm sau thôi chứ mới trôi qua được vài tiếng. Đúng là người ta có câu 'sau cơn mưa trời sẽ sáng' và đúng là bầu trời hôm nay rất trong xanh, gió mát lồng lộng nhưng đó chỉ là theo nghĩa tường minh. Chứ đối với những con người kia thì 'sau cơn mưa là một đợt đông tố khác đang ùn ùn kéo đến'. Tại trụ sở của Demon ở một vùng khá hẻo lánh nằm ngoại ô thành phố X.

- Mau báo cho tiểu thư ngay.

- Chết tiệt mà...

Khoa và Thảo lo lắng vô cùng, họ vừa nhận được tin cấp báo rằng hơn một phân nửa của bang đã rời bỏ và đầu hàng nhà Fantasy mà không có lí do gì cả. Rồi các thành viên khác cũng đang lần lượt ra đi như những người khác. Ngay khi nhận được tin thì Tuệ đang ngồi ăn sáng cùng mọi người cũng bỏ bữa và phóng xe đến căn cứ của bang ngay. Mẹ cô và bác cô không biết chuyện gì nữa. Ông Lâm thì vẫn ngồi ăn và đắm chiêu suy nghĩ.

- Có chuyện gì đã xảy ra vậy hả?

Tuệ vắt mũ bảo hiểm ở xe rồi chạy ngay vào hỏi Thảo và Khoa. Nhưng trước mắt cô là một đám người đang ủ rũ thiếu sức sống. Khoa có vẻ là người 'ổn' nhất hiện tại.

- Tiểu thư...thành viên của bang đang hàng nhà Fantasy mà không có bất kì lí do.

- Không có lí do?

Tuệ nhíu mày hỏi lại thì tất cả gật đầu. Nhưng ngay lúc đó một giọng nói vang lên.

- Ấy ya, sao cái căn cứ mà tồi tàn như ổ chuột vậy nè? Cana ta có đến nhầm chỗ không vậy? Demon mà cứ như kiểu lũ chết băm ăn mày vậy?

Tất cả mọi người trong gian phòng đồng loạt quay ra cửa thì thấy một cô gái xinh đẹp vô cùng, hơn cả tiểu thư của họ là Tuệ, đang lên tiếng mỉa mai căn cứ của họ. Vâng đó chính là Maria của chúng ta. Cana mỉm cười tươi rói.

- Ane...ane, ai lại nói căn cứ người ta như vậy chứ Maria-san?

Và sau câu nói của Cana ba thành viên của nhà Fantasy đã đứng trước cửa, Maria đứng giữa và tay đang cầm chiếc ô đặt lên vai để che, Cana đứng bên phải tay khoanh trước ngực mỉm cười, Leo bên trái hai tay đút túi quần vẻ bất cần, lạnh lùng. Sự xuất hiện này của nhà Fantasy báo hiệu cuộc chiến đã bắt đầu nổ ra. Các thành viên của Demon vẫn còn ngồi đây ngạc nhiên nhìn ba người nhà Fantasy. Vì họ được nghe nói thành viên nhà Fantasy rất bí hiểm, gặp được họ là phúc cả đời. (khiếp, sát thủ giết người rồi v.v mà được mến mộ như kiểu mấy thần tượng sao hàn ấy nhỉ?)

- Các người muốn gì? Tại sao lại ép buộc thành viên bên tôi hàng Fantasy?

Thảo nhìn thấy ba người này đứng phắt dậy và hét thẳng vào mặt họ. Cana ngoáy tai rồi đưa tay ra thoải mái mỉm cười. (có cái gì đâu mà nhóc đó thôi -_-)

- No, no, khi khách đến nhà phải mời uống trà. Chẳng lẽ phép lịch sự đó mà cũng chưa được học hả? Ôi, có lẽ chúng mình nên dạy dỗ lại họ nhỉ Maria-san, Leo-kun?

Cana mỉm cười tươi rói, tinh nghịch nghiêng đầu nhìn Maria và Leo. Lúc này Maria cụp ô xuống rồi treo lên cái giá ngay cửa. Leo tiến tới và ngồi vào cái ghế sofa còn trống, Cana nhanh chóng chạy đến ngồi cùng. Cả ba người này cứ tự động như ruồi ấy. Maria nhìn tất cả một lượt và đôi mắt dừng lại ở Tuệ. Sau đó cô nở nụ cười.

- Xin giới thiệu, tôi là Maria, thành viên đứng thứ 5 của nhà Fantasy. Hôm nay chúng tôi đến đây để tiễn đưa mọi người xuống địa ngục.

Nở nụ cười ác quỷ, Maria đưa tay lên đóng sầm cánh cửa lại. Tất cả mọi người ngạc nhiên nhìn cô, căn phòng tối om và bỗng đen được bật lên sáng bừng.

- Cô muốn gì?

Tuệ lạnh lùng lên tiếng, Maria mỉm cười.

- Chẳng phải nói rồi sao Tăng Nhật Tuệ. Haizz tôi đã đợi cái ngày được giết cô này lâu biết bao. Còn nhớ tôi chứ người đẹp?

Maria ngược mặt lên, đôi mắt đẹp vẫn liếc nhìn Tuệ, và một tay đưa lên chạm nhẹ vào đôi môi làm ấy thẳng đàn em của Demon chết như ngã dạ. Ngay lúc đó tiếng súng vang lên và vài tên đã 'tử trận' tất nhiên được loại khỏi vòng chơi. Họ chưa kịp nhận ra ai là người ra tay. Maria nhìn về phía ba người đứng đầu kia.

- Ui cha, bên tôi lỡ tay giết mất rồi. Ai bảo nhìn người khác chảy rãi làm gì.

Lời Maria nói làm họ sồn gai ốc. Ngay lúc đó bỗng bóng đèn bị bắn vỡ và rồi tiếng hét lên thất thanh. Tuệ cảm nhận được mùi tanh của máu và mọi người đang chết dần. Khi cánh cửa mở ra, ánh sáng lọt vào gian phòng thì trước mắt Tuệ những cái xác của bọn đàn em nằm la liệt. Thảo và Khoa đã bị đánh ngất và bị trói từ bao giờ. Chỉ còn mình Tuệ đứng đó trước lưỡi kiếm của Cana. Maria tay cầm cái ô đặt lên vai, miệng mỉm cười. Leo trước thế nào giờ vẫn vậy.

- Ngủ chút nhé cô em...

Maria rút lời thì Cana cho Tuệ ngất lịm dưới sàn nhà. Cả ba người đưa Tuệ và Thảo với Khoa đi còn lại bọn kia châm một mối lửa thiêu hết chúng. (mấy anh chị ấy tính không để lại dấu vết đó ạ :3)

- Woa, bọn chúng nó hay thiệt ha.

Một cô gái tóc vàng hơn hử nói trong khi mắt đang dán vào cái ống nhòm. Cô gái tóc bạc mỉm cười quay sang cô gái tóc vàng.

- Thế nên mới là nhà Fantasy chứ. Muốn xem chúng nó đánh tiếp quá.

Hai cô gái này hiện đang đứng trên một khu đồi cao cách đó khá xa và đang dùng ống nhòm theo dõi mọi việc từ đầu đến giờ. Liệu Tuệ có bị làm sao hay không đây?

35. Chương 34

"Cạch..." cánh cửa mở ra, căn phòng tối bỗng sáng lên trong khoảnh khắc rồi ngay sau đó đèn được bật lên sáng cả căn phòng. Tuệ từ từ mở mắt, cô cố gắng và thích ứng được với ánh sáng thì bỗng cô nhận ra mình đang bị trói trên chiếc ghế. Và người đang ngồi trước mặt cô kia chính là Maria và Cana. Nhận thấy Tuệ tỉnh lại, Cana nhướn miệng cười.

- Cuối cùng cô cũng tỉnh rồi Tăng tiểu thư...

- Các người muốn gì?

Tuệ lạnh giọng hỏi, Maria nhìn cô, khóe môi khẽ cong lên một đường.

- Trước đó tôi có hỏi cô còn nhớ tôi chứ Tăng Nhật Tuệ?

- Cô....chẳng lẽ???

Tuệ ngạc nhiên nhìn người con gái trước mặt mình. Vậy là cô đã không nhầm khi nghĩ trước đó. Cana đứng dậy, trước khi rời khỏi cô bé còn quay lại nhìn Maria mỉm cười.

- Em đến chỗ Lizz, Maria-san cứ từ từ giải quyết nhé?

- Ok.

Maria mỉm cười và phẩy tay thì Cana toe toét rồi rời khỏi phòng. Lúc này trong phòng chỉ còn Maria và Tuệ.

- Nếu năm đó cô không hủy hoại đứa em bé yêu quý của tôi thì bây giờ mọi thứ đâu như thế này?

- Đó đâu phải lỗi của tôi. Là do chính em trai cô tự chuốc lấy mà thôi.

Tuệ lạnh giọng lên tiếng, ngay lần gặp đầu tiên trong căn cứ của Demon lúc trước Tuệ đã thấy gương mặt của Maria rất quen thuộc thì ra là chị gái của tên ngày trước bên Mĩ hay bám theo cô. Hồi đó Tuệ đã thắng từng từ chối, cô nói những lời kinh khủng mà cậu ta thì là người yếu đuối, nhút nhát và sẵn sức khỏe yếu. Vì quá sốc mà cậu ta đã tự tử, Maria thì đọc được nhật kí của cậu em mình nên cô căm thù Tuệ vô cùng, cô luôn tìm cách để đợi ngày báo thù và đây là cơ hội.

Trong khi đó, Len và Lin vừa nghe tin định đi tìm thì Lizz đang ngồi trên chiếc BMW đen bóng của họ, chân thì vắt chéo, thanh katana nằm ngay bên cạnh, mặt thì lạnh băng nhìn hai anh em nhà họ Lưu (họ Lưu của hai anh em nhà này khác với họ Lưu làm việc cho Tăng Nhật Minh nhé mọi người)

- Cô là người nhà Fantasy? Các người đưa Tuệ đi đâu rồi?

Lin hét lên, Lizz nhìn họ, khuôn mặt lạnh lùng, đôi mắt thì vô hồn. Với Lizz thì họ vẫn chỉ là 'rác rưởi'.

- Lizz, thành viên thứ 2 trong nhà Fantasy. Nhiệm vụ đối phó với anh em nhà họ Lưu.

Lizz nói như một cái máy, khuôn mặt không cảm xúc. Lin cắn môi, cô tức giận xông lên nhưng Lizz nhảy lên không trung, cô cầm katana vẫn đang nằm trong vỏ đập một phát vào gáy khiến Lin ngất lịm. Lizz nhìn Len.

- Muốn đánh?

- Cô có nhiệm vụ cầm chân bọn này?

Len nhú mày, ngay lúc đó hàng loạt viên đạn bay về phía họ sau bao nhiêu tiếng đoàng. Lizz thả Lin ngã dựa trên xe rồi kéo Len ngồi xuống ngay cạnh đó. Đạn bắn xuyên cả qua ô tô. Len ngược nhìn Lizz đang ngồi cạnh mình. Lizz rruts điện thoại ra.

- Cana có người của Angel, bên Noah ra tay rồi.

[i]- Lizz hả? Tổ đang đến đây nên đừng lo gì cả.[/i]

- Ồ, nhanh lên.

Lizz vẫn giữ âm độ đó nhưng Len có thể thấy đó là cả một sự thúc dục. Bỗng ngay sau khi đạn vừa dừng được vài giây thì Lizz nhảy qua mui xe, cô thẳng tay rút kiếm ỏi đưa một nhát chết trước khi kịp bắn tiếp. Len thấy không động tĩnh bề Lin lên.

- Mọi chuyện là sao?

- Không phải việc của người.

- A, Lizz....

Cana vừa phi xe tới nơi, cô hạ kính xe xuống nhìn Lizz đang đứng đó đang lấy khăn tay lau vết máu trên tay mình.

- Maria-san xử xong Tầng Nhật Tuệ rồi. Anh Sun gọi về họp gấp.

- Ok.

Lizz tiến tới rồi mở cửa bước vào xe. Nghe thấy từ 'Sun' thì Len như chết đứng tại chỗ. Chiếc lambor đen của Cana phóng đi mất để lại anh em Len Lin ở đó với tình trạng Len đang mơ hồ. Sau khi hoảng hồn Len đã ngay tức khắc gọi điện cho hân để biết rõ sự việc thì câu trả lời rằng Tầng Nhật Tuệ đã chết, Sun là gián điệp ở Death, cậu chính là thành viên thứ 3 của nhà Fantasy. Đúng là một tin động trời. Mẹ của Tuệ khóc không ngừng, bác cô bé thì đau lòng. Họ đã tổ chức đám tang mà không tìm được xác. Thảo, Khoa, Min và Bin biến mất không một chút dấu vết. Bang Demon đã tan dã không lí do. **ĐÓ CHÍNH LÀ CÁCH MÀ NHÀ FANTASY HÀNH ĐỘNG.**

- Lại có chuyện gì rồi vậy anh Sun?

Cana lên tiếng hỏi đầu tiên, hiện các thành viên đang ngồi ở phòng khách. Các trưởng hầu thì đứng xung quanh, hầu gái thì đang làm việc, quản gia Squad đứng ngay đằng sau chỗ ngồi của Cana. Maria đang hắt hê ngồi ngắm nhìn mấy mẫu thời trang mới. Leo đang ngồi tựa đầu vào vai nó mà ngủ, lúc ngủ thì cậu ta nhìn hiên hãn ra, khuôn mặt bớt lạnh. Nó thì tất nhiên khỏi phải nói, đang ngồi khoanh chân trên ghế sofa và chơi game. Sun cầm một cặp ảnh đặt lên bàn đùn về phía của Cana và Lizz.

- Violet và Sam đã phát hiện ra ba người ở căn cứ của Demon. Vì vậy mà bọn Angel mới tìm thấy Lizz ở biệt thự nhà họ Lưu.

- Woa, thì ra họ là người đứng đầu của Angel. Vậy Snow-san....

- Ồ, chuẩn bị rồi, ngay ngày mai đi luôn. Cả nhà sẽ đi trừ Sun và Maria.

- Ừm, anh cũng nghĩ vậy.

Sun lên tiếng đồng tình, Maria không nói gì cả, phải nói tâm trạng của cô nàng đang vui vẻ vô cùng. Trong khi đó, tại một nhà hàng Trung Quốc, trong căn phòng rộng rãi với màu đỏ là chủ đạo, có cả những ánh đèn từ nến nữa. Một bàn tròn giữa phòng có bát đĩa và rất nhiều thức ăn. Ngay trong phòng mới chỉ có Sam và Violet, hai cô gái một tóc vàng, một tóc bạc đang ngồi đó thưởng thức giai điệu nhạc cổ điển và chờ mọi người. Ngay sau đó thì cánh cửa mở ra và đi vào là một con bé 8 tuổi tóc hồng buộc hai bên, đôi mắt đen láy to tròn, cô nhóc mặc chiếc váy màu hồng đến ngang đùi và đôi tất kẻ ngang trắng hồng dài cùng đôi boot đỏ có cúc bấm đặc biệt. Và điểm kì lạ nữa là cô nhóc có che ô màu đỏ có hình mặt quỷ ở trên và cái balo hình con gấu bông màu hồng (nhóc này nghiện màu hồng và đỏ thì phải, đồ dùng toàn đỏ với hồng rồi trắng :3) Ngay bên cạnh cô nhóc là một anh chàng tóc hung đỏ được vuốt ra sau, đôi mắt màu cà phê đen đặc thu hút, đôi môi mỏng quyến rũ mặc bộ vest dài màu đen lịch lãm cùng chiếc mũ đen cao. (Ai mà xem D Gray Man thì anh này giống với anh chàng Tyki Mikk đó ạ :v) Ngay bên cạnh họ lại là một anh chàng lạnh lùng như tảng băng khác với mái tóc nâu cùng đôi mắt màu cà phê, khoác trên mình bộ vest đen lịch lãm anh ta tiến tới ngồi ngay bên cạnh Sam. Hai người kia cũng nhanh chóng đi vào. Hiện tại trong phòng có 5 người. Vừa lúc đó cánh cửa lại mở ra khi vừa bị khép lại, một cậu nhóc tầm 9 tuổi tóc vàng hơi rối, đôi mắt màu xanh nước biển. Cậu nhóc mặc chiếc áo sơ mi trắng và có mặc quần âu màu sữa với dây thắt chéo. Khuôn mặt đỏ vẻ chán nản và buồn bã. Cậu nhóc đó tiến vào và ngồi cạnh cô nhóc 8 tuổi kia. Sơ đồ ngồi như sau anh chàng tóc hung đỏ, anh chàng tóc nâu, Sam, Violet, cậu nhóc 9 tuổi rồi cô nhóc 8 tuổi. **VÀ HỌ CHÍNH LÀ GIA ĐÌNH NHÀ NOAH - ĐỐI THỦ CỦA NHÀ FANTASY.**

hơ hơ, phần sau hai nhà này chạm mặt rồi. *tung hoa* nào minna-san :v

36. Chương Gia Đình ‘tử Thần’ - Noah

GIA ĐÌNH ‘TỬ THẦN’ - NOAH

Không giống như Fantasy thì Noah gồm các thành viên có chung huyết thống với nhau. Không ruột thịt thì họ hàng xa. Các thành viên sống độc lập, có khi cũng dính với nhau vài người một đội. Không được tự do như Fantasy, các thành viên của Noah không được phép gây xung đột, giết hại lẫn nhau. Gia đình cũng có hai cấp bậc đó là người đứng đầu và những đứa con (điểm này giống hoàn toàn với Fantasy :))) Chính vì vậy mà thành viên của Noah được lựa chọn từ những đứa con giỏi nhất, thông minh nhất và hoàn hảo nhất. Fantasy được cho vào hàng bí hiểm thì Noah còn hơn thế nhiều. Thế giới hầu như không biết sự có mặt của Noah chứ nói gì đến biết về các thành viên. Noah chính là một nỗi kinh hoàng của tất cả mọi người kể cả đối với nhà Fantasy kì quái.

Các thành viên trong gia đình

- Kami God-người đứng đầu, nắm trong tay toàn bộ quyền lực của gia đình. Hiện tại cho dù các thành viên của gia đình có xuất hiện thì Kami God vẫn là một bí ẩn mà không ai biết được. Người ta không thể biết Kami God là nam hay nữ, già hay trẻ ngoại trừ những đứa con của God và một số người khác rất ít mà tiêu biểu là có nó trong đó.
- Howl, 23 tuổi. Ngoại hình: Tóc đen được vuốt ra sau, đôi mắt màu cà phê đen đặc thu hút, đôi môi mỏng quyến rũ mặc bộ vest dài màu đen lịch lãm cùng chiếc mũ đen cao cao. (Ngoài ra khi không họp bàn gặp mặt gia đình thì anh này mặc trang phục bình thường) Là người lúc nào cũng vẻ bồn chồn đồng thời chính là thành viên chủ lực của gia đình. Nói cách khác chức vị của Howl chỉ ngay sau Kami God. Có những sở thích kì dị đặc biệt quan tâm nhiều đến Snow.
- Killer, 25 tuổi. Ngoại hình: mái tóc nâu cùng đôi mắt màu cà phê, chuyên vest đen. Khuôn mặt lúc nào cũng lạnh lùng như một tảng băng, ít khi nói, mọi người trong nhà thường gọi tắt là Kill. Một khi để anh này ra tay thì thôi rồi, chỉ có chết chứ không bao giờ để bị thương hay thương hại cho sống chút nữa. Killer hiện đang hoạt động độc lập và thường ít gặp mặt mọi người vì không thích nơi ồn ào náo nhiệt cho lắm. (nguy hiểm lắm nhé)
- Sam, 19 tuổi. Ngoại hình: tóc vàng, đôi mắt màu xanh blue. Sam là người sống đơn giản và cô rất thích vui chơi. Cả khi làm việc cô cũng muốn biến nó thành trò chơi của riêng mình. Sam rất giỏi võ nhưng chẳng bao giờ thể hiện, cô thuộc loại có đánh chết may ra mới chịu làm. Hiện Sam đang muốn chơi cùng Snow trò Big Big Funny.
- Violet, 19 tuổi. Ngoại hình: tóc bạc, mắt đỏ. Là đồng đội của Sam. Tính cách chẳng khác gì Sam có điều Violet đôi khi chính chắn hơn và không mai chơi như Sam vì cô vẫn mang chút âm hưởng lạnh lùng. Violet cũng như Sam muốn hạ gục Snow trong trò Big Big Funny của ba đứa.
- Alex, 9 tuổi. Ngoại hình: tóc vàng hơi rối, đôi mắt màu xanh nước biển. Cậu nhóc thích mặc áo sơ mi trắng và có mặc quần âu màu sữa với dây thắt chéo (đôi khi cũng thay đổi cách ăn mặc nhưng chủ yếu luôn đặt lịch sự ở ăn mặc lên đầu). Khuôn mặt lúc nào cũng có vẻ chán nản và buồn bã. (điểm này giống Lizz) Alex là thành viên phải nói thuộc diện ‘nguy hiểm’ của gia đình. Là sát thủ ra tay gọn lẹ và dường như không bao giờ để lộ sơ hở. Đặc biệt Alex hay đi một mình và luôn tìm cách để lại gần Snow (nhóc này có quan hệ đặc biệt với Snow)
- Mandy, 8 tuổi. Ngoại hình: tóc hồng buộc hai bên, đôi mắt đen láy to tròn, bộ đồ yêu thích chính là chiếc váy màu hồng đến ngang đùi và đôi tất kẻ ngang trắng hồng dài cùng đôi boot đỏ có cúc bấm đặc biệt, luôn mang theo chiếc ô màu đỏ có hình mặt quỷ và đeo cái balo hình con gấu bông màu hồng. Mandy hiện là thành viên nhỏ nhất gia đình, rất giỏi về máy tính. Là hacker giống Cana đồng thời là bộ não giống Snow. Vì Mandy luôn đi cùng Howl hoặc anh chị của mình nên cô bé dù có võ nhưng không thể hiện, vũ khí lúc nào cũng đầy đủ bên mình nhưng cũng chỉ để đó chứ không động đến. Mandy không giống những đứa trẻ cùng lứa tuổi của mình, cô bé lúc nào cũng ít nói và thường chẳng bận tâm nhiều đến chuyện thiên hạ. Lúc nào cũng chỉ chú tâm để hoàn thành công việc của mình. Mandy cũng là một thành viên chủ lực của gia đình.

Ngoài ra Noah còn một hay hai thành viên nữa nhưng vẫn chưa được mào tiết lộ ạ. Noah ra đời cùng lúc với Fantasy nhưng chủ yếu ẩn mình không quậy tung bừa và chơi trội hơn Fantasy nên không bị chú ý hay biết tới. Cũng giống Fantasy thì Noah mạnh ở mọi mặt và vượt trội hơn Fantasy rất nhiều (nhưng đó là sự so sánh từ những đời trước, còn đời này thì chưa chắc nhĩ minna-san :v) Vì cũng có họ hàng, huyết thống với nhau nên các thành viên của Noah từ nhỏ sống cùng nhau và cùng được huấn luyện. Các Kami God của từng đời được chọn ra từ Kami God đời trước. Và việc chọn ra một Kami God không nhất thiết phải chung huyết thống mà có thể là người ngoại tộc. Đó chính là điểm thú vị riêng của Noah.

Nói gì thì gia tộc này vẫn còn bí ẩn lắm à nha. Bạch cũng mới được mào bật mí cho Kami God hiện tại. Nghe xong mà kinh ngạc luôn. Công nhận nếu theo chiều hướng đó thì đảm bảo cái kết sẽ khó mà HE được. :Q

37. Chương 35

6 thành viên nhà Noah ngồi vào chỗ của mình, Howl thì khuôn mặt quẩn rũ luôn nhoén miệng cười. Killer thì mặt lạnh lùng. Sam đang cười nói với Violet. Mandy vừa nằm dài ra bàn vừa đánh máy ở chiếc laptop nhỏ xinh chỉ tương đương với khổ A5 của mình, chiếc ô đồ được treo ở ngay phía sau cô bé. Alex ngồi thờ ơ chán nản không để ý đến ai cả, tay chống thái dương, khủy tay kể trên mặt bàn, tay kia thì bấm điện thoại coi gì đó.

- Hợp mặt mà sao ai cũng việc riêng thế nhĩ?

Howl lên tiếng, lúc này Sam và Violet mới để ý đến cậu ta. Sam vất lên bàn một đồng ảnh chụp được.

- Nhà Fantasy ra tay rồi. Bọn này đang chơi đùa với Snow và Tăng Nhật Minh.

- Phải phải, chúng giỏi lắm hen. Cơ mà Snow vẫn chưa hành động nên chán quá à.

Violet tiếp lời ngay, vẻ mặt có vẻ thất vọng rất nhiều. Howl một tay đưa lên ngang người, một tay chống lên, các ngón tay chạm nhẹ vào môi (nhìn cảnh này chắc các bé girl đỏ rầm rầm, chết lâm sàng tại chỗ)

- Ô, Snow về nước rồi sao? Làm ta nhớ đến đôi môi quẩn rũ đó quá. Nàng ấy vẫn khỏe chứ Sam, Violet?

- Khỏe trên cả khỏe. Có điều 4 năm trước bị tai nạn nên mất một bên mắt. Tuy nhiên hình như cậu ấy đã thay mắt rồi.

Sam lên tiếng, Howl khá ngạc nhiên. Lúc này Mandy mới chịu phát biểu, nhưng vẫn nằm dài ra bàn mà đánh máy.

- Fantasy có 2 thành viên mới là Maria Anderson, 23 tuổi, hiện đang là người mẫu nổi tiếng bên Mĩ. Ngoại hình ưa nhìn, đẹp hơn cả Snow-san. Hiện chưa biết làm gì trong gia đình đó cả. Thứ hai là Leo Anderson, 15 tuổi, xem ra hẳn ta lấy họ của Maria. Hiện đang nắm giữ tập đoàn mẹ của Fantasy và thu tóm các bang phái trên thế giới. Xem ra tên này là thành viên chủ lực ngang tầm với Snow-san. Alex cậu hợp với hẳn đấy.

Mandy quay sang Alex ngồi bên cạnh, tay không ngừng đánh máy. Howl lắc đầu mỉm cười.

- Không đâu Mandy, Alex hợp với Lizz hơn. Đều thuộc dạng người chán đời không quan tâm việc gì khác.

- Ai đấu với Cana đây Howl-san? Cậu ta là thành viên có quyền lực tối sao sau Boss đó.

Mandy hỏi thì tất cả cùng ngược nhìn Killer và cùng quay ra lắc đầu chán nản.

- Rồi. Thế còn Sun?

- Em lo cậu ta và Maria luôn đi Mandy-chan. Anh lo nhóc Leo. Còn lại Snow thì...

- Có bọn tớ.

Cả Sam và Violet đều cười toe toét. Vốn dĩ Howl thích xử Snow nhưng nhường cho hai cô em vì vụ Big Big Funny rồi. Alex nhìn mọi người.

- Em muốn Snow....không hứng thú với Lizz.

- Đây Alex, Snow là của tụi này.

Sam và Violet cùng lúc hét lên. Alex nhìn hai bà chị lăm điều đó.

- Đừng lo, em không đấu đá với Snow. Em chỉ muốn đến gặp và nói chuyện với Snow thôi. Ai trong nhà mình đảm bảo việc hiểu Snow?

- Rồi, cứ làm gì em thích đi. Vậy ăn thôi.

Howl nói rồi mọi người bắt đầu ăn uống. Killer vẫn không nói bất kì câu nào từ đầu tới cuối. Sở dĩ Noah làm vậy vì việc ưa thích của cái gia tộc Noah này chính là chơi đùa với Fantasy và họ chưa bao giờ thua.

Trong khi đó tại bang Death, hẳn cùng hai người thân cận là Len và Lin ngồi bàn chuyện.

- Tớ có nghe Lizz-thành viên của Fantasy nói Angel tấn công cả hai anh em bọn này và cô ta. Rồi còn cả Noah nữa.

- Noah sao? Chúng là ai? Là cái gì?

Lin thắc mắc, hẳn trầm tư suy nghĩ.

- Có lẽ bọn chúng giống Fantasy. Nhưng chúng ta có thể chắc chắn Fantasy lúc này sẽ bận rộn để đối phó với Noah. Trong thời gian đó ta sẽ lo việc tìm cách đối phó với cả hai.

- Ủ.

Và họ suy nghĩ cho kế hoạch sắp tới. Bữa tối hôm đó, nhà Fantasy im lặng lạ thường so với mọi ngày.

- Ngài Squad có lẽ chúng ta thay đổi sách lược. Death với Angel quảng qua một bên, đối phó với Noah trước.

- Snow...tiểu thư và Tăng Nhật Minh thì sao?

Ông Squad hỏi thì nó yên lặng, nó đặt dao đĩa xuống rồi lau mồm sau đó nhìn ông Squad đang đứng bên cạnh Cana.

- Tôi sẽ bắt đầu ngay vì vậy ngày mai sẽ không đi cùng mọi người. Nhóm trưởng hầu số 5 sẽ theo tôi.

Nói rồi nó lại ngồi chơi game. Mọi người đành im lặng vì không suy rời được quyết định của nó đâu. Đêm nay là một đêm dài, nó vừa chơi game vừa bước về căn phòng cuối hành lang tầng một. Đứng chần chờ một lúc, nó không biết có nên mở cửa hay không.

- Tiểu thư...đến giờ rồi.

Trưởng hầu 5 (thuộc nhóm 5 gọi vậy cho dễ) lên tiếng, nó quay ngoắt lại cùng nhóm số 5 này rời khỏi biệt thự u ám trong đêm mà không phá giấc các thành viên khác và mọi người.

- Đến biệt thự hoa hướng dương đi.

- Vâng.

Họ đến biệt thự hoa hướng dương nơi Tăng Nhật Minh đang nghỉ dưỡng mà hiện tại Sam với Violet lại không có ở đó.

Nó ngồi ghế sau, chân gác lên ghế phía trước và chơi game nhưng đã đeo headphone để nói chuyện trước đó. Trưởng hầu 5 và nhóm hầu gái đang trong bộ đồ bó sát màu đen, tóc buộc cao tiến vào biệt thự.

- Đã khóa mục tiêu.

- Đừng giết chết nếu không có gì xảy ra.

Nó dần mất vào máy chơi game nhẹ nhàng lên tiếng ra lệnh. Trưởng hầu cùng hầu gái xông vào biệt thự và Tăng Nhật Minh đang nằm trên sofa được lũ người hầu mất sa cho.

- Hết đường rồi lão già.

Trưởng hầu rút lời thì mấy đứa con gái bị bắn chết. Họ cùng chìa họng súng về phía Tăng Nhật Minh nhưng ông ta ngồi dậy.

- Đứa con cưng của ta sai các người đến sao?

- Chết đi.

Họ đã bắn nhưng ông ta đưa tay lên đỡ và đạn bị bật lại. Ông ta đắc ý thì trưởng hầu 5 nhếch miệng cười.

- Cá cắn câu.

Và rồi cô ta đổi chế độ. Súng bắn ra là đầu đạn giống đầu mũi tên cắm vào tay ông ta. Ngay sau đó là hàng loạt đạn giống vậy ghim vào người ông ta.

- Kết thúc rồi.

Rút lời một viên đạn tẩm thuốc gây mê có tác dụng khiến ông ta ngất lịm. Khi ông ta tỉnh dậy thấy bên tay máy của mình bị thanh sắt đâm xuyên qua ghim vào tường. Chân bị xích với còng sắt nam châm. Ông ta thấy nó đang ngồi trên mặt bàn đối diện ngay đó, khoanh chân và chơi game. Trưởng hầu 5 đứng bên cạnh nó và hai gái thì đứng hai hàng ngay sau. Họ trở về trang phục lolita hầu gái màu đen bình thường từ lúc trước.

- Đứa con gái ngu xuẩn.

- Người ngu là ông không phải tôi. Tham vọng về một thành phố không tưởng, trả thù trong sự ngu ngốc không biết điểm dừng.

Nói rồi nó ấn nút pause cất máy chơi game vào túi áo khoác đen quay ra nhìn ông ta. Nó phi một bức ảnh ghim vào tường ngay bên cạnh ông ta (siêu quá). Tăng Nhật Minh quay sang xem và rồi ông ta nhú mồm.

- Con bé đó có quen không?

Nó lạnh lùng hỏi thì ông ta quay ra nhìn nó vẫn nhú mồm không hiểu.

- Ý người là sao?

- Nó là con gái ruột của ông. Nhưng...nó không biết đến sự tồn tại của ông. Nó căm thù ông và muốn giết ông y như tôi.

- Ngu ngốc....

Ông ta nhìn nó và khẽ nhếch miệng cười. Đến phút cuối có lẽ ông ta nghĩ mình sẽ làm một điều có ích cho đứa con gái đáng thương của mình. Và đó là gì? Nó giúp ích gì cho nó chứ?

38. Chương 36

- Người đứng sau mọi chuyện...người đứng đầu của Noah.....là.....

Câu cuối cùng quá nhỏ mà không ai nghe được và ông ta chết dần. Nó nghe được qua cử động mấp máy môi mà căng mắt ngạc nhiên hoảng hốt. Tim nhân tạo của ông ta ngừng đập, các hầu gái nhìn nó thấy hoảng sợ vì cái biểu hiện của chủ nhân mình.

- Tiểu thư...???

- Các người về trước đi. Ta ở lại về sau.

- Vâng.

Trường hầu cùng hầu gái ra về. Lúc này nó tiến tới chỗ xác của ba mình, trước đó nó đã tiêm thuốc độc vào tim nhân tạo đó của ông ta nên ông ta mới chết từ từ như vậy. Nó ngược lên nhìn ba mình.

- Xin lỗi...con xin lỗi ba ơi. Con xin lỗi vì đã hiểu lầm ba ơi. Xin hãy tha lỗi cho con.

Nó ôm lấy phần eo ông ta vì lúc này là vừa tầm với nó. (chuyện gì thế này khi tự dưng đang thù nhau nay nó lại khóc thảm thiết thế???) Nó khóc rất nhiều và ở ngoài một nhóm người đang đứng nhìn nó. Bỗng nó lùi lại, tay ôm lấy con mắt phải đang rỉ máu và đau nhức kia.

- Mắt mình...chẳng lẽ.....????

Nó ngạc nhiên và nhanh chóng đứng dậy. Nó cố gắng rút thanh sắt ra, cởi còng và kéo xác ba mình tới chiếc xe gần đó. Nó tự mình lái xe đến biển nơi trước đây từng gắn liền với thành phố nhân tạo Aurora. Nó đã tự tay thả ba mình xuống dưới đó.

- Hãy yên nghỉ nhé ba. Con hứa sẽ đến tìm ba sớm hơn nữa. Lần này con không bỏ ba lại nữa đâu. (ý nó là cái vụ thành phố nhân tạo sập hồi trước nó bỏ ba nó lại đấy :3) Hãy đợi con.

Nói rồi nó quay lưng và lấy máy chơi game ra. Nó ấn nút thay vì game mà nó hay chơi thì lại giống một máy tính mini hơn.

- Bắt đầu rồi sao? Big Big Funny à? Tôi không có hứng nữa rồi. Bây giờ ưu tiên hàng đầu là nó. Xin lỗi nhé Sam, Violet vì tôi bỏ cuộc.

Nó nói câu đầy hàm ý mà ai kia đã nghe thấy rồi. Bỗng nó rút điện thoại ra gọi cho ai đó. Nó đứng dựa lưng vào xe.

- Boss...là Snow.

- Có chuyện gì với con sao?

- Tôi bỏ Big Big Funny. Thay vào đó tôi chấp nhận thỏa thuận lúc trước. Tôi sẽ làm.

- Haha...đúng vậy. Con đã có lựa chọn đúng đắn.

Boss cười lớn, nó khẽ nhếch miệng cười và tiếp tục chơi game.

- Gửi thêm game mới đi. Cái máy này cần nghỉ ngơi. À mà hôm nay họ đi học rồi.

- Ta sẽ gửi phát nhanh cho con. Nhưng Snow này, con có thể gọi ta là ba như chúng không?

Boss giọng buồn buồn và có vẻ rất hy vọng nói. Nó thở dài và bỗng nhoẻn miệng cười một nụ cười thật hiếm kể từ sau 4 năm đó.

- Ba...xem con làm việc nhé. Bái bai ba, hẹn gặp ba sau.

Nó tắt máy ngay, nhìn điện thoại nó mỉm cười rồi vào xe phóng đi mất. Đầu dây bên kia có vẻ Boss đang rất hạnh phúc.

- Con bé chịu gọi ba rồi sao?

- Đúng vậy.

Boss gật đầu và mỉm cười. Trong khi đó, nó vừa đi thì chiếc xe khác xuất hiện.

- Ai ya...Snow không chơi Big Big Funny nữa rồi.

- Chán quá đi.

Sam và Violet chán nản nói. Alex nhìn về hướng chiếc xe của nó.

- Snow sẽ là của em...

- Này nhóc, vợ anh đừng có tham mà cướp.

Howl véo má Alex và khẽ nhếch miệng cười nham hiểm. Alex xoa cái má của mình và lườm Howl.

- Em không cướp, chỉ mượn chút thôi. Em đã nói có vài chuyện cần nói.
- Rồi rồi. Nhớ nhóc làm vợ anh khóc là toi đời đấy.
- Biết rồi.

Alex biết chứ sao Howl cứ phải nhắc, có phải đứa không biết phải trái đâu. Và họ cũng đến học viện X ở thành phố X này. Đây là học viện xuyên cấp dành cho các thiên tài. Hiện cũng có vài thành viên mới gia nhập vào. Liệu cuộc chạm chán cùng bước tiếp theo của những con người đáng sợ này là gì đây? Ai là Kami God mà lại khiến cho nó trở nên như vậy đồng thời lại làm tình cảm ba con nó trở nên tốt đẹp hơn bao giờ hết?

39. Chương 36

- Người đứng sau mọi chuyện...người đứng đầu của Noah.....là.....

Câu cuối cùng quá nhỏ mà không ai nghe được và ông ta chết dần. Nó nghe được qua cử động mấp máy môi mà căng mắt ngạc nhiên hoảng hốt. Tim nhân tạo của ông ta ngừng đập, các hầu gái nhìn nó thấy hoảng sợ vì cái biểu hiện của chủ nhân mình.

- Tiểu thư...????
- Các người về trước đi. Ta ở lại về sau.
- Vâng.

Trưởng hầu cùng hầu gái ra về. Lúc này nó tiến tới chỗ xác của ba mình, trước đó nó đã tiêm thuốc độc vào tim nhân tạo đó của ông ta nên ông ta mới chết từ từ như vậy. Nó ngược lên nhìn ba mình.

- Xin lỗi...con xin lỗi ba ơi. Con xin lỗi vì đã hiểu lầm ba ơi. Xin hãy tha lỗi cho con.

Nó ôm lấy phần eo ông ta vì lúc này là vừa tầm với nó. (chuyện gì thế này khi tự dưng đang thù nhau nay nó lại khóc thảm thiết thế????) Nó khóc rất nhiều và ở ngoài một nhóm người đang đứng nhìn nó. Bỗng nó lùi lại, tay ôm lấy con mắt phải đang rỉ máu và đau nhức kia.

- Mắt mình...chẳng lẽ.....????

Nó ngạc nhiên và nhanh chóng đứng dậy. Nó cố gắng rút thanh sắt ra, cởi còng và kéo xác ba mình tới chiếc xe gần đó. Nó tự mình lái xe đến biển nơi trước đây từng gắn liền với thành phố nhân tạo Aurora . Nó đã tự tay thả ba mình xuống dưới đó.

- Hãy yên nghỉ nhé ba. Con hứa sẽ đến tìm ba sớm hơn nữa. Lần này con không bỏ ba lại nữa đâu. (ý nó là cái vụ thành phố nhân tạo sắp hồi trước nó bỏ ba nó lại đấy :3) Hãy đợi con.

Nói rồi nó quay lưng và lấy máy chơi game ra. Nó ấn nút thay vì game mà nó hay chơi thì lại giống một máy tính mini hơn.

- Bắt đầu rồi sao? Big Big Funny à? Tôi không có hứng nữa rồi. Bây giờ ưu tiên hàng đầu là nó. Xin lỗi nhé Sam, Violet vì tôi bỏ cuộc.

Nó nói câu đầy hàm ý mà ai kia đã nghe thấy rồi. Bỗng nó rút điện thoại ra gọi cho ai đó. Nó đứng dựa lưng vào xe.

- Boss...là Snow.
- Có chuyện gì với con sao?
- Tôi bỏ Big Big Funny. Thay vào đó tôi chấp nhận thỏa thuận lúc trước. Tôi sẽ làm.
- Haha...đúng vậy. Con đã có lựa chọn đúng đắn.

Boss cười lớn, nó khẽ nhếch miệng cười và tiếp tục chơi game.

- Gửi thêm game mới đi. Cái máy này cần nghỉ ngơi. À mà hôm nay họ đi học rồi.

- Ta sẽ gửi phát nhanh cho con. Nhưng Snow này, con có thể gọi ta là ba như chúng không?

Boss giọng buồn buồn và có vẻ rất hy vọng nói. Nó thở dài và bồng nheo miệng cười một nụ cười thật hiếm kể từ sau 4 năm đó.

- Ba...xem con làm việc nhé. Bái bai ba, hẹn gặp ba sau.

Nó tắt máy ngay, nhìn điện thoại nó mỉm cười rồi vào xe phóng đi mất. Đầu dây bên kia có vẻ Boss đang rất hạnh phúc.

- Con bé chịu gọi ba rồi sao?

- Đúng vậy.

Boss gật đầu và mỉm cười. Trong khi đó, nó vừa đi thì chiếc xe khác xuất hiện.

- Ai ya...Snow không chơi Big Big Funny nữa rồi.

- Chán quá đi.

Sam và Violet chán nản nói. Alex nhìn về hướng chiếc xe của nó.

- Snow sẽ là của em...

- Này nhóc, vợ anh đừng có tham mà cướp.

Howl véo má Alex và khẽ nhếch miệng cười nham hiểm. Alex xoa cái má của mình và lườm Howl.

- Em không cướp, chỉ mượn chút thôi. Em đã nói có vài chuyện cần nói.

- Rồi rồi. Nhớ nhóc làm vợ anh khóc là toi đời đấy.

- Biết rồi.

Alex biết chứ sao Howl cứ phải nhắc, có phải đùa không biết phải trái đâu. Và họ cũng đến học viện X ở thành phố X này. Đây là học viện xuyên cấp dành cho các thiên tài. Hiện cũng có vài thành viên mới gia nhập vào. Liệu cuộc chạm chán cùng bước tiếp theo của những con người đáng sợ này là gì đây? Ai là Kami God mà lại khiến cho nó trở nên như vậy đồng thời lại làm tình cảm ba con nó trở nên tốt đẹp hơn bao giờ hết?

40. Chương 38

Tại lớp của nhóm nhà Fantasy tham gia học. Cana, Lizz và Leo đang ngồi trong lớp và mỗi người một việc. Leo ngồi xem xét thông tin các bang và cả của tập đoàn. Lizz thì chán nản tay chống cằm. Cana vừa ngồi mút kẹo vừa xem phim hoạt hình bằng Ipad. Nhìn ba đứa này rảnh kinh, chẳng có gì là đang đề phòng nhà Noah cả. (à, tại vì mấy đứa này học một lớp riêng, và sẽ chung lớp với nhà Noah vì nó đã sắp xếp vậy ^^)

Vừa lúc đó cánh cửa mở ra, nó bước vào lớp và tiến tới chỗ ngồi ngay bên dưới Cana (bọn này ngồi bàn đơn nhé)

- Có chuyện gì vậy?

Leo hỏi thì nó bực mình im lặng không nói gì. Thấy vậy Leo đành quay lên không hỏi nữa. Lizz than vãn.

- Cái bọn dạy học chúng nó đâu hết rồi? Tính để chờ đến bao giờ?

- Bọn Noah còn chưa đến mà Lizz, cậu chịu khó đợi đi.

Cana quay sang nhìn Lizz mỉm cười. Vừa lúc đó cánh cửa mở lần nữa và nhà Noah bước vào. Thấy họ Cana cắn vỡ nát cái kẹo trong miệng, đôi mắt ánh lên tia nhìn đáng sợ. Lizz có liếc qua nhưng rồi lại gục

mặt xuống bàn chẳng bận tâm nữa. Nó không thèm nhìn mà mắt đang chăm chú nhìn điện thoại. Leo thì thôi khỏi nói, cậu ta chẳng thèm để ý ấy chứ.

- Yo, lâu không gặp nhà Fantasy.

Sam lên tiếng đầu tiên, Cana quay hẳn người sang nhìn 4 người nhà Noah kia.

- Có gặp bao giờ đâu mà lâu không gặp hả Sam, Violet?

- Hơ hơ...

Sam và Violet mỉm cười thích thú. Họ bước về chỗ ngồi của mình, sơ đồ như sau.

Cana - Lizz - Leo

Snow - Sam - Violet

Alex - Mandy

Ngay lúc đó bà cô bước vào lớp.

- Các em đã đông đủ rồi nhỉ? Vậy chúng ta bắt đầu tiết học.

Bà cô mỉm cười và rồi cả căn phòng tối om, trên bảng là cả một màn hình lớn với sự mô phỏng trong không gian 3 chiều. Họ đang học về một lí thuyết xa xôi nào đó mà người thường khó mà hiểu. Mà thực ra trong phòng học này cũng chỉ có 2 người hiểu đó là nó và Mandy vì cả hai đều theo học những ngành phức tạp này để phục vụ gia đình.

- Các em hiểu rồi chứ? Vậy tiết sau cô sẽ sang bài mới.

Nói rồi bà cô rời khỏi lớp. Lúc này Cana quay lại nhìn nó.

- Snow đi kiểm gì ăn với em đi?

- Cana, cậu không thấy Snow đang chơi game à?

Lizz quay sang hỏi thì Cana mặt xụ xuống. Nó đã để ý đến và rồi cũng đã ấn nút pause quyết định đi xuống canteen ăn trưa cùng với Cana. Khi nó và Cana đi thì Lizz và Leo cũng đi cùng luôn. Và tất nhiên nhà Noah cũng đâu thể bỏ qua vụ này.

Tại canteen, khi thấy hai nhóm bước xuống này thì ít nhiều có người biết chúng nó là nhà Fantasy nhưng nhà Noah thì chúng hoàn toàn không biết. Chúng nghĩ nhà Noah đi cùng nhà Fantasy vì thấy người sang bắt quàng làm họ. (chưa chắc :v) Có đứa đưa chân ra ngang đường Mandy khi thấy cô bé kì quặc có cặp chiếc ô vào nách và tay đang cầm máy tính mini làm gì đó mắt chăm, chú không để ý. Và Mandy đã ngã trống vó ra đó, chiếc máy tính mini bị lấn lóc nhưng không bị làm sao cả, chiếc máy văng tận đến chỗ chân của nó và nó để ý mọi thứ trong máy rồi nhanh chóng lấy chân gấp lại và đi về phía bàn cùng tụi kia. Thấy Mandy ngã thì mấy người trong canteen này cười hả hê sung sướng. Nhà Fantasy chẳng tham gia mà chú tâm vào việc ăn trưa của mình.

Alex vẫn đứng nguyên một chỗ nhìn, Sam và Violet nắm chặt tay, những đường gân xanh nổi lên, khuôn mặt đang cúi xuống nhìn Mandy mà tối sầm lại. Còn cô bé Mandy đang lồm cồm bò dậy và với lấy chiếc ô nhưng bị một bàn chân đi giày cao gót không biết là vô tình hay cố ý nữa dẫm lên. Cana vì ngồi đối diện nên nhìn thấy, cô bé nở nụ cười, tay chống má hơi nghiêng đầu.

- Ô, có kịch hay để xem.

Và lần này thì đúng là chúng động nhằm người rồi. Bàn tay Mandy rỉ máy ở chỗ bị dẫm vào đó, cô bé định cầm chiếc ô nhưng tay bị đau và chiếc ô rơi xuống. Đôi mắt của Mandy bắt đầu ngấn nước vì cô nhóc không cầm nổi ô của mình. Một thằng con trai tiến đến chỗ của cô gái vừa dẫm vào tay Mandy cầm ô lên và cười khanh khách.

- Cái thứ rẻ rách gì thế này?

- Bọn này mắc cười quá.

- Hai em về phe bọn anh đi. Ở cùng hai đứa nhóc đó làm gì? Có nhan sắc mà để phí quá.

Những tiếng nói khác cứ vang lên mà không nhận ra tử thần đang hiện hữu trước mặt. Mandy đã nắm chặt tay lại, nước mắt cô bé không ngừng rơi.

- Con nhà quê, cầm cái rẻ rách của.....

Hắn chưa kịp rút lời thì ngay lập tức một thanh sắt ở chiếc ghế cạnh đó bị bẻ gãy và đâm thẳng vào mồm hắn xuyên qua não. Mọi người trợn tròn mắt hét toáng lên khi thấy cảnh man rợ này. Tên đó ngã xuống đất ngay cạnh chỗ Mandy. Mọi người nhìn vào thủ phạm không ai khác chính là Alex. Sam và Violet đã không ra tay dù có giận nhưng họ cảm nhận được sát khí của Alex đang tỏa ra bao trùm cả căn phòng. Ngồi nhìn từ xa Lizz ngạc nhiên vô cùng, đôi đồng tử của cô mở to ra (lần bộc lộ cảm xúc ngạc nhiên thật sự từ trước tới giờ) Cana nở nụ cười tươi rói như ngày nào.

-Ồ, vui đây.

- Cana, tắt nụ cười.

Leo ngồi bên cạnh nhắc nhở thì Cana gật đầu rồi khuôn mặt tắt ngấm nụ cười. Riêng nó vì ngồi đối diện với ba đứa kia và quay lưng lại với họ nên không thấy gì cả và cũng chẳng bận tâm. Nó chỉ đang chú tâm vào máy chơi game và cốc trà sữa của mình. Bọn trong canteen định chạy nhưng Sam và Violet đã nhanh chân hơn đóng hết các cửa lại. Alex vẫn không hề bị dính máu của tên kia, cậu ta từ từ tiến tới chỗ của Mandy đang ngồi khóc. Alex ngồi xổm xuống và nhìn Mandy sau đó vén mái tóc cửa hơi lò xo xoa rồi lau đi những giọt nước mắt cho cô bé. Những cử chỉ của một thằng nhóc dịu dàng vô cùng khác hẳn vẻ đáng sợ ban nãy nhưng vẫn không tài nào dập tắt được nỗi sợ hãi của mọi người đặc biệt là người con gái ăn mặc sexy bên cạnh kia.

- Không sao chứ?

Alex hỏi thì Mandy lắc đầu, cô bé nắm lấy tay Alex và đứng dậy. Alex đã cúi xuống lấy cái ô của Mandy và đưa cho cô bé. Mandy vẫn còn đau nhưng đã cầm được ô, cô bé nhìn quanh tìm máy tính mini và khi xác định được nhanh chóng chạy đến chỗ cạnh nó để lấy. Trong tích tắc đôi đồng tử của cô bé đã giãn ra hơn so với bình thường rồi Mandy nhìn Alex và hai cô chị đứng cạnh cửa kia rồi ra ám hiệu không sao. Alex tiến lại gần cô gái kia, cậu nhóc đưa tay rút thanh sắt từ mồm tên kia ra. Người con gái đó sợ hãi lùi lại.

- Xin...xin tha.....

- Cầm mồm...lúc người dẫm lên tay con bé thì người có nghĩ đến hậu quả, có nghĩ đến người người làm bị thương là ai không hả?

Ánh mắt đáng sợ của Alex làm cô ta sợ hãi ngồi sụp xuống đó. Alex nhìn đôi chân kia và rồi cậu đã đâm một phát vào chân cô ta làm cô ta hét lên đau đớn. Mọi người sợ hãi khúm lúm với nhau.

- Hãy nhớ đây....bọn ta là NOAH-ĐỨA CON MÀ CHÚA ĐÃ CHỌN.

Alex hét lên và mọi người hoảng hốt. Nói xong thì Alex còn đưa tay lấy khẩu súng bạc gần giống với Cana nhưng hoa văn khác. Cậu ta đã bắn một phát trúng trán cô ta khiến cô chết ngay lập tức. (Alex của chúng ta xem ra ác dữ) Ngay lúc đó Violet và Sam trả lại cửa cho họ chạy đi rồi cả hai cùng Alex tiến tới cái bàn mà Mandy đã chọn. Cả canteen rộng lớn cũng chỉ còn lại có hai cái bàn ngay cạnh nhau là có người ngồi ăn đó là nhà Fantasy và nhà Noah. Đúng là gia tộc Noah ra tay còn kinh khủng hơn nhà Fantasy rất nhiều vì vậy họ mới có tên là Tử Thần chẳng?

41. Chương 39

Trong bữa trưa sắc mùi ám khí này mà những con người đó vẫn có thể nuốt trôi thức ăn một cách ngon miệng. Leo quay sang chỗ nó đang ngồi.

- Snow...Death đã hành động.

- Vậy à?

Nó đặt cốc trà sữa xuống và mắt vẫn dán vào máy chơi game chứ không nhìn họ. Chiếc miệng nhỏ xinh kia mấp máy vài chữ đủ để những người ngồi trong phòng nghe được.

- Giết hết...

- Ok. Lizz, Cana đi cùng?

Leo nhướn mày hỏi thì Cana gật đầu thích thú miệng nhoẻn cười.

- Ok, tớ cũng muốn gặp lại anh chàng Death đó? Nó không phiền chứ Snow?

Cana quay sang nó châm chọc thì nó lắc đầu rồi cô bé lại quay qua Lizz.

- Còn cậu thì sao hả?

- Tớ ở lại với Snow.

- Rồi, vậy gặp nhau ở nhà tối nay.

Nói rồi Cana kéo Leo rời khỏi đây luôn. Còn lại nó và Lizz đang ngồi ăn trưa tiếp. Bên nhà Noah thì vẫn vậy, họ ăn uống bình thường, cái nét mặt thản nhiên như kiểu chuyện vừa xảy ra chẳng liên quan tới họ. Riêng có Mandy là đang nằm dài trên bàn và đánh máy không để ý đến mọi người.

- Mandy, liên lạc với Kill và Howl đến Death đi, chúng ta có bạn.

Sam mỉm cười và cố ý nói to làm cho Lizz đặt dao đĩa xuống 'keng' một cái. Họ đã chú ý đến cái biểu hiện của Lizz nhưng khi cô định đứng dậy thì bị nó ngăn lại. Ánh mắt đáng sợ của nó nhìn Lizz.

- Kêu Maria và Sun qua giúp.

- Vâng.

Lizz lấy điện thoại ra gọi cho Maria và Sun qua Death giúp hai đứa kia. Xem ra Death phát này mở hội rồi.

- Sáng nay cậu làm gì mà trưởng hầu về trước vậy?

Lizz hỏi thì nó đã tắt máy chơi game, lúc này nó mới ngồi ăn trưa.

- Chút chuyện thôi.

- Cậu đã khóc, tớ thấy lúc vào lớp mắt cậu đỏ hoe.

Lizz vẫn giọng đều đều nói, nó mỉm cười rồi uống trà sữa.

- Cậu vẫn luôn là người tinh tế và nhạy bén. Tuy nhiên cậu nên học cách thể hiện cảm xúc của mình vì chúng ta là con người chứ không phải cỗ máy.

Nó mỉm cười đầy ẩn ý, Lizz đã đặt dao đĩa xuống, cô lau mồm rồi nhìn nó. Ánh mắt hai người giao nhau trong một khoảnh khắc như kiểu không thân thiện cho lắm vì đứng ở hai phía của hai quan điểm khác nhau.

- Đừng lo cho tớ mà lo cho cậu trước đi. Cana có vẻ đã để ý đến Death. Cậu cũng đã từng yêu hấn một thời mà.

- Chỉ là 'đã từng' mà cũng chưa chắc là 'đã yêu'. Trên lí thuyết hấn ta yêu tớ và chính tớ làm hấn yêu mình chứ bản thân thì chưa từng. Cái ngày mà tớ hiểu ra mọi chuyện cũng là lúc trái tim nó hết biết yêu thương rồi. Leo cũng đã hỏi về vấn đề này vì vậy...

Nó mỉm cười nói rồi với cái bánh chỗ Cana lúc nãy bóc ra ăn. Lizz tay chống cằm, nét mặt có vẻ rất bình thản nhưng thoáng qua nếu nhanh có thể thấy một nụ cười mỉm.

- Cậu với hấn ta có hẹn hò vài lần rồi mà.

- Cậu theo rồi sao Lizz?

- Ừm, vì Cana giữ cái nguyên tắc không can thiệp đó nên tớ đã đi theo cậu vì tớ nghĩ Sun sẽ không bao giờ can thiệp vào. Tuy nhiên vụ thành phố đó sụp xuống cậu đã ngăn cản tất cả nên không kịp cứu.

- Ồ.

Nó thoáng ngạc nhiên, hai đứa này nói chuyện rất chi bình thản như kiểu coi bốn người nhà Noah bên kia giống không khí vậy. Rồi nó ngược lên nhìn Lizz.

- Khoan nói về việc đó...Lizz cậu có muốn được giải thoát không? Tớ sẽ giúp cậu, Sun, Maria và Leo thoát khỏi cuộc sống này. Hãy sống như một người bình thường

- Snow...cậu đang nói cái gì vậy? Cana thì sao? Cậu bỏ sót Cana vậy sao?

Lizz ngạc nhiên khi lần đầu tiên nó mở lòng nói chuyện nhiều mà lại nói mấy vấn đề đầu đầu. Nó đã ngừng ăn và nhìn thẳng vào Lizz.

- Cana sao? Đã quá muộn với Cana rồi.

- Snow....Đừng nói lung tung nữa. Chúng ta là thành viên nhà Fantasy vì vậy.....

Lizz đã ngừng lại khi thấy ánh mắt có chút buồn bã và thất vọng của nó. Nó biết Lizz nhìn mình nên đã nở một nụ cười hiểm hoi.

- Lizz, hãy cứ học cách thể hiện cảm xúc giống mọi người và Cana. Còn việc muốn giải thoát đó thì hãy quên đi. Tớ không nghĩ chúng ta sẽ thoát được nhưng phần nào đó tớ vẫn hi vọng. Và trên hết cậu biết về Kami God chứ?

- Người đứng đầu gia tộc Noah đồng thời là mục tiêu chúng ta phải tiêu diệt. Nghe nói có thể là người ngoại tộc.

- Ừm, tuy nhiên Kami God lần này lại là người mà chúng ta sẽ khó đánh bại. Tớ không chắc nhưng tớ sẽ lãnh chịu hậu quả thay ọi người vì vậy Kami God sẽ do tớ xử lí.

Nó mỉm cười tất cả những người ngồi đây đều chung ý nghĩ rằng nó đã biết Kami God hiện tại là ai nhưng nó còn biết người vừa nên ngôi là ai. Điều này đã làm nó trở nên căm tức và nó đã thay đổi toàn bộ kế hoạch của mình. Nó sẽ giết Kami God vừa lên ngôi và Kami God vừa từ chức bằng mọi giá.

- Ai một ghê gồm.

Sam vươn vai, Violet túm lấy cô bé và xoa bóp cho. Họ đang đứng bên ngoài canteen thì một nhân viên chuyển phát tiến tới chỗ nó.

- Cô là Snow Fantasy?

- Đúng vậy.

- Mời cô kí vào đây.

Nó kí vào tờ giấy và người đó đưa cho nó một hộp nhỏ.

- Gì vậy Snow?

- Máy chơi game ba gửi cho. Tớ có hỏi sáng nay. Xem ra ba có hứng thú chiều tớ ghê.

Nó nói dẫn làm cho Lizz ngạc nhiên thay. Alex quay qua Sam và Violet.

- Hai người đến chỗ Death đi.

- Muốn đuổi bọn này để chơi một mình hả?

- Sam...Violet.....

Nghe tiếng gọi cả hai cô gái quay ra và rồi nó đáp ối người một cái máy chơi game. Miệng nó nở nụ cười tươi rói thật sự.

- Coi như quà xin lỗi nhé, không chơi được game lớn thì chơi game nhỏ vậy.
- Rồi rồi, cậu còn nợ tụi này một bữa nữa nhé.
- Ok.

Nó mỉm cười và hai cô gái đã rời khỏi.

- Snow tớ nghĩ mình cũng nên đi.
- Ờ.

Nó chấp thuận để Lizz đi vì muốn ở một mình cùng hai người bạn nhỏ. Lúc này chỉ còn nó, Alex và Mandy. Rồi sẽ có chuyện gì đây.

- Đến quán nào đó ngồi đi.

Nó lên tiếng và họ cùng lên chiếc lambor đen của nó rồi đến một quán trà nào đó ngồi nói chuyện vì giờ cũng hết tiết học rồi. Cuộc gặp mặt của ba con người siêu đẳng và hai trong số đó chính là bộ não của mỗi gia đình. Liệu cuộc gặp lâu ngày này sẽ có gì thú vị chẳng?

42. Chương 40 ~ Số Đặc Biệt

Số đặc biệt

~Lịch sử của Noah và Fantasy

~Tại một quán cà phê, nó cùng hai thành viên nhỏ tuổi nhất của Noah tiến lên phía tầng hai nơi có những cái bàn và các vách ngăn được bài trí giống của Nhật. Nó ngồi đối diện với hai người này và biết hai đứa uống gì nó gọi phục vụ luôn.

- Cho tôi ba cốc trà đen và ba cái bánh kem hương dâu.
- Vâng, xin quý khách đợi một chút.

Cô phục vụ nhìn thấy cả ba đứa thì phải nói đón tim luôn, khuôn mặt ai lấy đều thuộc dạng thiên thần nhưng sao lại lạnh lùng như một tảng băng vậy? Cô nhanh chóng đi vào chuẩn bị những thứ nó đã gọi. Trong suốt thời gian đợi nó và hai đứa nhóc kia chẳng nói với nhau câu gì, chỉ nghe thấy tiếng ‘lạch.cạch’ do Mandy đánh máy, Alex ngồi nhìn nó chăm chăm còn nó tay chống cằm nhìn quang cảnh bên ngoài. Một lúc sau cô phục vụ mang đến và nhẹ nhàng đặt lên bàn, cô ta cố nở nụ cười tươi rồi điều luyện ngày thường.

- Chúc quý khách ngon miệng.
- Cảm ơn.

Nó cất giọng nhẹ nhàng, cô ta cúi đầu rồi nhanh chóng rời khỏi đây. Khi chắc chắn không còn ai nó mới nhìn hai đứa nhóc kia.

- Trước khi tôi trả lời câu hỏi của hai nhóc đặt ra thì hãy kể cho tôi nghe về truyền thuyết gia tộc Noah lẫn Fantasy. Được chứ Mandy?

Nó mỉm cười nhìn cô bé Mandy đang đánh máy kia. Alex ngồi uống cốc trà đen, ăn bánh và không quan tâm tới vấn đề lịch sử này nọ của hai gia tộc lớn nhất nhì. Mandy dẹp cái máy qua một bên, cô bé cất giọng nói êm nhẹ của mình.

- Truyền thuyết về con tàu Noah đã quá quen thuộc với loài người nên không có gì phải nhắc đến nó nữa. Vì vậy vào thẳng vấn đề chính luôn, hàng thập kỉ cổ đại trước khi truyền thuyết về người sói vẫn còn tồn tại, một nhóm người theo Chúa và tôn thờ người một cách tuyệt đối sợ người sói sẽ ảnh hưởng tới chúa và sẽ lật đổ người. Chính vì vậy mà họ đã nghiên cứu và đột biến gen để tiêu diệt hoàn toàn tận gốc rễ của người sói. Sau đó họ tự nhận mình là Noah - những đứa con của Chúa. Noah lớn mạnh theo thời gian nhưng cái

gì chóng lộn thì cũng chóng lộn, có vẻ là quy luật của tự nhiên. Noah đã bị tiêu diệt từ trong chính nội bộ do tranh giành quyền lực giữa thuần gốc và con lai lẫn ngoại tộc. Có thể nói Noah đã bị xóa sổ chỉ sau một đêm và người duy nhất sống sót đó chính là một cặp anh em họ và một đứa trẻ chính tộc. Hai anh em họ kia đã kết hôn và sinh con để giữ vững dòng máu thuần nhưng chính đứa trẻ kia khi trưởng thành lại kết hôn với người ngoại tộc. Vì chính bản thân họ lo sợ lịch sử sẽ lặp lại mà họ đã giết kẻ ngoại tộc kia và giết cả đứa con mà người con gái kia vừa sinh ra. Tuy nhiên lúc đó nhà Fantasy đã ra đời bởi người chồng của người con gái đó. Ông ta đã ỉa chết để có thể trốn thoát khỏi gia tộc Noah. Không cứu được con, vợ thì bị giam cầm nên ông ta tập hợp những con người không nơi nương tựa để dạy dỗ và trả thù nhà Noah cứu vợ mình. Cuộc chiến kéo dài nhiều năm nhưng Noah luôn thắng. Và rồi khi người cháu của Noah lên thừa kế, người đó đã chấm dứt cuộc chiến vô nghĩa này và đưa Noah biến mất khỏi thế giới khiến không một ai biết về Noah mãi mãi. Nhà Fantasy mất đi đối thủ, họ quay ra vươn lên đứng đầu thế giới về mọi mặt như chị đã biết rồi đó.

- Vậy Noah đã đi đâu? Người phụ nữ bị giam cầm đó ra sao? Và cả vì sao lại là....Fantasy?

Nó thắc mắc và hỏi dồn nhưng khi đến đoạn cuối nó hỏi một cách ngắt quãng vì người phụ nữ vừa xuất hiện phía sau Mandy và Alex kia. Bà ta mặc một bộ váy phương tây màu đen, mái tóc nâu đỏ được cặp lên hợp với bộ trang phục và khuôn mặt. Nhìn bà ta phải nói rất đẹp. Bà ta xoa đầu Mandy và Alex rồi ngồi xuống chính giữa hai đứa trẻ này nhìn thẳng vào nó.

- Sao bà....???? Khốn-khiếp....

Nó nắm chặt tay, gằn lên từng chữ. Đôi mắt nó hằn lên những tia nhìn căm giận vô cùng.

- Để ta cho con câu trả lời Snow yêu quý à. Noah đã lui về rút khỏi thế giới nhưng gia tộc đã được thay đổi tất cả mọi mặt. Người thừa kế đó đã thay đổi toàn bộ lại từ đầu, ai mạnh nhất, ai giỏi nhất sẽ là người thừa kế và trở thành Chúa của Noah. Tất cả chuyện này liên quan tới người đàn bà bị giam cầm đó. Bà ta đã khuyên nhủ và dạy cho người cháu của mình biết nhiều điều hơn là sự độc đoán của gia tộc. Nhưng cuối cùng bà ta không được thả và phải chết trong chính căn phòng của mình mãi mãi không được giải thoát. Còn cái tên Fantasy không phải do nhóm người đó đặt tên mà do nhà Noah đã gọi vậy. Noah muốn ám chỉ rằng nhóm người đó không nên ảo tưởng việc đánh bại Noah. Chính bản thân Noah đã chứng tỏ mình rất mạnh vì từ trước giờ chưa hề có ngoại tộc trở thành Kami God. Vì vậy con cũng chính là người mang dòng máu của Noah đó con gái. Con luôn nói Noah độc ác nhưng nhìn con mà xem, giết cả chính ba ruột lẫn em gái song sinh của mình. Vậy ai là kẻ ác hơn đây?

Người phụ nữ đó-mẹ nó nhướn mày. Bà ta đang quan sát biểu hiện của nó. Nó nhìn thẳng vào bà ta như kiểu kẻ thù.

- Bà có biết trước khi chết con bé nói gì không? Con bé đã cầu xin tôi tha thứ và đừng giết bà. Lúc đó tôi đã chẳng hiểu con bé nói gì cả cho đến khi giết ba. Tôi đã ngạc nhiên khi giết ba dễ dàng như vậy nên tôi đoán con bé đã tìm ba sau đó và được nghe ba kể lại, con bé đã cầu xin ba bảo vệ tôi. Đúng là ngu ngốc hết chỗ nói. Nhưng...tôi đã thắc mắc rằng tại sao ba đã biết mà vẫn muốn giết tôi trên ngọn đồi đó?

Câu hỏi của nó làm bà ta bật cười thành tiếng. Alex đã không nói gì tiếp tục nhâm nhi tách trà. Mandy quay lại với cái máy tính, trong khoảnh khắc cô bé đã thờ dài mà không ai nhìn ra.

- Thật ngây thơ...Con nghĩ Tăng Nhật Minh giết con sao?

- Vậy...chẳng lẽ....????

Nó ngạc nhiên nói không lên lời, mẹ nó mỉm cười tà mị. Bà ta nói rõ hết tất cả cho nó biết, một lần và mãi mãi luôn.

- Phải. Ông ta đã định bắn chết ta khi ta đang đứng ngay sau con. Nhưng con đã vấp ngã và kết quả viên đạn ghim vào mắt trái của con. Cả ở dưới căn hầm đó, ông ta định bắn vỡ cái cột trụ đó còn con thì luôn cản trở ông ta. Ta rất ngạc nhiên khi con biết ta là Kami God mà ta nghĩ con nên nhận ra nó sớm hơn nữa chứ?

- Vì học viện Noah đó chính là sự tượng trưng cho gia tộc các người sao? Và lần đó thành viên của Noah đều ở đó hết. Nhưng tôi muốn biết tại sao bà cho Sam và Violet cứu ông ấy?

- Vì làm vậy mới thành kịch chứ con gái yêu.

Bà ta nở nụ cười, nó nắm chặt tay, đường gân xanh nổi lên. Do nó để tay ở dưới nên họ không thấy được biểu hiện này. Bà ta bỗng sức nhớ ra một chuyện quan trọng.

- À ta quên không hỏi. Chỉ vì trả thù mà con gia nhập Fantasy sao con gái?

- Là vì Boss...

- Hả? Ta cứ nghĩ con ghét hẳn ta lắm chứ?

Bà ta đưa tay xoa cằm suy nghĩ. Nó nhìn bà ta bằng ánh mắt không thân thiện, đầu đó họ có thể nghe thấy tiếng nước rơi. Trái tim nó đang rộn lên một nỗi sợ hãi chưa từng, nó lại rỉ máu lần nữa. Con mắt trái kia đang nhức lên vì đau.

- Tôi đã sợ...tôi sợ nên mới không dám.....

—to be continued—

43. Chương 41

Tại trụ sở của Death.

- Ô, đông vui quá nhỉ? Cả Fantasy và Noah cùng nhau đến đây!!!!

Hắn mỉm cười, đứng bên cạnh là Len và Lin. Khác với Demon thì Death đặt trụ sở tại quán bar lớn trong thành phố. Howl nở nụ cười tà mị thường ngày, hôm nay hắn ta mặc có cái áo sơ mi trắng không vest như thường ngày.

- Vui mà...

- Tôi tưởng các người ngán tử thần chứ?

- Chúng ta đều là tử thần cả thôi. Chỉ có mấy người bạn đồng hành kia là không phải.

Howl mỉm cười chỉ về phía nhà Fantasy. Leo lạnh lùng lên tiếng.

- Death bị chia ra rồi. Angel lấy đi phân nửa, còn lại của Fantasy.

- Vậy sao?

Hắn cười nhạt và rồi hàng loạt tên đàn em của hắn xông ra. Họ chưa kịp động tay chân thì Lizz đã xông lên rồi. “Ý cậu là sao hả Snow? Cậu nói về Cana vậy là sao? Tổ thực sự.” Lizz đã nhảy lên, cô chống tay vào mặt bàn và xoay một cái đá bay mấy tên đó. Lizz dùng cái dĩa trên bàn như lần trước làm vũ khí, cô đã chỉ bằng vài đường cơ bản đã giết hết tất cả. Lizz đã xông đến và đâm sượt qua bụng Lin mà không ai thấy, họ tưởng đâm trúng bụng của Lin. Rồi Lizz quay sang Len, tưởng chừng cậu bị cô đâm vào cánh tay nhưng...

- Hãy giả chết...

Và ngay lúc đó cả Lin và Len đều ngã xuống còn người Lizz thì toàn máu là máu.

- Tổ biết họ là mục tiêu của cậu nhưng cũng không nên...

Cana mỉm cười với tuyệt chiêu thường thấy, ai lấy cũng đều có suy nghĩ chung “Lizz lạ quá?” Họ định nói tiếp nhưng điện thoại của Howl vang lên một bài hát nghe có vẻ khá hùng hồn, cậu ta bắt máy.

- Mandy hả?.....Ồ, anh về ngay.

“Nó dám...” Killer nhìn Lizz lạnh lùng. Howl quay sang hắn và nhà Fantasy.

- Này, đến nhà hàng Trung Quốc thôi, có lệnh triệu tập cả nhà Fantasy và Noah.

- Cana...???

Sun quay ra nhìn thì Cana cũng vừa nghe điện thoại xong. Cô bé gật đầu. Vậy là cả nhóm nhà Fantasy, Noah cùng hân rời khỏi đây để lại những cái xác và anh em nhà họ Lưu ở lại. Về phía bốn người kia.

- Đến nhà hàng Trung Quốc thôi. Đã đến lúc hai gia tộc gặp mặt rồi.

- Chờ chút, tôi muốn đi vệ sinh.

Nó nói rồi đi vệ sinh và Mandy đã đi theo nó. Một lúc sau cả hai bình thường đi ra và họ cùng nhau đến nhà hàng Trung Quốc mà lần đó nhà Noah đã gặp mặt. Trước khi lên xe Mandy lắc nhẹ đầu lúc đó mẹ nó mới yên tâm cùng ba đưa đến nhà hàng.

Tại nhà hàng, vẫn cái bàn tròn nhưng không gian rộng lớn hơn rất nhiều. Cánh cửa mở ra, hai nhà Fantasy và Noah bước vào. Họ nhìn căn phòng: Boss và mẹ Cana ngồi cạnh mẹ nó ở đầu đối diện bên kia. Vòng qua 1/4 bàn tròn bên trái là nó ngồi yên lặng mới đáng ngạc nhiên. Vòng xuống đối diện với ba bậc tiền bối và ngay cạnh họ là Alex ngồi xem đồng hồ và Mandy vẫn vậy, nằm dài ra bàn và đánh máy suốt. Các thành viên khác nhanh chóng về chỗ ngồi, hân được Howl ôm vai dẫn tới chỗ ngay cạnh Kami God. Và tất nhiên họ ngồi theo thứ bậc.

- Vậy cuộc gặp mặt này là sao?

Sun hỏi, cậu cũng ngạc nhiên khi Kami God là mẹ nó ở đây. Bà ta đứng lên.

- Ta là Kami God tiền nhiệm trước đó. Tuy nhiên ta đã lui về và cả gia tộc đã lựa chọn được Kami God đời tiếp theo. Nhưng trước đó ta muốn nói Lâm thiếu gia đây chính thức sẽ là tân viên mới của gia tộc.

- Sao???

Mọi người khá ngạc nhiên trừ nhà Noah vì họ đã biết ngay từ đầu. Nhà Fantasy quan sát mọi thứ hiện giờ tại vì họ đang ở thế bất lợi. "Snow...sao cậu không nói gì?"

- Chạm mặt hân không sao chứ Snow?

Leo hỏi nhưng Snow không nói gì. Maria thì khẽ mỉm cười.

- Vậy ai là Kami God tiếp theo?

- Nóng lòng quá đó cô bé. Nào...giờ thì chào đón Kami God tiếp theo đi...phải không Cana???

- Cái gì?

Lúc này thì mọi người thực sự ngạc nhiên. Nhà Fantasy đã không dấu nổi biểu cảm đó ngoại trừ nó và Boss. Nhà Noah thì mỉm cười. Mandy đã thở dài và nhìn ra ngoài kia.

- Vốn dĩ tớ đã mang trong mình một phần dòng máu của Noah nhờ mẹ mà. Ngay từ đầu Fantasy đã trở thành Noah rồi vì ba chính là một thành viên của Noah phải không ba?

- Ba cũng....

Khuôn mặt Cana nở nụ cười ác quỷ, họ thì sững sờ và không còn nhận ra cô em dễ thương ngày nào lần người ba mà họ kính trọng nữa. Lizz đã hiểu ra được mọi chuyện trước đó. "Thì ra ý cậu là vậy."

- Sao vậy? Ngạc nhiên nói không lên lời sao?

Câu nói của Cana làm họ chú ý đến nó. Bỗng nó lên tiếng bất ngờ.

- Không.....không nói vì đã biết hết mọi chuyện.

- Giọng này...

Sun ngồi ngay cạnh nó và cầm cái máy chơi game nó đang cầm trên tay. Trên máy có cái loa và giọng nói phát ra từ đó. Họ ngạc nhiên nhìn nó nhưng cái loa từ máy lại phát ra tiếng.

- Đừng có động vào thể thân của tôi. Này, cô hết nhiệm vụ rồi giờ thì rời khỏi đây đi.

- Vâng...vâng.

Nói rồi Snow giả rời khỏi phòng. Họ không ngờ nó dùng thể thân. Mẹ nó nhìn Mandy nhưng cô bé không nói gì.

Truyện đang được up trực tiếp tại [kenhtruyen ~ kenhtruyen /forum/44-1569-1#82783](http://kenhtruyen.com/forum/44-1569-1#82783)

44. Chương 42

- Bây giờ trò chơi mới chính thức bắt đầu đúng không Sam, Violet? Các cậu còn nhớ quy luật khi ai đó từ bỏ game không lí do chứ?

- Người đó phải chết.

Sam và Violet đồng thanh. Họ nghe thấy tiếng nó cười từ cái máy chơi game đó.

- Phải rồi, tôi sắp nhận cái án tử hình nhưng đồng thời game sẽ tái sử dụng lại....Đến lúc đó chính các người đã trở thành một phần của game mới. Trước đó, các người đã nhầm một việc rồi, ngay từ đầu chúng ta đã bỏ qua một thứ quan trọng đó là....Ồ ồ...

Nó đang nói bỗng dừng lại làm họ ngạc nhiên. Mandy ôm cái máy tính mini của mình cùng cái ô ra phía cửa rồi đứng đó nhìn làm họ ngạc nhiên. Họ mở hẳn rèm ra và thấy được nó đang đứng ở tòa nhà cao tầng đối diện, nó đang nhìn về phía họ. Từ máy chơi game là bao nhiêu tiếng 'huỳnh huých' từ bước chân dồn dập của nhiều người.

- Thôi chết, mức án đến sớm hơn tôi tưởng tượng. Vậy hẹn gặp hai cậu ở đầu hành trình mới. À mà khoan, ba nè máy game mới ba gửi cho con chán phèo. Con sẽ lấy lại nó. Giờ thì bái bai mọi người nhé.

Và cái máy chơi game bị ngắt nguồn tự động. Có lẽ nó đã căn cho hết bin đúng giờ. Boss bỗng nở nụ cười mà không ai để ý tới. "Con luôn thích thú với game mà, ta chỉ giúp con một chút thôi con gái." Họ nhìn lên phía tòa nhà đối diện và nó đang đứng trên lan can quay đầu với họ nhìn về hướng cửa của sân thượng tòa nhà đó. Ngay sau đó nó tự động ngã xuống, một loạt người chạy đứng nhìn ở lan can chỗ nó ngã xuống. Họ thấy một tàu lượn xuất hiện và nó lại bay lượn trên bầu trời như kiểu lúc nó ở thành phố nhân tạo Aurora. Nhưng lúc đó hàng loạt tàu lượn kiểu đó đã từ chiếc máy bay lao xuống để bắt nó. Một cuộc chiến trên không diễn ra, nhóm người đang rượt đuổi nó còn nó thì vườn chơi với họ.

- Sam...đừng mà.....Cậu định phá luật sao?

Violet đã khóc, cô bé van lài cô bạn thân đồng thời là chị em họ chưa từng tách rời kia. Mọi người chú ý đến hai cô gái đứng ở phía trên ngay cạnh Mandy.

- Violet....

Sam gạt tay Violet ra, giọng nói của cô đã khác.

- Với tớ Noah rất rất quan trọng và tớ yêu quý mọi người nhưng.....

Sam quay lại nhìn mọi người, nước mắt cô đã lăn dài trên má. Violet đã ngơ ngàng và đôi tay buông thõng xuống kiểu không quan tâm tới mọi chuyện nữa. Sam tiếp tục lên tiếng.

-Snow còn quan trọng hơn nhiều. Snow không còn thì Big Big Funny chẳng còn baats kì ý nghĩa gì cả. Suốt cuộc đời tớ đã luôn chạy theo bóng hình ấy chỉ để một lần chiến thắng. Violet....Snow thực sự rất.....rất quan trọng.....vì....

Sam đã nhảy khỏi cái tầng 20 ở nhà hàng Trung Quốc này. Mọi người ngạc nhiên chưa kịp phản ứng nhưng Violet đã dang tay ra ngăn họ lại, cô lên tiếng.

- Mandy tính tọa độ điểm đến rồi đưa mọi người tới chỗ đó...

Nói rồi Violet cũng nhảy xuống và cùng những người kia đánh nhau trên không.

Tại vùng đất trống ngoại ô thành phố, khi Sam vừa đáp xuống, cô ngạc nhiên nhìn nó bây giờ.

- Con....con ác mộng.....

Sam mấp máy vài từ và ngồi khụy xuống đó. Violet tới ngay sau đó và cô không giữ nổi bình tĩnh giống Sam. Trong khoảnh khắc đó sáu mắt giao nhau không khí thì như ngưng lại với họ, cái quá khứ ấy lại bắt đầu diện về trước mắt.

/.../

- Sao vậy Sam???

- Cậu biết sao không Violet? Từ ngày đó tới giờ tớ đã luôn theo đuổi một hình bóng. Và tớ muốn vượt qua người đó, tớ đã rất kính trọng người đó...

- Hả? Sam cậu đang yêu thầm ai đó hả?

Violet thoáng ngạc nhiên và huých nhẹ vào vai Sam, cô nở nụ cười ma ranh. [Lúc này cả hai cô gái đều là những đứa nhóc tí] Sam quay ra phản bác ngay.

- Không phải. Người đó là nữ giới mà.

- Vậy cậu bị...

- Khùng à.

Sam cốc nhẹ vào đầu Violet, cô bé lại ngồi tay chống cằm, cái mặt thì trông nản hết mức nhìn ra bên ngoài.

- Tớ đã tham gia Big Big Funny cùng với người đó. Tớ muốn thắng trò chơi này.

- Tớ tham gia cùng nhé?

- Ừ...

/.../

Và nước mắt của Violet đã rơi ngay tại thời điểm này. Cô ôm Sam vào lòng mình, ôm thật chặt như sợ mất đi vậy. Còn Sam thì như chết lặng.

/.../

- Con nhóc chết tiệt.

- Á...

Tiếng hét của một cô bé tóc vàng vang lên nhưng cô bé không cảm thấy mình bị đánh sau đó. Khi mở mắt ra cô bé thấy một cô gái tầm hơn mình hai tuổi với mái tóc màu nâu đỏ rất đẹp.

- Đây nhóc con...

- Sao chị lại cứu em vậy?

Sam-cô bé tóc vàng đó, nhìn cô gái vừa cứu mình không ai khác chính là nó. Nó nhìn Sam và ngồi xổm xuống cho dễ tầm nói chuyện với Sam.

- Cứu người cũng cần lí do sao?

- Cái gì chẳng có lí do của nó.

Sam bấu môi phản bác. Nó cốc nhẹ vào đầu Sam và nở nụ cười nhạt, sau đó thì rá chiều suy nghĩ sâu xa.

- Xem nào...Ồ thì tại nhóc cản trở trò chơi của ta. Ta định giết nhóc nhưng tự dưng bọn này xông vào cản đường vậy là giết luôn.

- Lí do củ chuối.

Sam nhìn nó với khuôn mặt không biết tả sao nữa. Nó thì chẳng bận tâm, cứu người lại gặp phải rắc rối không đáng có này. Khi thấy nó định đi thì Sam túm lấy chân nó và ôm chặt.

- Vậy....cho em tham trò chơi đó của chị đi. Em đang chán lắm, lúc nào cũng ở một mình.

- Nhóc thực sự muốn chơi sao?

- Ừm.

Sam gật đầu chắc lịch rồi buông nó ra. Nó quay lại nhìn cô bé, tay xoa cằm suy nghĩ.

- Vậy đoán thử trò chơi tên gì đi. Đoán trúng cho chơi, gợi ý nhé nó trái ngược với tâm trạng của nhóc hiện tại.

- Vui vẻ sao?

Sam thắc mắc, nó mỉm cười vỗ bộp phát vai Sam làm cho cô bé mặt nhăn nhó.

- Đúng vậy. Nó tên là Big Big Funny, Nói thế nào nhỉ? Luật chơi không thể để ai biết được nên.....Chúng ta sẽ cùng xem rồi hủy nó nhé?

- Nếu cho bạn chơi chung thì sao? Và nếu em thắng sẽ được gì?

- Rủ bạn chơi cùng cũng được. Còn về phần thưởng thì nói sao đây nhỉ? Thực sự chưa bao giờ ta nghĩ đến phần thưởng.

Nó lại suy nghĩ rồi bỗng chốc quay qua Sam.

- Nhóc cứ xem đi để ta suy nghĩ phần thưởng.

- Ừm.

....

—to be continued—

45. Chương 43

...Sam ngồi xem quy tắc, cô bé cứ mỉm cười rồi gật gật mà chẳng biết có hiểu thật không. Ngay sau khi Sam đọc xong thì nó cùng cô bé đốt toàn bộ luật chơi đi.

- Nhớ hết rồi chứ?

- Rồi...Nhưng mà đồng thời em cũng nghĩ ra phần thưởng rồi.

- Là gì?

Nó hỏi thì Sam mỉm cười toe toét, nó nghi hoặc không biết con nhóc trước mặt mình muốn gì.

- Nếu em thắng hãy đưa em đi ăn kem...

- Ăn kem????

- Phải, ăn kem và ngắm tuyết. Được chứ?

Sam mỉm cười, nó nhếch miệng cười rồi quay lưng bỏ đi.

- Được rồi, quyết định vậy đi nhưng nhóc kì cục quá. Cái gì mà ăn kem vào thời điểm lạnh toát đó chứ?

- Hứa với em đi...làm ơn.

- Rồi rồi, đi đây.

Và nó biến mất, một lời hứa đã được thiết lập. Big Big Funny được bắt đầu như vậy

/.../

Khi họ đến nơi chỉ thấy xác những người muốn giết nó vì nó phạm quy trong trò chơi thêm món quà Boss gửi cho nó nữa. Nó thì đã mất tâm không một dấu vết. Họ thấy Violet đang khóc và ôm chặt lấy Sam. Còn Sam đang mở to mắt nhìn những thứ trước mặt mình, dường như nỗi ám ảnh về nó vẫn còn đâu đây.

- Đã có chuyện gì vậy?

Hắn mở lời đầu tiên, tuy không quay lại nhưng Violet giọng đều đều lên tiếng.

- Sam đã giết bọn họ. Cậu ấy vi phạm luật do Snow đặt ra. Còn Snow biến mất rồi. Con đã không thể can lại, con xin lỗi Kami God.

- Không sao...Hai đứa làm tốt lắm, về thôi.

Mẹ nó lên tiếng và họ cùng nhau trở về nhà-biệt thự của nhà Fantasy. Sau khi thay đồ cho Sam và để hai cô bé nghỉ ngơi họ đến thư phòng để nói chuyện,

- Violet đã biểu hiện rất lạ. Con bé đang nói dối.

Mẹ nó nhìn họ lên tiếng đầu tiên. Sun, Lizz, Maria và Leo đứng dậy. Sun thay mặt ba người kia lên tiếng.

- Nhà Fantasy vì ba và Cana mà bị hủy hoại rồi. Bọn này xin lỗi nhà Noah nhé....Vì bọn này không thể trở thành Noah.

- Sun...Maria...Lizz.....LEO.....

Cana hét lên nhưng cả bốn vẫn rời khỏi phòng. Boss nhìn cô con cưng của mình.

- Kệ chúng đi Cana....

- Vâng.

Cana gật đầu. Tại cửa lớn, quản gia Squad và các trưởng hầu cùng các hầu gái đang đứng thành hàng.

- Thiếu gia...tiểu thư.....Mọi người định rời khỏi đây sao?

- Mọi người ở lại hãy cẩn thận. Nhà Fantasy đã không còn rồi. Death, Angel, Demon cũng đã theo đó mà chấm dứt. Kỉ nguyên của Noah đã đến.

Sun nhắc nhở rồi cả bốn người rời khỏi. Lizz ngồi phía sau với Maria và suy ngẫm. “Cậu đã sớm biết sao còn để yên hả Snow? Rốt cuộc cậu muốn cái gì? Không trả thù chỉ là một phần, tớ muốn biết mục đích thực sự sau đó của cậu...”

- Lizz đừng quá bận tâm. Mọi chuyện sẽ ổn thôi.

- Mong là ổn.

Và chiếc BMW đen rời khỏi biệt thự u ám. Trong phòng, Mandy đã đứng dậy, kì lạ là trong nhà cô bé lại che ô. Mandy quay lưng với mọi người và cái ô che được hết nửa trên của cô bé.

- Big Big Funny không phải là một trò chơi.

- Con bảo sao Mandy?

Mẹ nó ngạc nhiên, Mandy lại tiếp tục nói.

- Nó là một sự chết chóc tàn nhẫn nhất. Người thua cuộc chính là người chết trước. Một niềm vui lớn sao? Đơn thuần chỉ là giải thoát con người khỏi cuộc sống khốn khổ hiện tại mà thôi. Đó cũng chính là lí do Snow không nghĩ tới phần thưởng vì người chết không thực hiện được mong ước của kẻ đang sống.

- Sao lại.....

Cana cũng đã rất ngạc nhiên, mọi người chú ý đến Mandy. Cô bé hơi quay người, họ chỉ thấy cái miệng xinh xinh của cô bé mấp máy.

- Khối kim loại mà mẹ tìm thấy dưới biển là do những mảnh thiên thạch rơi xuống Trái Đất từ rất lâu làm phần nổi bị lung lay rồi tách ra. Mẹ đã sai khi để Snow nắm giữ con chip điều khiển khối kim loại khổng lồ đó. Hiện tại sẽ ổn vì Snow chưa hoàn toàn đồng hóa với nó nhưng chị ta sẽ bỏ đi để làm điều đó. Hãy chờ đợi và chứng kiến cơn phẫn nộ của Tuyết. Chúa sẽ một lần nữa gột rửa thế giới này.....Con tàu của Noah không thể bảo vệ gia tộc nữa rồi.

Mandy đưa tay vặn nắm cửa nhưng bị bàn tay của Howl giữ lại.

- Nói rõ hơn đi em gái...

- Thông tin chỉ nhiều đó vì Snow không nói thêm. Em đã thỏa thuận trao đổi thông tin lúc Snow đi vệ sinh. À mà quên, mục tiêu đầu tiên khi Snow trở về là Kami God sau đó là Boss rồi đến cả gia tộc Noah này. Sam và Violet có lẽ sớm biết kết cục và họ đã thấy con quỷ trong Snow thức giấc. Có thể nó sẽ trở thành nỗi ám ảnh lớn nhưng họ phải tự mình vượt qua. Vậy con xin phép...

Nói rồi Mandy rời khỏi phòng. Cana nhú mày.

- Snow trở thành Chúa sao? Điều đó là không bao giờ.

Nói rồi Cana cũng bỏ đi, Killer cũng rời khỏi đây và trở về nhà vì cuộc chơi này quá nhàm chán có gì để cậu chơi cả.

46. Chương 44

Mandy xải bước đến phòng của Sam và Violet đang nghỉ ngơi.

- Chị đang làm gì vậy Snow? Chị cũng là Noah mà, con người đâu thể trở thành Chúa?

- Đúng vậy, con người không thể trở thành Chúa Mandy à. Đó là lý do tôi trừng phạt họ vì tự nhận mình là Chúa.

Nó xuất hiện ngay phía sau Mandy làm cô bé ngạc nhiên quay phắt lại và rơi cả ô xuống sàn nhà. Cô bé sợ hãi, tại sao nó còn ở đây và nó đang công ai đó mặc áo choàng đen phía sau. Nó không bị phát hiện hay sao?

- Là...là.....????

- Phải, là đứa em song sinh tội nghiệp của tôi. Tạm thời tôi sẽ đi 4 năm nên nhóc chăm sóc tốt cho Sam và Violet.

- Chị sẽ làm gì?

- Thay Chúa trừng phạt Noah.

Nói rồi nó đi đến tủ sách trong phòng và bẻ một cuốn sách ra. Ngay lập tức tủ sách tách làm đôi thu về hai bên. Nó công Tuệ đi vào trong đó, bàn tay Tuệ đột nhiên hở ra và buông thõng. Mandy đã để ý đến và đôi đồng tử dần ra.

- Cô ta....cô ta đã chết?

Mandy suyt nữa thì hét lên nhưng Violet đủ tỉnh táo để dậy và bịt mồm cô em họ lại. Một tay cô ra hiệu nhỏ tiếng đừng nói gì cả.

- Snow đang kìm nén con ác thú trong người vì vậy đừng để nó thức giấc khi vừa tỉnh dậy. Tổ nói đúng chứ Sam?

- Ờ.

Sam mở mắt, cô nhìn lên trần nhà rồi lại nhìn ra bên ngoài cửa sổ một màu đen u ám. Cuộc chơi mà cô mong muốn ngay từ đầu đã không phải vậy. Đây là cái kết hay sự mở đầu?

- Tất cả chúng ta đều đã sai. Chúng ta đều quên mất lí do mình đối đầu với nhau...
- Cùng về nhà thôi.
- Ừ.

-
- Đó là lí do mà Sam không muốn để con bé Snow chết.
 - Vì chết rồi không còn ai để chơi tiếp Big Big Funny.

Ba vị trưởng bối là mẹ nó, mẹ Cana và Boss đang trong thư phòng nói chuyện với nhau. Ngoài phòng ăn những người còn lại đang được nhóm hầu phục vụ. Howl nhìn Cana chăm chọc.

- Sao vậy Kami God? Hối hận?
- Câm miệng lại đi Howl-san...
- Nổi giận sẽ làm gương mặt kia xuất đi đó Kami God.

Vẫn nụ cười chăm chọc đó, tay chống cằm Howl nhìn Cana.

- Tôi-nói.....là.....câm-miệng-lại...

Cana gằn lên từng chữ, quân gia Squad đưa cho cô một bức thư có dấu hình bông tuyết.

- Tiểu thư Snow gửi cho người.
- Bao giờ?
- Vừa xong.
- Cái gì?

Mọi người ngạc nhiên, quân gia Squad không nói gì. Chuyện gia đình họ quá rắc rối ông nghĩ mình không nên can thiệp. Alex nhìn quân gia Squad.

- Vậy Snow đang ở đâu?
- Tiểu thư vừa rời khỏi đây luôn rồi.
- Chết tiệt...

Nói rồi Cana mở thư xem là gì. Đọc thư làm gương mặt cô không biết phải nói sao nữa.

“Cana thân mến, chuyện giữa hai chúng ta sẽ không bao giờ chấm dứt cho đến khi một trong hai phải chết hoặc đại loại là vậy. Tôi nghĩ sẽ nói cho nhóc sự thật rằng chúng ta là chị em cùng cha khác mẹ còn tin hay không hãy hỏi mẹ của nhóc. Có phải bản thân chúng ta đã làm đúng mọi chuyện hay không? Chúa thực sự tồn tại? Nói cứng vậy với Mandy thôi chứ tôi chưa bao giờ tin vào Chúa. Còn nhóc có tin hay không? Chắc là có nhỉ? Bốn năm nữa hãy gặp lại nhau và kết thúc mọi chuyện. Nếu tôi phải chết thì tôi muốn chết dưới bàn tay của nhóc...Hãy cho tôi xem con ác quỷ trong người nhóc nó kinh khủng đến thế nào mà Leo bảo tôi kinh hơn. Theo phong cách Nhật của nhóc nhé Sayonara Cana-chan.”

- Quân gia Squad...đốt dùm tôi bức thư này.

Cana nói rồi đứng dậy, cô bé trở về phòng và họ đã không thấy được cais biểu hiện của Cana hiện tại. Nụ cười ác quỷ đang hiện hữu trên gương mặt thiên thần kia.

- Vậy thì cùng chơi nào Neesan....

...

Quân gia Squad định đốt bức thư nhưng Howl ngăn lại, cậu ta đọc nó và nở một nụ cười thích thú trên môi. Howl đưa thư cho Killer và Alex với hân hạnh. Sau đó họ đốt bức thư đi.

- Ý Snow là sao?

- Haha...cái này chỉ hợp cho Mandy. Con bé sẽ hiểu những thứ này hơn ai hết.

- Howl...

Tiếng Mandy vang lên, (vừa nhắc đến bạn í xong :3) họ quay ra thấy cô bé cùng Violet và Sam đang ngồi xem lẫn.

- Vừa nhắc đến em xong.

- Em và Sam với Violet muốn về nhà.

- Vậy sao?

Howl xoa cằm suy nghĩ. Alex nhìn thẳng vào Mandy làm cho cô bé thoáng sợ.

- Em định chạy sao Mandy?

- Alex...em chỉ muốn.....

- Anh về cùng ba đứa.

Killer đột nhiên lên tiếng làm ai cũng ngạc nhiên. Mà Killer can thiệp vào chuyện gì thì Howl sẽ chẳng bận tâm nữa. Hắn càng không có lí do để can thiệp vào.

Trên máy bay trở về nhà, Sam ngồi nhìn ra ngoài ô cửa kính.

- Ổn chứ Sam?

Violet hỏi thì Sam vẫn yên lặng. Killer nhìn ba đứa em họ của mình.

- Snow nói gì?

- Chị ấy muốn tận diệt Noah.

Mandy trả lời, cô bé đang rất lo sợ liệu có thể bảo vệ được mọi người khỏi cơn phần nộ này. Killer ôm Mandy vào lòng, hành động này chẳng giống một con người lạnh lùng chút nào hết.

- Mọi thứ sẽ ổn thôi. Anh hứa đấy.

- Kill...em thực sự thấy sợ lắm. Snow điên thật rồi.

Mandy đã khóc, Violet cũng nắm chặt tay Sam lại. Còn Sam nhìn chăm chăm vào cô em họ, đứa em út nhất của gia tộc.

- Mandy....đừng khóc. Chỉ riêng em...một mình em là Snow sẽ không đụng đến cho dù cậu ấy có biến thành quỷ. Em là trường hợp đặc biệt.

- Nhưng....tại sao?

- Hãy đợi cậu ấy để nhận được câu trả lời.

Nói rồi Sam nhắm mắt lại, ngã người ra ghế để nghỉ ngơi cho chuyến đi thật dài này. Một chuyến đi mệt mỏi đây.

47. Chương 45 - Thành Phố E.n.d

Mèo vốn định tách ra thêm season 3 nữa nhưng tính lại thì bây giờ còn một fic nữa chưa xong (hì hì :v) vì vậy gộp luôn phần này vào season 2 vậy.

Chương mới “Thành Phố E.N.D” và “Hồi Kết”

Đã 4 năm kể từ ngày nó biến mất và để lại bức thư duy nhất cho Cana cùng lời tạm biệt với ba nhóc kia. Họ cũng không hề nghe một chút tin tức gì về nó trong vòng bốn năm này, nó biến mất không để lại dấu vết. Cũng trong bốn năm này, Cana đã lên nắm quyền Kami God và thực sự bây giờ Noah lớn mạnh rất nhiều. Hân và Howl cũng ở bên cạnh giúp đỡ Cana nữa. Boss và mẹ Cana đã có một tháng ngày dài nghỉ ngơi còn mẹ nó cũng đã trở về nhà cùng bốn đứa kia.

Căn biệt thự cổ ở Anh quốc.

- Tiểu thư bữa sáng đã chuẩn bị xong.

Tiếng bà quản gia già vang lên, cô gái tóc vàng đang ngồi chải chuốt mái tóc của mình cho vào nếp rồi đứng dậy. Cô không biểu hiện bất kì một sắc thái nào trên gương mặt. Trên dãy hành lang đến nhà ăn cô chạm mặt một cô gái tóc bạc chạc tuổi.

- Sam...

- Có chuyện gì sao Violet?

- Kill có mua thêm game mới cho cậu đó.

Violet-cô gái tóc bạc mỉm cười lên tiếng. Sam không bận tâm cho lắm. Cả hai đứa cùng nhau đến nhà ăn thì đã thấy mẹ nó cùng Killer và Mandy đang ngồi đó ăn trưa.

- Hai đứa nhanh vào ăn đi.

- Vâng.

Cả hai ngồi vào bàn ăn. Một bữa sáng thật nặng nề bởi không khí căng thẳng trong gia đình. Mandy lên tiếng phá vỡ cái không khí này.

- Cana đã bắt đầu lấn chiếm sang thị trường châu âu rồi. Sắp tới có bữa tiệc nên chị ta gửi thư nhắc mọi người qua đó.

- Con không đi đâu Kami God.

Sam lên tiếng nhưng mẹ nó nhìn cô bé. (thường bọn này vẫn gọi mẹ nó là Kami God vì Sam, Violet và Mandy lẫn Killer đều chưa bao giờ xem Cana là Kami God cả)

- Con phải đi cùng. Đây là cuộc họp mặt gia đình sau 4 năm.

- Cô ta không phải là người thân của bọn con. Bọn con chưa từng xem cô ta là Kami God. Chính người hiểu điều đó rõ hơn ai hết cơ mà.

Sam hét lên và nắm chặt lấy cái đĩa và con dao cắt thịt. Không khí bây giờ càng bị bóp chặt hơn nữa. Lúc này Mandy đã đứng dậy, cô bé đặt dao đĩa xuống ôm cái máy tính mini và ô của mình ngày nào rời khỏi.

- Con xin phép.

Nói rồi Mandy mất dạng luôn, cô bé tiến tới phòng sách của gia đình. Nơi đây có một cánh cửa bí mật thông xuống tầng hầm. Mandy đã nghiên cứu rất kĩ cánh cửa nhưng chưa một lần dám đặt chân xuống tầng hầm đó. Nhưng không biết vì cái gì mà lần này cô bé quyết định đi xuống tầng hầm. Mandy cầm cái đèn bin nhỏ rồi từ từ men theo các bậc thang xuống đến tầng hầm cuối cùng. Trước mắt cô bé là một màn đêm u tối, Mandy lần sờ và đã bật được cái công tắc trông vẻ cổ rồi. Hàng loạt ánh đèn được thắp sáng sau đó. Mandy sững sờ nhìn toàn cảnh căn hầm trước mắt mình. Ngay phía tường đối diện chỗ cô bé đứng là cả một bản thiết kế của thành phố nhân tạo Aurora trước đây. Dường bản thiết kế dán trên tường là cái bản dài ngắn ngang nhiều thứ dính bụi bẩn. Mandy từ từ tiến vào và cô bé nhìn kĩ chúng. Mandy quay sang bên nhìn thì phát hiện một nhà tù sắt ngay ở đây và một bộ xương đã không còn nguyên vẹn, nó bị ăn mòn khá nhiều nhưng vẫn nhận ra được đó là xương người.

- Theo mình nghĩ có thể là xương của phụ nữ.

Mandy phỏng đoán và bỗng một bàn tay chạm vào người cô bé làm cô bé sợ hãi quay lại.

- A...

- Em làm gì mà ở đây?

Sam hỏi thì Mandy thở dài, cô bé chỉ về phía bộ xương. Sam nhìn theo và cũng tò mò là ai mà lại chết ở đây. Mandy tiến đến gần bàn để xem xét.

- Sam em nghĩ đó là xương của người đàn bà bị giam giữ...

- Mandy...

Sam quay lại chỗ cô em thì thấy Mandy đang cắm cái thẻ nhớ nào đó vào máy tính mini của cô bé. Sau đó cả hai ngồi xem dữ liệu trong cái thẻ.

- Nó là thật sao?

Sam hỏi thì Mandy chỉ biết gật đầu mà thôi.

- Thì ra năm đó người đứng đầu lui về là vì họ đã tìm được khối kim loại đó và tập trung tìm hiểu, thiết kế thành phố này. Em nghĩ Kami God cũng đã dựa vào đây để tiếp tục hoàn thành bản thiết kế vì trên bản thiết kế này có một phần mờ hơn bình thường.

- Vậy tại sao xương vẫn còn?

- Em nghĩ là họ đã dùng cách nào đó kéo dài sự sống ỳnh. Mà chính họ đã đột biến còn gì?

- Này Mandy, em có nghĩ họ đã.....

Sam bỗng dừng hỏi, nét mặt có vẻ hi vọng suy đoán của chính mình là sai. Mandy gật đầu rồi cả hai rời khỏi đây. Cánh cửa đóng sầm lại, một sự thật thú vị mà có nên nói nó thú vị hay không đây đã được phát hiện.

- Đã 4 năm rồi...

- Cũng sắp đến lúc gặp lại Snow...

- Cậu ấy không biết có sống tốt và thay đổi gì không.

- Em nghĩ chị ấy sẽ ổn thôi. Nhưng cái em lo là Tăng Nhật Tuệ.

- Ủ. Rồi mọi chuyện sẽ ổn chứ?

Họ lo sợ rất nhiều. Cuộc gặp gỡ tiếp theo sẽ đưa họ đi đến đâu đây?

- Tóc chúng ta đều rất đẹp.

Một người con gái tóc nâu đỏ xoăn gọn sóng dài mượt mà đang ngồi trên ghế gỗ. Cô gái đó đang ngồi bên cạnh một cô gái khác y hệt và chải tóc cho cô gái y hệt kia.

- Tiểu Tuệ...cũng đã 4 năm rồi. Chúng ta đã nghỉ ngơi 4 năm vậy là đủ. Chúng ta hãy cùng đi đến chặng cuối của Big Big Funny rồi đi tìm ba nhé?

Mặc cho người con gái này độc thoại nói rất nhiều nhưng người con gái y hệt kia không trả lời. Một sự cô đơn lạc lõng ở trong một căn nhà. Cả thành phố nhân tạo đẹp vô cùng đang nằm yên dưới ánh nắng mặt trời hiền hòa chiếu xuống. Đây là E.N.D - thành phố của sự kết thúc.

48. Chương 46

Trên chuyến bay từ London về lại thành phố X, Mandy ngồi dựa đầu vào ghế, cô bé muốn nhắm mắt để ngủ một giấc. Sam và Violet ngồi ghế đầu chơi game, Killer ngồi cuối còn mẹ nó ngồi ghế giữa ngay sau ghế của Mandy. Sau vài tiếng đồng hồ cuối cùng cũng đến được thành phố X.

- Con nghe nói có xe đến đón.

Violet mỉm cười, cả nhà Noah bước ra thì bắt gặp ngay hình ảnh một cậu nhóc 13 tuổi mặc vest đen đang đứng tựa lưng vào chiếc lambor đen bóng loáng và cậu đang xem đồng hồ.

- Alex...

Mandy mỉm cười nói lớn thì cậu nhóc Alex quay ra. Cô bé Mandy chạy đến ôm chầm lấy anh họ mình. Đã 4 năm cả hai đứa không liên lạc cũng như gặp nhau rồi.

- Em nhớ Alex quá.

- Ừm, anh cũng vậy. Nhớ Mandy...

Alex xoa đầu cô em kém mình một tuổi và cả nhà họ nhanh chóng đến biệt thự u ám. Hiện tại thì Cana đang sống ở đó cùng Howl và hắn với một số người hầu còn ở lại phục vụ gia đình. Quản gia Squad cũng đã biến mất không một dấu vết sau khi xin nghỉ việc từ 3 năm trước. Khu biệt thự vẫn vậy, thật u ám với chỉ một sắc hoa đen lạnh lẽo, cô độc, xen lẫn huyền bí.

- Lâu không gặp mọi người, ô Kill anh cũng về à?

Howl mỉm cười và dơ tay chào cả nhà. Cái tính cách đó vẫn vậy không đổi. Hắn thì im lặng không nói gì cả.

- Em về phòng.

Nói rồi Sam đi thẳng về phòng nghỉ, Violet cũng đi theo làm họ ngạc nhiên. Chẳng lẽ cô ghét Cana đến vậy hay sao? Không, nó không đơn giản là ghét Cana hay không. Mandy thấy không khí có vẻ trùng xuống, cô bé lên tiếng.

- Vậy bữa tiệc đó...

- Sẽ bắt đầu vào tối mai.

- Ồ...

Mandy nói rồi tiến về phía căn phòng của Sam. Cana không nói gì, cô đứng dậy và rồi các trưởng hầu đi theo cô.

- Đừng có giận con bé. Sam chỉ là cần thời gian.

Mẹ nó lên tiếng nhưng Cana không quan tâm, cô quay lại nhìn họ, đôi môi đã nhếch lên một đường cong. Nhìn cô thật đáng sợ.

- Không...con không quan tâm thái độ của Sam và Violet hay mọi người. Cái con quan tâm là đã 4 năm, đến lúc gặp lại người chị gái cùng ba khác mẹ rồi. Hồi kết của trò chơi này đã sắp...

Nói rồi Cana đi vào thư phòng, câu nói của cô làm họ chú ý đến lời hứa sau 4 năm gặp lại nhau của nó. Mẹ nó cũng đi nghỉ ngơi, Alex phải đi có việc rồi, Killer cần đi nghỉ nên chỉ còn hắn và Howl ở lại phòng khách.

- Cô vợ nhỏ của tôi thật lấu cá.

Howl mỉm cười nhưng để ý đến hắn thì cậu ta sực nhớ.

- Là cô vợ của chúng ta chứ nhỉ?

- Snow sẽ thay đổi đến mức nào đây. Dường như 4 năm trước cô ấy đã biết trước được tất cả. Vì vậy mới không thể tha thứ.

- Ồ, chắc vậy rồi. Vợ chúng ta quá thông minh mà. Nhưng cái xác của Tăng Nhật Tuệ đã biến mất....

Lời Howl nói cũng là điều hắn đang đau đầu đây. Trong khi đó tại phòng của Sam và Violet.

- Sam...

- Tớ ổn mà Violet.

Sam quay qua cô bạn thân, Violet không nói gì, cô ngả người ra ghế tựa. Vừa lúc đó Mandy bước vào phòng.

- Có lẽ ta nên tự hành động trước thì hơn.

- Vậy có nên đi...

Violet ngồi hẳn dậy hỏi thì Sam quay qua hai người kia.

- Ủ, đi thôi. Không thử sao biết được?

Và họ đã quyết định rời khỏi biệt thự u ám tiến vào con đường bí mật sau kệ sách kia. Đây là con đường mà 4 năm trước nó đã đi qua. Nhưng khi cả 3 đang định đi thì Killer đi vào phòng.

- Kill????

- Anh sẽ đi cùng 3 đứa.

Nói rồi Killer đi cùng cả 3 đứa này. 4 thành viên của Noah đã một lần mạo hiểm để tìm gặp nó sớm hơn dự định. Nhưng nó hiện giờ vẫn thực sự chưa muốn gặp họ vì nó đã lãng quên họ. Nó đang tạm thời lãng quên họ để có thể ở bên cô em gái song sinh của mình. (mèo thực sự không muốn để nó chết nhưng cái kết ẩn định sẵn rồi. Cơ mà nó thật đáng thương, cuối cùng thì người duy nhất chịu thương tổn lại chính là nó)

- Gọi ba tiểu thư và cậu chủ ra đây.

Mẹ nó ra lệnh thì các hầu gái đi gọi 4 thành viên đang vắng mặt trên bàn ăn. Nhưng ngay sau đó họ lại đi ra một mình.

- Dạ thưa phu nhân và Kami God....Các tiểu thư và cậu chủ không có trong phòng.

- Sao?

Họ ngạc nhiên thì ngay lúc đó một cô gái đi vào phòng. Cô ta cầm một bức thư có ấn hình bông tuyết như bức thư của 4 năm trước, rồi đưa cho Cana. Cana mở thư ra và đọc, khuôn mặt cô đang hết sức thích thú. Nụ cười đang nở trên môi Cana, là nụ cười ác quỷ. Mẹ nó cầm bức thư xem là cái gì và bà ta đọc to lên ọi người nghe.

- “Gửi Kami God. Như đã hứa sau 4 năm chúng ta sẽ gặp lại nhau. Đây là giấy mời mọi người đến E.N.D - thành phố của sự kết thúc, thành phố này chính là thành phố nhân tạo thứ hai sau Aurora được chính tay tôi xây dựng cùng một sự giúp đỡ nho nhỏ. Chúng ta sẽ đi đến hồi kết tại E.N.D. Còn nhớ chứ? Tôi không thích sự trậm chễ nên mong Kami God của Noah hãy đến đúng giờ. À hình như mấy người bạn đã viếng thăm tôi sớm hơn dự định. Nhưng tiếc là tôi hiện không tiếp được họ rồi. Hẹn gặp lại.”

- Chuẩn bị máy bay đi, chúng ta sẽ đến ngoại ô thành phố Z.

Cana nói rồi đứng dậy đi chuẩn bị đồ, cô có gọi cho Boss và mẹ mình nhưng họ không bắt máy. Mẹ nó vò nát bức thư trong tay, nét mặt có vẻ đang tức giận.

- Con bé điên thật rồi.

Nói rồi bà ta cũng đứng dậy và rời khỏi. Howl và hẳn với Alex chẳng nói gì ngồi đó thưởng thức nốt bữa tối ngon miệng này.

- Liệu Mandy và Sam với Violet có thể dễ dàng đối mặt với chị ấy?

- Ai biết được. Dù thế nào thì cũng đến thành phố nhân tạo đó xem sao.

- Nhưng Cana biết nó nằm ở ngoại ô thành phố Z thì hơi lạ.

Hắn thắc mắc thì họ cùng ngồi suy nghĩ và cùng đưa ra đáp án duy nhất.

Thành phố E.N.D - một thành phố diễm lệ với đủ loại ánh đèn sáng lung linh. Bên trái thành phố là một lâu đài lớn rất tráng lệ, bên phải đối diện là một khu đồi trống với nhiều loại cây lá kim. Khí hậu ở đây cũng kì cục, bên có ngọn đồi thì luôn là mùa đông lạnh buốt, bên phía lâu đài luôn là mùa xuân rồi sang hè, sang thu nhưng không bao giờ có mùa đông. Toàn bộ thành phố được rào một bức tường cao 3m. Trên bầu

trời là một mái vòm năng lượng trong suốt. (đoạn này mèo atsm chút :v mà chính ra đoạn cuối này toàn fantasy thôi :3)

Tiếng nhạc du dương vang lên khắp cả nửa bên trái thành phố (gọi bên trái bên phải cho dễ phân biệt) và kèm theo đó là tiếng hát của những cô gái hát rong ở quảng trường lớn. Những con người trong thành phố này tuy là người thật nhưng họ giống như bị tẩy não và được lập trình giống robot vậy. Họ luôn chỉ sống, ca hát và không một chút tranh giành đấu đá. Cuộc sống của họ rất êm đềm và thân thiện.

Trong một ngôi nhà nhỏ nằm giữa thị trấn bên trái, một cô gái tóc nâu đang ngồi chải tóc cho cô gái còn lại.

- Đồng hồ đã điểm 12h rồi, hiệp sĩ ơi xin hãy cứu lấy chúng tôi. Cầu xin ngài hãy cứu cả người. Bóng đêm đang lan rộng và rồi tiếng hét, nước mắt cũng như nổi đau. Dừng lại đi, xin hãy dừng lại tất cả, hãy cứu chúng tôi khỏi cuộc sống này...

Tiếng hát của một cô gái hát rong ở quảng trường vang vọng tận vào đây. Bàn tay kia vẫn đều đều chải, nụ cười nở trên môi nhưng sao nước mắt thì cứ lăn dài trên gương mặt.

- Xin hãy tha thứ cho con...hãy tha thứ.....

Bàn tay khẽ khựng lại và người đó khẽ lẩm bẩm rồi cuối cùng lại tiếp tục chải tóc. Đây là công việc mà cô lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần rồi.

49. Chương 47

Tại cửa chính của E.N.D ngày hôm sau, bên trong ngay cạnh là những cây táo già với những chú chim đang chuyền cành.

- Mọi người cũng...

Boss hỏi thì 4 người kia lắc đầu. Sam lên tiếng.

- Bọn tôi tự tìm đến đây.

- Đoán ngay 4 người ở đây mà.

Giọng của Howl vang lên và rồi họ quay lại. Mẹ Cana nhìn cô và mỉm cười. Vậy là họ được mời đến đây. Ngay lúc đó là một chiếc xe ngựa tiến tới và bước xuống xe là 4 bóng người cao cao.

- Không thể nào... Sun, Maria, Lizz và Leo.

Violet thốt lên nhưng bốn người nhà Fantasy trước không bận tâm, họ tiến tới cánh cửa và định mở thì một cô bé mặc trang phục lolita của hầu gái với hai màu chủ đạo trắng đen xuất hiện. Cô bé buộc tóc hai bên với hai chiếc lơ là hai viên đá màu đỏ rất đẹp. Cô bé nhìn họ.

- Xin hãy cho xem thư mời từ Người để vào thành phố.

- Đây.

Sun rồi Boss và cả Cana đưa bức thư nó gửi đến cho. Cô bé đó cầm lấy và rồi liếc thật nhanh. Sau đó cô bé mở cửa và họ bước vào trong đất của thành phố. Ngay khi họ bước hết vào cánh cửa tự đóng sầm lại và chốt tự khóa.

- Xin đừng bận tâm vì đó là do Người đã làm. Xin hãy đi theo tôi.

Họ đi theo cô bé đến một ngôi nhà gần đó nhất và nằm ngoài thị trấn. Cô bé quay lại nhìn họ.

- Chúng ta sẽ đi bằng xe ngựa để đến được lâu đài ở khu bên trái này. Xin mọi người nhớ cho không được sang khu đồi mùa đông bên phải kia. Đó là khu cấm địa.

Cô bé nói rồi quay ra nói gì đó với chủ nhà và ngay lập tức vài chiếc xe ngựa xuất hiện. Mandy nhìn cô bé đó.

- Cho hỏi Người mà cô nói là Snow Fantasy?

- Không, Người mà tôi nói không phải tên Snow Fantasy. Người có tên là END, tên của người là tên của thành phố nhân tạo này. Xin lên xe nhanh cho, Người không thích sứ trạm chề.

Và họ lên xe ngựa, vừa đi cô bé đó vừa giải thích cho họ vài điều.

- Khác với Aurora là do một tộc nhân của Noah nổi nghiệp nghiên cứu của gia tộc để dựng lên thì E.N.D là do một mình Người tự nghiên cứu và xây dựng lên nó. Toàn bộ nguyên liệu xây dựng là hỗn hợp kim loại thường và kim loại đặc biệt đó. E.N.D được xây dựng trên vùng đất liền rộng lớn và sống tách biệt với cuộc sống của con người. Đã 3 năm kể từ khi E.N.D được xây dựng thì chưa một con người bên ngoài giám đến đây ngoại trừ những người được lựa chọn sống ở đây trước đó. Khi gặp Người tôi mong các vị đừng quá thất lễ. Thành phố này không chịu được một hành động tàn bạo nào dù cho nhỏ nhất.

Họ đã im lặng và còn nghe được tiếng hát từ quảng trường.

- Đó là gì vậy?

Maria hỏi thì cô bé đó quay qua nhìn cô.

- Đó là bài hát của những cô gái hát rong. Họ thường hát để cầu xin một hiệp sĩ giải cứu con người nơi đây khỏi bóng đêm và để cứu chủ nhân nơi này thoát khỏi cuộc sống bị giam cầm. Đó giống như một câu chuyện bi kịch hơn. Các vị đến thật đúng lúc vì tối nay là lễ hội thành lập lên E.N.D và lúc đó mọi người sẽ bắn pháo hoa và chăng đèn khắp các leo đường. Nhưng những ngày này thì bên đời mùa đông sẽ có một lớp bọc sét xuất hiện vì vậy đừng đến gần.

Và cuối cùng họ cũng đến được lâu đài, cô bé đó nhảy xuống và phủi bụi trên váy, cô bé nhìn những người chủ xe ngựa.

- Xin cảm ơn mọi người.

- Không có gì đâu Lily. Tối nay rất mong xem tiết mục hát của cô đây Lily.

- Vâng.

Lily-cô bé đó cúi đầu rồi quay lại tiến về phía cửa của lâu đài. Cô bé mở một nắp hộp ngay bên cạnh cửa.

- Dạ thưa tôi đã đưa họ đến theo lệnh của Người.

Và ngay lúc đó cánh cửa sắt mở ra, họ nhìn vào thì thấy là một hành lang với gạch bóng loáng và cả những bức hình về những cảnh thôn quê yên bình, tầm thường. Họ theo cô bé Lily tới sảnh chính và ngồi xuống những chiếc ghế đã sắp chờ sẵn.

- Xin hãy đợi cho, Người sắp đến rồi.

Và Lily rời khỏi đây, cô bé quay lại nhìn những người này một lượt rồi ra khỏi lâu đài đến một ngôi nhà nhỏ giữa thị trấn. Về phần họ đang chờ đợi khá lâu la. Ngay lúc đó cánh cửa mở ra, họ quay lại thì thấy người không như mong đợi.

- Quân gia Squad...

- Ông nội.....

Hắn đứng dậy nhìn người đi cùng ông Squad kia chính là chủ tịch Lâm trước đây, ông của hắn. Họ tiến đến và ngồi vào hai cái ghế của mình. Cana nhìn họ.

- Snow đâu?

- Ngay từ khi xây dựng E.N.D đến bây giờ thì chủ nhân chưa từng một lần xuất hiện. Người đã biến mất hoàn toàn.

Ông Squad lên tiếng, hắn nhìn ông mình và thất sắc.

- Tại sao ông ở đây?
- Ta là khách mời được con bé nhờ trông nom dùm thành phố.
- Vậy những bức thư này...

Boss thắc mắc thì ông hần cười lớn làm họ ngạc nhiên. Sau khi ngừng cười, ông hần nhìn tất cả.

- Thật là, nhìn các người nóng lòng muốn gặp con bé đến nhường nào. Một số thì thật lòng muốn gặp, một số muốn giải đáp thắc mắc, một số muốn thách đấu, một số thì lại muốn giết,...đúng là vô số cung bậc cảm xúc nhưng biết sao đây? Con bé bây giờ cải trang thành hàng trăm nghìn người ở đây rồi.
- Bên ngọn đồi kia thì sao?

Canan nhếch miệng cười, ông hần cũng cười và không nói gì. Ông Squad đứng dậy.

- Mọi người đến rồi thì nghỉ ngơi đi. Tối nay sẽ là lễ hội ở E.N.D nên tôi đoán Người cũng sẽ xuất hiện ngay thôi.

Và họ phải nghỉ ngơi tại lâu đài này. Tiếng hát của những cô nàng hát rong ở quảng trường vẫn vang lên. Cô nhóc Lily đã lán lại quảng trường và rồi tiến lại gần đưa cho các cô hát rong một mảnh giấy.

- Được thôi.
- Cảm ơn mọi người.

Rồi Lily đã đi mất. Tại ngôi nhà nhỏ trong thị trấn, cô gái tóc nâu đỏ vẫn đang ngồi chải tóc cho cô gái ngồi xe lăn kia. Và cô gái tóc nâu đỏ dừng lại, cô tiến tới cái tủ lấy áo khoác mặc vào cho cả hai đứa. Sau đó cô đỡ cô gái còn lại đứng dậy và cả hai cùng rời khỏi nhà. Cô gái đã mặc áo choàng và đội mũ vào cho cô gái kia. Họ rời đi trước khi Lily quay lại nhà.

- Ủa, Snow rời khỏi nhà rồi sao? Cả Ren cũng không ở đây...Họ đi đâu vậy nhỉ?

Và lúc này tại quảng trường thì hai cô gái mặc áo choàng đứng nhìn những cô gái hát rong. Cô gái tóc nâu đỏ đưa cho cô gái hát rong một tờ giấy.

- Vâng, tôi sẽ lưu ý.
- Làm ơn...hãy ngừng hát bài hiện tại.
- Vâng.
- Hãy nhấn với Lily chúng tôi đến ngọn đồi mùa đông.
- Vâng.

Và hai cô gái lại bước đi rời khỏi thị trấn bên trái để sang ngọn đồi mùa đông. Từ xa Lizz đã nhìn thấy hai cô gái này, cô thấy giống Snow quá nhưng nếu là Snow vậy thì người đang đi cạnh cô là Tuệ và Tuệ đã chết làm sao mà di chuyển được. Thế thì hai người kia là ai? Lễ hội sẽ sớm bắt đầu và trò chơi sẽ đến hồi kết nhanh thôi.

50. Chương 48

Tối hôm đó, lễ hội đã bắt đầu, đèn hoa rạng khắp leo đường. Tiếng nhạc vang lên vui nhộn và cả tiếng hò reo nữa. Người bán hàng tấp nập. Nhìn những cảnh này và cách ăn mặc cho thấy giống với phong cách những thị trấn cũ ở phương tây xưa.

- Ngài Squad....

Lily nhìn ngài quản gia Squad và nhìn cô bé rất hốt hoảng. Hiện tại ông Squad đang đưa những vị khách mời kia cùng ông Lâm đi tham quan chỗ này.

- Có chuyện gì vậy Lily?

- Người...Người và Ren biến mất khỏi đây rồi. Tôi nghĩ Người đã qua bên đồi mùa đông rồi.

- Sao?

Ông Squad ngạc nhiên thì lúc này pháo hoa đang được bắn. Lily nhanh chân, cô bé cầm váy lên và chạy khỏi đây. Họ đã không còn thấy Lily nữa vì lúc này cô bé dùng hiệu ứng mà người con gái kia đã tạo ra. Ông Squad quay sang ông Lâm.

- Ông hãy đưa họ đi tham quan. Tôi sẽ đi cùng Lily.

- Squad...hãy khuyên Người đừng nổi cơn phẫn nộ quá sớm.

Nói lời kì lạ thì ông Squad cũng dùng được hiệu ứng di chuyển nhanh kia để tìm Lily. Những người này ngược lên trên thấy họ đang nhảy trên những nóc nhà thật dễ dàng cứ như siêu nhân vậy.

- Đó là gì?

Mandy hỏi thì ông Lâm mỉm cười.

- Hiệu ứng di chuyển. Người đã tạo ra cả thành phố này nên người cho phép những người thân cận được phép sử dụng hiệu ứng này. Nó giống như kiểu được người trợ giúp điều khiển.

- Họ đến khu đồi mùa đông bên kia sao? Lily nói bên đó có rào chắn mà?

Leo thắc mắc thì ông Lâm quay ra nhìn họ.

- Nào thường thức pháo hoa đi và đừng thắc mắc.

- Ren là ai?

Lần này Cana lạnh lùng lên tiếng thì ông Lâm thoáng ngạc nhiên vì ông chưa từng được gặp người tên Ren bao giờ. Ngoài ông Squad và Lily chưa từng ai được gặp Ren.

- Tôi cũng như mọi người thôi chưa gặp bao giờ.

- Liệu đó có phải là Tuệ không?

Sun hỏi nhưng Lizz đã lắc đầu phản bác ngay ý kiến.

- Hồi chiều có thấy hai người mặc áo choàng rời khỏi đây. Một nhìn giống Snow nên người còn lại chắc là Ren gì đó. Đó không thể là Tuệ vì Tuệ đã chết làm sao di chuyển được?

- Có lí...

Và họ ngắm pháo hoa bắn đầy trời. Sau màn pháo hoa mọi người ca hát. Các cô hát rong đã bắt đầu bài hát mới của mình.

- Tích tắc...tích tắc.....Đồng hồ xinh xắn đã điểm giờ vàng. Chàng hiệp sĩ đã xuất hiện và tuyên chiến với Người. Xin đừng đại dốt và làm Người bị thương tổn thêm nữa. Thành phố E.N.D nơi kết thúc cũng như khởi đầu lại tất cả. Ánh trắng sáng sẽ soi rọi đường cho chúng ta mãi mãi.

Họ nghe thấy tiếng hát của lũ trẻ con cạnh đó vang lên. Những bài hát ở đây luôn ám chỉ điều gì đó và bỗng có pháo hoa ở khu đồi mùa đông. Thời khắc như ngưng lại, mọi người đều nhìn về phía đó, những quả pháo hoa bắn lên trời vừa biến mất thì hình không gian ba chiều rất lớn đang xuất hiện trên bầu trời đêm kia.

- Xin chào cư dân của E.N.D.

Mọi người nhìn người con gái mặc áo choàng kia và không rõ mặt thì đồng loạt quỳ xuống. Những vị khách dù không biết gì nhưng ông Lâm cũng yêu cầu họ phải quỳ gối. Giọng nói này họ không thể nhầm được chính là Snow.

- Và chào mừng những vị khách mời. Đêm nay là đêm kỉ niệm ngày tạo thành E.N.D, là ngày hồi sinh ra chúng ta. Vì vậy ta và Ren cho phép tất cả được ăn uống và chăm sóc cho cả lâu đài của E.N.D.

- Người đã xuất hiện rồi. Đáng tối cao vĩ đại.....

Mọi người hò vang. Nhóm khách đến ngược lên nhìn thì hình ảnh 3D của Snow ngược lên nhìn họ, ánh mắt đáng sợ cùng nụ cười thách thức.

- Chúng ta sẽ bắt đầu sớm thôi.

Và rồi hình ảnh đó vỡ tan vào trong khoảng không và như rơi xuống thì tuyết xuất hiện ở nửa bên kia. Những vị khách của chúng ta đã nóng lòng chạy ngay đến phía bên đó. Họ đến nhưng thấy Lily và ông Squad đang đứng trên một nóc nhà không dám bước qua vạch phân cách.

- Huhu, Người bỏ em lại sao? Ren, chị cũng có ở đó mà....

- Lily...dừng lại đi. Người cần nghỉ ngơi.

Và sau màn tuyết rơi này họ thấy hai người con gái mặc áo choàng đứng trên ngọn núi này. Ai cũng căng tròn mắt ngạc nhiên, cả hai bỏ mũ áo choàng xuống và Ren-người đứng bên cạnh Snow kia chính là.....Tuệ.

- Chủ nhân....

Lily và ông Squad cùng đồng loạt quỳ xuống. Ren đang từ từ bước xuống đồi và tiến về phía họ còn Snow đứng đó nở nụ cười thật đầy ẩn ý. Ren còn di chuyển và trông làm gì giống người đã chết. Cũng chẳng phải robot thể thì tại sao lại còn ở đây và đi lại trước mặt họ? Ren nhìn họ với ánh mắt lạnh lẽo, vô hồn, bàn tay đưa lên cạnh bức tường ở cuối chân đồi và rồi bức màn đã biến mất. Lily và ông Squad đã bước sang và cùng Ren tiến tới chỗ Snow đang đứng. Họ cũng bước qua.

- Người đã làm em lo quá đó. Cả Ren cũng đi cùng nữa...

- Lily...người ồn ào quá đấy. Cuộc chiến của chúng ta vẫn còn chưa thực sự bắt đầu mà nên hãy tiếp đãi khách mời của ta cẩn thận chứ?

Snow cười đầy hàm ý. Họ nhận ra cô không hề thay đổi sau 4 năm xa cách kia. Vẫn khuôn mặt ấy, vẫn nụ cười ấy, vẫn cái ánh mắt đó đối với họ cùng giọng nói như ngày nào. Và rồi Snow quay người nắm lấy tay Ren và cả hai bước đi biến mất sau lớp tuyết rơi ngày một dày đặc này.

- Snow.....

Cana hét lên gọi lại nhưng đã muộn. Lily thở dài.

- Mọi người xin hãy quay lại bên kia thị trấn. Ngày mai có lẽ chủ nhân sẽ đồng ý gặp mọi người thôi.

- Tại sao Tuệ còn sống chứ?

Đây mới chính là điều họ quan tâm. Tuy không nói chuyện hay biểu cảm nhưng Tuệ vẫn còn sống vì họ cảm nhận được thần thái của cô một chút, lúc tỏ lúc mờ. Những nếu họ chạm vào bàn tay kia thì nó sẽ lạnh thấu làm sao. Bàn tay đó đang làm cho Snow lạnh buốt và không rời được. Đây là sự dằng buộc mà chính Snow đã tạo ra. Cô tự giam giữ chính mình trong cái lồng lớn là E.N.D. Rồi cuộc gặp mặt tiếp theo sẽ ra sao đây?

51. Chương 49

Trong căn nhà gỗ nằm ở phía bên kia của ngọn đồi mà họ không thấy được. Cái lò sưởi trong nhà đang hoạt động hết công suất. Snow cho thêm củi vào để nó cháy lớn giữ nhiệt độ cho cả hai. Đứng nhìn từ cửa kính Snow thấy tuyết rơi giã đặc và nó ngày càng lớn cho thấy tâm trạng của cô đang dao động và không cố định. Snow kéo rèm cửa rồi tiến lại gần Ren (gọi theo tên mới của Tuệ nhé :)))

- Em thấy chứ Ren, chúng ta sắp trả thù rồi. Sau đó hãy cùng nhau đi gặp ba.

Snow xoa đầu Ren đang ngồi trên ghế gỗ, phải di chuyển nhiều trong ngày và giúp Ren làm cho Snow thoải mái lắm rồi. Cô đưa Ren đi ngủ rồi một mình ngồi trên ghế bập bênh làm bằng gỗ ở trước lò sưởi. Snow đan chéo tay đặt trước đùi và suy nghĩ nhiều chuyện.

- Mình nên làm gì đây? Giết hết hay chỉ vài người.

- Có vẻ vợ bị ám ảnh nhiều đấy.

Giọng nói chậm chạp vang lên và Snow quay mặt lại nhìn người vừa lên tiếng kia. Cô không ngạc nhiên khi người này đang ở đây.

- Đừng gọi tôi như vậy Howl Noah....

- Haha, gặp lại vợ làm chồng thấy hứng thú hơn hẳn. Vợ vẫn đẹp như xưa, đôi môi ấy vẫn luôn cuốn hút như vậy làm cho chồng muốn hôn nó một cách cuồng si.

- Hơ hơ, đừng làm tôi phải cười chứ?

Snow đứng dậy nhìn nhìn thẳng vào mắt Howl. Cậu ta tiến lại gần và rồi bàn tay đưa lên vờ vờ đôi má mềm mại của Snow.

- Vợ luôn cứng rắn và lạnh lùng. Chính chồng cũng không hiểu nổi chỉ với lí do ngu ngốc đó vợ lại đặt cả mạng mình vào cuộc chơi.

- Ai cũng có lí do riêng của bản thân. Xin lỗi vì giữa chúng ta không thành.

Cô nhìn Howl, ánh mắt có một chút hối lỗi. Howl mỉm cười và rồi khuôn mặt bỗng nghiêm túc.

- Hãy rời khỏi đây. Vợ đang trói buộc mình với nơi đây và Ren đấy.

- Tôi không thể. Nếu tôi bỏ đi tất cả sẽ chấm hết.

- KHÔNG CÓ GÌ LÀ CHẤM HẾT CẢ....

Howl hét lên và rồi túm chặt lấy hai cánh tay của Snow làm cô thấy đau. Howl nhìn thẳng nơi đáy mắt Snow.

- Vợ còn tự lừa dối mình đến bao giờ HẢ? Tăng Nhật Tuệ chết rồi. Chính vợ cũng chứng kiến cái chết của cô ta cơ mà. Vợ đang tự ép mình ở lại với cô ta và E.N.D đó.

- Tôi phải làm vậy. Nếu tôi đi thì con bé sẽ chết...con bé sẽ mãi mãi rời khỏi tôi và E.N.D sẽ sụp đổ. Tôi không thể hủy hoại nó vì ba và con bé.

- Đó không phải lỗi của vợ. Là do chính họ tự chuốc lấy mà thôi. Cả đời vợ đã sống trong đau khổ và rạn vỡ rồi. Vợ bị ép yêu chính người mà mình không yêu, sống cuộc đời mà mình không muốn. Vợ không thấy mệt mỏi hay sao? Làm Chúa thì được gì chứ hả? Chồng GHÉT CHÚA CỦA VỢ....chồng ghét họ.....

- Làm ơn.....

Snow ôm lấy Howl, cô ôm chặt hơn nữa và giọt nước nào đó đã rơi xuống sàn gỗ.

- Làm ơn đừng nói nữa. Một mình tôi ghét là đủ rồi. Xin anh làm ơn đừng ghét Chúa. Người là gia đình của anh cơ mà.

- Vợ là con ngốc. Một con ngốc thật sự. Cứ sống trong giấc mộng ảo này do chính vợ tạo ra đi. Nhưng khi đó vợ cũng hãy nói rõ cho tên ngốc đó biết và chấm dứt hết để hẳn khỏi mơ mộng nữa.

Howl nhắc nhở Snow, giọng nói trầm ấm và thân mật vô cùng. Cậu luôn gọi cô là vợ từ khi hai người gặp nhau lần đầu và cô chưa một lần tỏ ra khó chịu vì nó. Snow luôn cho Howl tự do làm điều mình thích và chẳng bao giờ can thiệp vì Howl là kiểu người càng ngăn càng cố. Howl là người rõ lí do nhất tại sao Snow trở thành người như bây giờ. Cậu từng cố gắng ngăn cản cô một lần nhưng vô dụng.

- Cảm ơn đã đến thăm.

- Đây.

Howl rút trong túi áo một cái máy chơi game vất cho Snow. Cô bắt lấy nó, đã 4 năm Snow chưa từng được chơi bất kì game nào nữa rồi.

- Nó là...???

- Chồng lấy từ chỗ Boss. Chồng biết vợ đã không được chơi game suốt 4 năm rồi.
 - Đừng nói với ai về nó. Tôi đã chuẩn bị sẵn cái kết cho tất cả chúng ta. Cuốn sách này đang đến những trang cuối cùng và với tư cách tác giả tôi sẽ ọi người cái kết HAPPY ENDING...
- Snow mỉm cười thật tươi và Howl biến mất sau cánh cửa. Khi cánh cửa im lìm là lúc nụ cười đã tắt thay vào đó là khuôn mặt lạnh lùng. Snow nắm chặt máy chơi game.
- Đã đến lúc bữa tiệc bắt đầu. Đếm ngược đi nào đồng hồ yêu dấu của ta.
- “Cạch.” chiếc đồng hồ nhích lên một phút đồng thời cả ba kim chỉ đúng chính giữa số 12 báo hiệu một hồi kết. Tiếng chuông ngân vang làm cho lòng của người con gái này rộn rã và đầy ham muốn. Con quỷ đã tỉnh giấc sau 4 năm chìm vào giấc ngủ say.
- Qua 12h rồi, đi sẵn thôi nào em gái. Haha...chuyến đi sẵn của cơn ác mộng bắt đầu.
- Đúng vậy, cơn ác mộng là tên mà họ gọi con quỷ trong cô. Đó là cái tên Howl đã đặt và Sam là người đã từng gọi tên nó vào 4 năm trước. Khuôn mặt với nụ cười nham hiểm và đôi mắt thích thú với việc giết chóc kia. Ren đang di chuyển, cô gái mặc áo choàng chậm rãi tiến về phía ‘cơn ác mộng’.
- Đi thôi nào bé yêu. Cùng nhau sẵn con mồi.
- Không đáp trả nhưng Ren đi theo cơn ác mộng một cách tự động rời khỏi ngôi nhà gỗ. Cuộc chơi chính thức bắt đầu. Cuộc gặp gỡ đã bị hủy nhưng thay vào đó là sân chơi được mở ra. Big Big Funny đã đến hồi kết. Đồng hồ đếm ngược chính thức hoạt động. Thời gian của họ còn 24h nữa từ phút giây này trước khi mọi thứ chấm hết.
- Đang nằm ngủ Sam đã bật dậy trong đêm và cô chạy ra ngoài hành lang nơi cửa sổ lớn. Cana đang đứng đó nhìn ra ngoài.
- Cana...
 - Sam...nó đến rồi. Nó thực sự đến rồi haha....
- Cana cười lớn vì khuôn mặt kia, nụ cười kia thật đáng sợ làm sao. Cana là con quỷ đúng chất nhưng nó luôn được chính cô kiểm soát hành động lẫn khả năng. Còn cơn ác mộng của Snow nó hoang dã và làm theo bản tính do Snow muốn dong thả tâm hồn mình một cách tự do.
- Cô....
- Cana đã rời đi mặc cho Sam đang đứng đó gọi tên mình. Sam đã chạy lại phòng thức dục Violet và Mandy tỉnh dậy ngay. Đã đến lúc cho chuyến đi sẵn định mệnh. Sự trả thù của Tuyết chính thức bắt đầu rồi.

52. Chương 50

- Mandy...tính toán số liệu xem thời gian mà Snow muốn kết thúc Big Big Funny.
 - 24h tới sẽ là cuộc chiến đẫm máu giữa hai bên là Kami God và Cơn Ác Mộng. Chúng ta chỉ là người ngoài vì vậy đừng nên quá lún sâu vào ân oán của họ.
- Mandy vừa chạy vừa cầm máy tính và bấm bấm, chiếc oo được móc ở tay. Sam và Violet đang xem đồng hồ để thời điểm mà Big Big Funny sẽ kết thúc hoàn toàn. Killer đã bị tiếng bước chân của ba cô gái đánh thức dậy và kéo theo là mọi người cũng thức. Họ không hiểu chuyện gì đang diễn ra thì phát hiện Cana đang chạy rất nhanh trong con đường chính của thị trấn và một cơn gió lạ thổi đến.
- Mấy đứa chuyện gì vậy?
 - Snow bắt đầu rồi.

Lizz thốt lên và họ chia nhau ra đi tìm Snow đồng thời ngăn cuộc chiến này lại. Mẹ nó thì khác bà ta muốn cuộc chiến diễn ra để mình có thời gian đi tìm lõi năng lượng của khối kim loại kì lạ có sức mạnh này.

- Ngài Squad...

Lily nhìn ông Squad đợi câu trả lời thì chỉ là sự im lặng. Ông Squad bỏ đi, ông Lâm nhìn Lily.

- Đến lúc rời khỏi E.N.D rồi.

- Ông nói sao?

- Xứ mệnh của chúng ta ở E.N.D đã kết thúc. Suy cho cùng đã hết việc của chúng ta ở lại chỉ làm vướng chân họ mà thôi.

- Vậy?

- Phải, rời khỏi đây là mệnh lệnh từ Người.

Và ba người là ông Squad, ông Lâm và Lily rời khỏi thành phố nhân tạo này. Công việc của họ đến đây đã hoàn thành. Chăm sóc, bảo vệ cho thành phố suốt 3 năm và làm kẻ dẫn đường cho những vị khách mời. Còn lại là do chính chủ nhân của họ tự mình giải quyết. Trong thị trấn khi mọi người đang ngủ thì họ đi làm nhiệm vụ tìm kiếm của mình. Noah và Fantasy chạm mặt nhưng lại không giao tranh đó là điều đầu tiên trong lịch sử từ ngày hai gia tộc được hình thành. Fantasy đã dễ dàng thua bởi sự yếu hèn từ những người đứng đầu. Các thành viên đã để Noah lên nắm quyền Fantasy và đó là một trong những lí do làm cho Snow nổi điên lên. Lí do thứ hai là vì mẹ nó đã giết ba nó và là nguyên nhân sâu xa gây lên cái chết của Tuệ. Lí do thứ ba nó muốn giết đứa em cùng cha khác mẹ của mình là Cana vì theo nó cô bé đã làm ô ố cái danh phận của một Fantasy. Tiếp đó là vì Noah đã tự nhận mình là Kami God. Chỉ vậy thôi làm nó muốn giết họ ngay nhưng nguyên nhân lớn nhất thì nó sẽ mãi mãi không bao giờ nói ra và Howl đã sớm biết đến cái nguyên nhân đó.

Phía giáp danh giữa bên thị trấn và khu đồi mùa đông, cơn ác mộng và Ren đang đứng đối diện với Cana.

- Yo, lâu rồi không gặp Cana Fantasy à phải gọi là Noah chứ nhỉ?

- Ác quỷ đó sao cô chị gái cùng cha khác mẹ?

- Họ gọi ta là cơn ác mộng đúng không nào Ren?

Snow quay sang nhưng Ren chỉ im lặng và đứng đó.

- Tôi không biết chị làm gì để Tăng Nhật Tuệ sống được nhưng điều này thật lố bịch.

- Trông cô lố bịch hơn đó Cana. Kami God cái thá gì chứ? Một bọn ngông cuồng tự nhận mình là Chúa.

- Chẳng phải chị cũng từng nhận mình là Chúa sao?

- Không phải nhận là Chúa mà là thay mặt Chúa quét sạch các người một thể mà đúng không nào?

- Hừ...

Cana hừ nhẹ và rồi nhanh như chớp cả hai nhảy vào nhau và đôi có ụnh lộn. (không giỏi mô tả lắm nên cứ hiểu đánh nhau ác liệt tàn bạo lắm) Khi những người khác tìm đến định xông vào thì một bức tường kim loại nhô lên chặn đứng họ và Ren đang đứng trên đó nhìn xuống, cô còn đang cầm thanh kiếm làm từ loại hợp chất kim loại này mà ra.

- Ồ, Ren xin chào mặc dù biết là cô sẽ không đáp trả.

Howl mỉm cười, hần nhìn Ren và suy xét cẩn thận từng chút một. Boss và mẹ Cana nhìn xung quanh.

- Hàn Băng đâu?

Boss lên tiếng hỏi họ cũng không biết gì cả. (Hàn Băng là tên mẹ Snow và Ren nhé)

- Đi tìm bà ta ngay.

- Chia nhau ra đi, Boss và phu nhân đây với nhóm Fantasy đi tìm bà ấy. Còn tụi này ở lại canh chừng cuộc chiến.

- Được rồi.

Họ làm theo lời How, nhà Fantasy đi tìm Hàn Băng còn nhà Noah ở lại ngắm cuộc chiến này. Cả hai ác quỷ kia đều sử dụng vũ khí thành thạo hơn họ tưởng. Mandy đang tính toán số liệu. Alex thích thú.

- Lâu lâu mới thấy Snow hăng máu vậy.

- Vợ anh mà ỳ mà chú. Có điều hiện tại nhìn cuộc chiến này làm anh mà thấy tẻ quá.

- Howl ở yên và đừng có làm gì.

Killer lên tiếng nhắc nhở. Hiếm khi thấy anh này ra tay làm gì. Để họ được thể hiện thực lực và không rảnh rồi sinh nông nổi thì trước đó Snow cũng có quà cho những con người đáng sợ bậc nhất thế giới này. Hàng loạt robot mang hình hài khá giống con người xuất hiện và họ chiến đấu.

- Họ là cư dân trong thị trấn.

- Hơ hơ, thì ra cả thị trấn to lớn chỉ có đúng 4 người sinh sống.

Câu nói của Howl làm ai đó nhú mày, 4 người là sao? Vậy Ren thì vất đi đâu khi chỉ tính Snow, Lily, ông Squad và ông Lâm?

- À nhắc mới nhớ ba người kia đâu nhỉ?

Violet hỏi thì hẳn vừa chiến đấu vừa quay qua họ.

- Rời khỏi cả rồi. Ông có nói nhiệm vụ của họ đến đó là kết thúc.

- Rồi giải quyết chỗ này nào.

Sam lên tiếng và họ cùng xông lên. Killer là ra tay thâm nhất khiến ấy tên robot này đầu bay lăn lóc, tay chân mỗi chỗ một nơi, điện tử dây thì chập chờn. Mandy chỉ ngồi một chỗ và làm việc với máy tính, đứa nào bèn mắng lại gần cô bé là Alex và Killer cho đi đời ngay.

- Cái này vui thật, bọn robot được lập trình tốt đấy chứ.

Howl cười nói vui vẻ và rồi cầm thanh sắt dài nhọn phi một phát xuyên qua bộ não trung ương của mấy con robot liền một lúc. Hẳn cười khẩy và cũng hạ đám robot gần mình nhanh gọn. Đây là bí mật của E.N.D sao? Thành phố chỉ toàn robot nên cuộc sống nó mới yên bình đến kinh ngạc mức này. Nhưng họ hình như đã nhầm một chuyện. Những robot này được truyền tải cảm xúc vào trong đó để giống với con người. Mà bây giờ điều đó đâu còn quan trọng với họ.

Nhóm nhà Fantasy bây giờ cũng đang khốn đốn đây. Họ phải lo một đám robot từ đâu chui ra. Boss và mẹ Cana không đánh đám như mấy đứa trẻ mà chỉ dùng súng. Họ tự yểm trợ cho nhau. Một cuộc chiến khốc liệt và hai người duy nhất không phải động tay chân ở đây là Ren và Mandy.

53. Chương 51

Lúc này trên ngọn đồi màu đồng, trong ngôi nhà gỗ phía bên kia ngọn đồi.

- Đáng yêu làm sao đứa con gái của tôi. Sẽ là một chút món quà giúp con có giấc ngủ mãi mãi. Oyasuminasai Snow.....(chúc ngủ ngon Snow)

Và rồi Hàn Băng đỡ rời khỏi ngôi nhà và đến điểm đã hẹn trước. Ngoài kia cuộc chiến kéo dài và nhìn xem, cả Snow và Cana bây giờ tả tơi vô cùng, vết thương khắp người thế sao ánh mắt đó, nụ cười đó đang hiện hữu. Đường như sự thích thú trong họ chưa hề giảm mà liên tục tăng lên.

- Khá đó em gái...
- Chị cũng vậy thôi Snow-neesan.
- Hừ.

Và họ cười trù, hình như đánh nhau làm họ hiểu nhau hơn thì phải. Ren đã nhảy từ trên bức tường kim loại xuống và tiến tới đỡ Snow đứng dậy.

- Vậy hẹn gặp lại. Xem ra giữa chúng ta đến đây là đủ.
- Oyasuminasai Snow....
- Oyasumi...

Snow nói rồi được Ren dìu biến mất sau lớp tuyết dày đặc. Bây giờ mới có 6h sáng thôi, họ đánh nhau suốt mấy tiếng đồng hồ rồi. Và cái đám robot ngày một tăng khiến họ không hiểu được dù cho họ đã giết hết con này đến con khác. Họ đã không nhận ra ở mỗi con robot là hỗn hợp kim loại đó và Snow đang điều khiển chúng tự động lạnh lại khi chiến đấu. Mandy đã ngó đến phía sau bức tường và tiến lại đỡ Cana đứng dậy. Tại sao cả Hàn Băng và Cana đều chúc Snow ngủ ngon thế này? Thường để nói câu này với hai trường hợp. Một là chúc nhau ngủ ngon thực sự vào mỗi buổi tối và hai là khi muốn tạm biệt ai đó sắp chết. Chẳng lẽ Snow sắp chết???? (đừng buồn nhé mommylove_97 và shinku vì Snow thực sự sẽ chết, cái kết sẽ là se đó các tình yêu :()

- Bọn này sao dai như đĩa ấy.
- Chết tiệt mà.

- Ay ay đau quá xá. Dưới tình trạng cơ ác mộng mà mình cùi vậy sao?

Snow tự hỏi mình và Ren đang đứng đó. Snow đưa tay nắm lấy bàn tay lạnh lẽo đó và ôm Ren vào lòng. Cô để ý đến cốc sữa đặt trên bàn. Nhìn vào ly sữa đó ánh mắt Snow trùng xuống, cô biết đó không phải loại sữa bình thường nhưng Snow vẫn đưa tay cầm cốc sữa và làm một hơi hết luôn.

- Mẹ đang làm tròn nhiệm vụ của mình là mang sữa đến cho những đứa con uống rồi sau đó chúc chúng ngủ ngon.

Snow khẽ mỉm cười, nụ cười đó sao mà chua chát đến vậy cơ chứ? Lí do gì mà người con gái này đánh đối đến như vậy. Và ngay lúc đó Ren ngã khụy xuống đó, mái tóc lòa xòa. Snow đã căng mắt nhìn đứa em gái ngã xuống sàn gỗ. Cô nhanh chóng nâng Ren dậy và rồi gạt tóc qua một bên.

- Đừng mà...hãy ở lại thêm vài phút đi...Chúng ta chưa thể đến gặp ba sớm được.

Đã thêm vài tiếng nữa trôi qua và sự yên tĩnh vẫn bao trùm lấy thành phố nhân tạo này. 24h sắp kết thúc rồi. Trò chơi của họ đã sắp thực sự kết thúc. Và vì thời gian bị đẩy nhanh lên hiện tại bây giờ, tầm 4h chiều. Các robot bắt đầu ngưng hoạt động và bị tiêu diệt hoàn toàn. Ngọn đồi bây giờ cũng đã ngừng bão tuyết mà chỉ có tuyết rơi nhẹ nhàng. Trên ngọn đồi một người con gái tóc nâu đỏ đang ôm người con gái còn lại nằm dài trên nền tuyết trắng. Một cái kết quá đau lòng, một bức tranh tuyết trắng cô độc.

Nhìn tuyết rơi trên ngọn đồi xa làm Sam nhớ đến lời hứa và bất giác bàn chân Sam chạy đến nơi có tiếng gọi mình. Violet và Mandy cũng theo. Mà Killer thì luôn theo sát bảo vệ Mandy nên anh đã đi cùng luôn. Liệu phía trước đang đợi họ điều gì đây ta?

SỰ TRẢ THÙ CỦA TUYẾT chỉ còn một hoặc hai lần up nữa là full rồi đó bà con :D

54. Chương 52

Trên đồi phủ toàn tuyết trắng, tuyết đang nhẹ nhẹ rơi mà dưới đây chính tuyết cũng đang chết lặng giữa trời lạnh buốt này. Mái tóc nâu đỏ dài bằng bình của người con gái đang bị tuyết phủ lấy, bàn tay đó đang ôm thật chặt người con gái y hệt nằm yên trên lớp tuyết phủ trắng xóa mặt đất này. Bàn tay đó ôm chặt hơn nữa vì sợ mất đi thứ quan trọng trong cuộc đời mình.

- Chị xin lỗi...chị xin lỗi nhé. Huhu chị đã không giữ lời hứa. Chị đã thất hứa. Năm đó là do chị đã không ngăn cản em tự sát. Chị đã để em chết trước mặt mình mà không ngăn lại. Rồi chị lại thất hứa với cả em và ba. Hãy tha thứ cho chị Tiểu Tuệ.

Nước mắt Snow hòa vào những bông tuyết cùng tan chảy. Ba cô gái đứng nhìn Snow từ phía sau. Sao mọi thứ lại thành ra thế này cơ chứ? Ngay lúc đó Howl, hân và Alex cũng đến nơi còn Cana đã tách riêng đi tìm Hàn Băng.

- Snow....

- Cậu đến rồi sao Sam?

Snow nhận ra Sam và Violet nhưng cô không quay lại nhìn họ. Giọng nói cô đều đều vang lên khi Sam định tiến tới.

- Như đã hứa người chiến thắng sẽ được ăn kem và ngắm tuyết. Tớ xin lỗi vì không có kem cho cậu ăn đâu. Tớ chỉ có thể tạo ra tuyết để cho cậu ngắm thôi.

- Không....điều tớ thực sự mong muốn chính là được ăn kem và ngắm tuyết cùng Snow. Tớ đã biết Snow rất thích tuyết cho nên....

- Cậu là một cô bé tốt Sam à.....

Snow cất giọng ấm áp và ôm chặt Ren hơn. Cô sợ hãi điều này và cô sẽ thú nhận với Sam.

- Tớ đã sớm biết....tớ đã biết Ren đã chết và không hề ảo tưởng về việc đó. Nhưng cứ nghĩ đến chuyện mất đi con bé tớ không chịu được Sam à. Tớ đã làm mọi thứ để con bé di chuyển như người bình thường nhưng mãi mãi con bé không hề mỉm cười, không gọi tên tớ, không nhìn tớ với ánh mắt trìu mến và bàn tay con bé lạnh buốt. Nó làm tớ đau...rất đau.....

- Snow.....hãy cùng nhau quay về. Chưa ai chết nên cuộc chơi vẫn có thể chấm dứt.

Sam hét lên nhưng Snow mỉm cười, một nụ cười chua chát.

- Không đâu Sam, tớ đã chấp nhận chết tại đây và thua cuộc tại đây. Tớ đã uống cốc sữa đó và chấp nhận lời chúc ngủ ngon của bà ấy rồi.

- Không thể nào.....

Họ như không tin vào tai mình và Mandy định chạy đến nhưng ngay lúc đó một dòng máu đã chảy trên tuyết và Snow đã ngã xuống đó. Bàn tay ấy vẫn không rời bàn tay của đứa em gái đầy yêu thương. Ngay lúc đó nhóm Fantasy trở lại và Cana lẫn Hàn Băng đều đến gần chỗ họ.

- Có chuyện gì vậy?

- Snow....chị ấy.....chết rồi.

- Con bé là đứa con ngoan.

Hàn Băng mỉm cười nhưng ngay lúc đó một màn hình 3D màu đỏ trong hiện trên bầu trời với con số.

- Hệ thống đếm ngược kích hoạt. 10 phút nữa cả thành phố E.N.D sẽ bị phá hủy. Xin nhắc lại hệ thống đã được kích hoạt. 10 phút nữa cả thành phố sẽ tự động bị phá hủy.

- Cái gì?

Họ ngạc nhiên và nhanh chóng chạy về phía cửa trước đó. Sam không chịu đi thì bị Violet túm tay lôi đi. Killer đã công lấy Mandy mà rời khỏi đây. Cả thành phố đang rung chuyển và chiếc đồng hồ thì cứ đếm

ngược. Tiếng chuông vang vọng khắp cả thành phố từ quảng trường. Xác của những con robot vẫn còn nhưng kì lạ trên môi chúng là nụ cười. Họ chạy về phía cổng nhưng cánh cổng đóng im lìm và không tài nào mở được dù cho có phá hủy đến thế nào.

- Không thể nào. Chẳng lẽ.....

Mandy lảo lảo rồi chạy quay lại ngọn đồi đó thì họ chạy theo cô bé. Chỉ còn 4 phút nữa trước khi thành phố tự động phá hủy. Khi họ chạy lên đồi thì chỉ còn vết máu đỏ loang lổ, cả Snow và Ren đều biến mất.

- Cậu ấy còn sống. Big Big Funny chưa kết thúc.

Sam vui mừng. Nhưng vấn đề là Snow đi đâu còn Ren nữa và họ thì sắp chết đến nơi rồi. Bỗng trên cao là hai chiếc trực thăng. Họ ngạc nhiên ngược lên thì nhận ra giọng nói.

- Mọi người không sao chứ? Anh em chúng tôi sẽ thả dây xuống.

- Len, Lin....

Hắn ngạc nhiên ngược lên nhìn. Lin mỉm cười rồi lên tiếng.

- Quân gia Squad đã tìm gặp tụi này và nói rằng mọi người đang cần một chiếc trực thăng. Mà tôi nghĩ nhiều vậy nên bảo Len lái cả hai đến. Chúng tôi không thể để Death ở vậy mà không có bang chủ. Mọi người nhanh lên.

Và họ leo lên, chỉ còn lại 1 phút. Khi Hàn Băng định leo lên, bà ta là người cuối cùng thì bỗng từ dưới đất một khối kim loại đen nhô lên. Hai mảnh ghép đã kẹp chân bà ta lại và lồi đi mất. Họ nhận ra Snow đang ngồi trên bề mặt của tấm kim loại và ôm lấy Ren. Cả thành phố đang bị hút lại đồng kim loại kì dị đó và đuổi theo Snow. Họ nhanh chóng bay theo cô để đuổi kịp và xem cô đi đâu. Sau hơn tiếng cuối cùng họ nhận ra rằng Snow đang quay về phía biển nơi ba của cô - Tăng Nhật Minh đã được cô tiễn xuống đó.

- Snow....Hãy nghe ta.....

- Bà đã không tìm được lõi năng lượng đúng không? Vì nó đã được truyền tải cho con chip rồi. Bên mắt trái của tôi dù đã được chữa trị nhưng nó không còn nguyên vẹn. Bà hãy xin lỗi ba cẩn thận vào và cả người mà bà đã giết đó, cái người mà khiến cho lí do lớn nhất tôi phải giết bà. Bà đã làm một người mẹ đúng nghĩa vào tối hôm đó. Nhưng tôi sẽ trả lại bà tất cả....Oyasumi.....

Snow rút lời thì cả khối kim loại to lớn tan thành phần tử nhỏ li ti và cùng rơi xuống biển. Cô vẫn ôm chặt lấy Ren mà rơi xuống. Hàn Băng đã rút súng ra định bắn nhưng hướng đang vào Ren thì Snow đã xoay người và hứng trọn viên đạn sau lưng mình. Ngay lúc đó một bóng đen vụt qua rồi ôm lấy Snow và họ rơi xuống một cái phao bên dưới.

- Phù.....

Lily đứng trên bờ thở dài, cô bé vẫy tay với mọi người trên trực thăng.

- Oi....mọi người ơi.....Chủ nhân an toàn rồi. May mà em đến kịp lúc. Ngài Squad đúng là giỏi thiệt nha, đoán được nước đi của chủ nhân.

- Không ổn, vợ bị trúng đạn rồi.

Họ nghe Howl nói thì ngạc nhiên lắm. Đoán được việc kia thì ông Squad đã gọi cứu thương đến. Họ nhanh chóng chuyển Snow và Ren đi. Về việc Ren đã chết nên họ đưa cái xác đến hỏa táng. Kì lạ là khi hỏa táng xong cơ thể của Ren đã để sót lại những kim loại đen lẩn trong đồng tro cốt. Ông Squad đã nhờ họ tách kim loại đó ra rồi đóng hộp riêng, tro cốt riêng.

Bây giờ tại bệnh viện XYZ, họ đang đợi bác sĩ phẫu thuật lấy viên đạn và cả con chip bên mắt trái cho Snow. Ca phẫu thuật diễn ra suốt hơn tiếng đồng hồ rồi. Cả chỗ ngồi chờ không còn đủ ghế ột đồng người thế này. Ông Squad cùng Lily tiến lại phía họ, trên tay Lily đang ôm tro cốt của Ren và cô bé khóc thút thít. Ông Squad nhìn mọi người.

- Ở biệt thự u ám tôi đã cho người chuẩn bị tất cả rồi nên mọi người tới đó tắm rửa nghỉ ngơi đi. Còn về chuyện của chủ nhân tôi sẽ thông báo lại với mọi người khi có kết quả.

Họ phải nghe lời và đi về. Người duy nhất ở lại là Mandy vì cô bé chẳng mất sức gì trong chuyện này do không chiến đấu mà lúc chạy đi cũng do Killer công. Ngồi kê máy tính mini lên đùi Mandy đánh máy và mắt dán chặt vào đó, chiếc ô để bên cạnh. Lily ngồi xuống cạnh Mandy còn ông Squad vẫn đứng.

- Có phải Snow đã cho kim loại đó vào cơ thể của mọi người. Từ đó chị ấy dễ dàng điều khiển giúp mọi người di chuyển dễ dàng như siêu nhân lúc đó. Và cả Ren, cô ấy di chuyển được do chị ấy điều khiển thứ kim loại trong người cô ấy.

- Đúng vậy.

Ông Squad gật đầu và không phản bác. Mandy khẽ mỉm cười và rồi cô bé gập máy tính lại.

- Snow sẽ làm một trận lôi đình khi chị ấy tỉnh dậy vì vậy chúng ta phải chuẩn bị tinh thần. Cái xác bị thiêu của Ren sẽ là cú sốc lớn và chị ấy không chấp nhận việc mình sẽ sống.

- Thế nên mới cần có anh ở đây nhóc à. Anh sẽ nói chuyện với vợ mình khi cô ấy tỉnh dậy.

Howl mỉm cười rồi tiến lại gần chỗ họ. (tên này đến nhanh dữ o.O)

- Howl.....

- Nhóc đã tính toán trước nhưng muốn thuận theo lựa chọn của vợ anh đúng chứ Mandy?

- Ừm, vì Snow muốn vậy.

Mandy gật đầu. Howl ngồi xuống cạnh cô bé và liếc nhìn cái lọ đựng tro cốt kia. Ngay sau đó đèn phòng phẫu thuật tắt, bác sĩ bước ra thì ông Squad lên tiếng.

- Chủ nhân sao rồi?

- Tình trạng của bệnh nhân đã ổn định lại. Tôi không biết tại sao nhưng những vết thương đó không ảnh hưởng đến ức khỏe và có thể là do con chip này.

Bác sĩ đưa cho ông Squad con chip và ông cất nó vào cái hộp đang đựng thứ kim loại kia thì ngay lập tức kim loại bám chặt lấy con chip. Bác sĩ nói tiếp.

- Chúng tôi phát hiện một thứ kim loại trong người bệnh nhân nhưng chúng đã ngừng di chuyển và bao bọc lấy vùng bị thương.

- Vậy bây giờ chúng tôi thăm vợ tôi được chứ?

Howl hỏi thì bác sĩ gật đầu. Snow được đưa đến phòng riêng và mọi người thì đi theo xem cô ra sao. Sau khoảng gần 30 phút Snow đã mở mắt ra, cô nhìn chung quanh.

- Ai đưa tôi vào bệnh viện vậy?

- Snow.....

Howl, Mandy, Lily và ông Squad nhìn Snow, cô ngồi dậy và nhìn chung quanh. Nhìn vào cái bình đựng mà Lily đang ôm kia.

- Ren đâu.....CON BÉ ĐÂU RỒI???

- Chủ nhân, Người hãy bình tĩnh.

Ông Squad nhìn cô. Vậy là Snow đoán được đó chính là thứ đựng hài cốt của Ren.

- Trả đây.....trả con bé lại cho tôi. Tại sao các người lại mang con bé đi hử? Và đôi mắt.....

Snow ngạc nhiên nhận ra mắt trái của mình nguyên vẹn. Cô lấy gương và soi thì đôi mắt y hệt nhau.

- Sao lại? SAO CÁC NGƯỜI GIÁM HẢ?

Snow hét lên và rồi cô cầm đồ quảng lung tung. Vớ cái gì cô lấy cái đó quăng họ. Howl đã túm tay cô lại.

- Đó là cách duy nhất. Con bé chết rồi và mọi người đã đồng ý lấy mắt của Ren thế vào mắt vợ. Chẳng phải làm vậy con bé sẽ luôn sống trong vợ sao? Con chíp và thứ kim loại đó đã được thu hồi. Số còn lại đã rơi xuống biển rồi. Vợ hãy tỉnh táo lại đi...**HÃY NHÌN VÀO HIỆN THỰC ĐÂY NÀY.....**

- Híc...mọi thứ hết rồi sao?

- Chúng ta sẽ ổn thôi.

Howl ôm Snow vào lòng, trấn an cô. Mọi người thở dài không biết phải làm sao nữa. Tang lễ của Hàn Băng và Tăng Nhật Tuệ diễn ra, ai lấy đều không thể hiểu tâm trạng hiện tại của Snow ra sao nữa. Sau tang lễ, họ chia tay nhau.

- Hẹn gặp lại.

Một cuộc chia ly đầy sự luyến tiếc. Thời gian họ cùng nhau chúng sống và làm việc rất ít. Họ mong có thể quay ngược thời gian để mọi việc êm đẹp hơn. Nhà Noah đã rời đi, Fantasy vẫn tan dã và mỗi người một lẻo. Về phần Mandy, cô bé theo Alex để tách khỏi Noah đi đến Nhật để sinh sống. Lily thì theo Leo để học việc tiếp. Còn ông Squad đã cùng Boss rời khỏi cái chốn tranh giành này. Chỉ còn lại ba người là Howl, Snow và hấn. Cả ba đứng giữa cái sân bay rộng lớn im lặng không nói gì.

- Hai người tính làm gì tiếp?

Hấn hỏi thì Howl ôm vai Snow mỉm cười.

- Tôi sẽ đưa vợ mình đi vòng quanh thế giới du lịch. Còn cậu thì sao Lâm Trình Phong?

- Tôi sẽ ở lại cai quản cái bang Death. Lin và Len sẽ nổi giận nếu tôi trốn việc tiếp. Và nhóc Cana cũng hứa đến giúp.

- Vậy chúc cậu may mắn.

- Hai người hãy sống thật hạnh phúc. Đến khi gặp lại phải thực sự luôn cười. Howl hãy chăm sóc cho Snow. Và tạm biệt, hẹn gặp lại.

Hấn đã quay đầu rời khỏi sân bay. Cái bóng đó thật cao, thật cô độc nhưng trên môi hấn một nụ cười đang hiện hữu.

- Hai người sẽ thành một đôi tuyệt đẹp. Và nhất định phải vậy. Tôi trông chờ vào nụ cười ấy xuất hiện một lần nữa.

Hấn đã nhường Snow lại cho Howl và không tranh giành. Howl mỉm cười vẫy tay chào tạm biệt rồi kéo Snow đi vào bên trong làm thủ tục bay. Ngồi yên vị trên chuyến bay đến Mỹ, Howl nhìn Snow.

- Sự trả thù này không vui vẻ phải không?

- Không. Nó vui nhưng cũng buồn. Chưa bao giờ là điểm dừng ối người chúng ta. Vì nó vẫn còn phía sau. Chẳng nào khối kim loại đó chưa bị hủy thì chừng đó sẽ còn phải chém giết nhiều.

- Vợ yên tâm đi. Chồng không để ai chạm vào vợ đâu.

- Nó sẽ thật tuyệt nếu như vậy.

Snow ngả người ra ghế và nhắm mắt lại, cái môi xinh xinh kia khẽ mấp máy.

- Oyasumi.....

—The End—

Hớ hớ, do vắn tắt và mèo đã xong. Fic đã full rồi bà con ơi. Mừng quá đi, bạch ơi fantasy thắng tiến thôi, ta sẽ làm cho fic đó nở hoa từng bừng cho nàng coi. :D

Cảm ơn mommylove_97 đã theo mèo đến cuối cùng của fic.

Cảm ơn Bạch đã có giúp đỡ nhiều.

Và cuối cùng cảm ơn mn, những ai đã ghé và đọc fic. Mèo yêu mn nhìu :*

Mèo mong fic tới mn sẽ tiếp tục ủng hộ mèo như vậy :D

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/su-tra-thu-cua-tuyet>